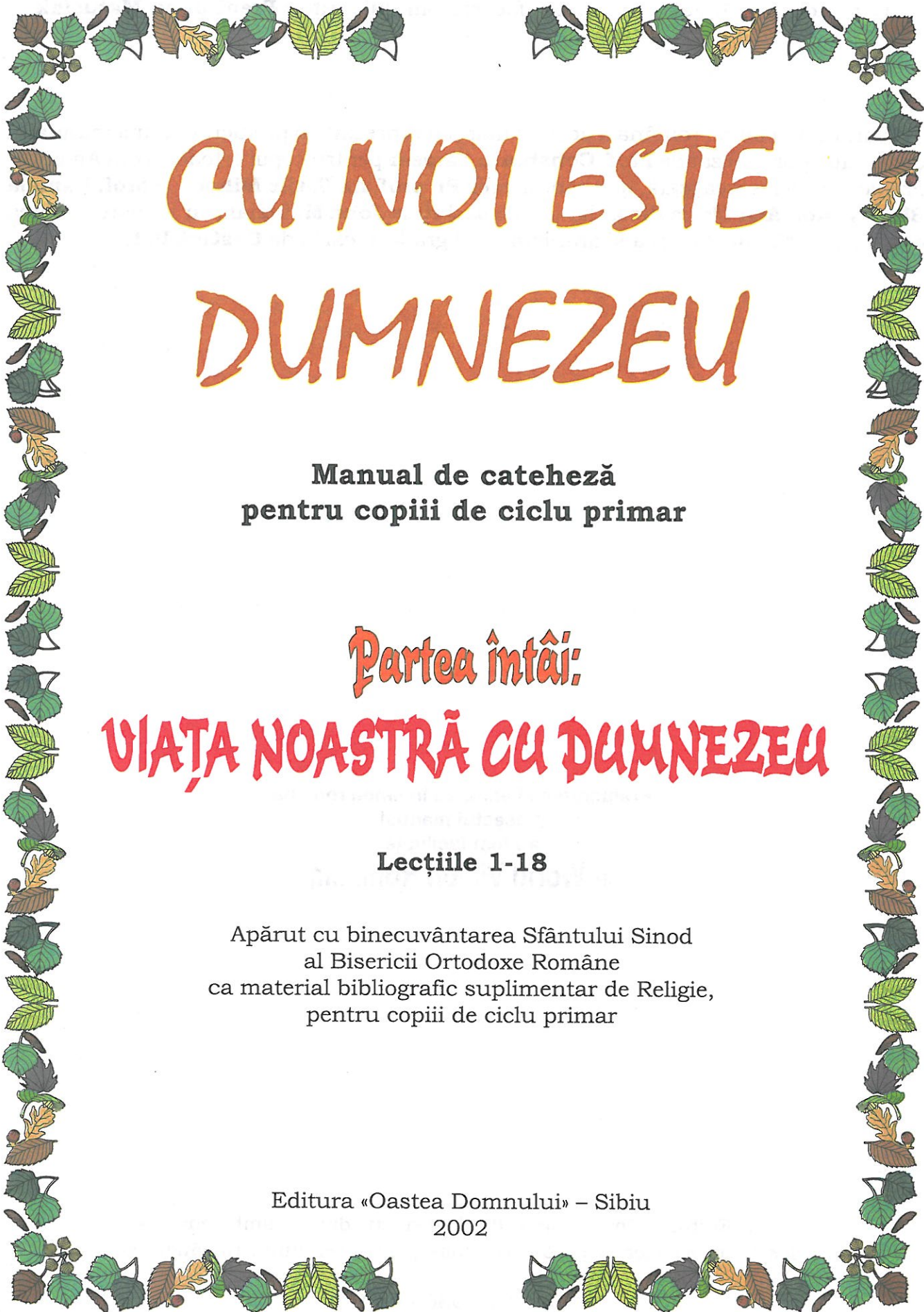

CU NOI ESTE DUMNEZEU

**Manual de cateheză
pentru copiii de ciclu primar**

Partea întâi: VIAȚA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

Lecțiile 1-18

Apărut cu binecuvântarea Sfântului Sinod
al Bisericii Ortodoxe Române
ca material bibliografic suplimentar de Religie,
pentru copiii de ciclu primar

Editura «Oastea Domnului» – Sibiu
2002

Copertele 1 și 4: Facerea lumii și facerea omului; autor: **Preot John Matusiak**

Varianța în limba română a acestui manual reprezintă o prelucrare după manualul corespunzător realizat de **Prof. Constanța Tarasar** pentru copiii ortodocși din America. Prelucrarea a fost realizată, sub conducerea **Pr. prof. dr. Vasile Mihoc**, de **prof. Daniela Blaga** și **prof. Ana-Maria Ilieș**, clișeele, de **părintele John Matusiak**, iar tehnoredactarea computerizată, machetarea și aranjamentul grafic al cărții de **Costică Balan**.

Prelucrarea și editarea în limba română
a acestui manual
au fost facilitate
de **World Vision România**

© Editura «Gospel Light» (USA), pentru ediția în limba engleză
© Editura «Oastea Domnului» – Sibiu, pentru versiunea românească

ISBN 973-9364-43-8

Dragii mei frățiori și lui Hristos prieteni,

Mi-e tare greu să vă scriu câteva rânduri care să vă facă să deschideți **cartea** aceasta, pentru că nu vă văd ochisorii și nu v-aud glăscioarele oftând de dragul unei cărți noi. Pe când mă aflu eu de vârsta voastră (cu vreo douăzeci de ani și mai bine în urmă), nici că mi-aș fi putut imagina un dar mai frumos de la mama sau de la tata decât un camion, o trotinetă, o minge de fotbal și, abia mai târziu, mai pe la coadă, o carte. Nu că nu mi-ar fi plăcut să citesc, ci pentru că între personajele pe care le descopeream, cu fiecare carte citită, prea pe multe le vedeam lângă mine mai rele, de cele mai multe ori, decât cele pe care scriitorii le inventaseră pentru mine.

Asta, până într-o zi, când tata m-a „strecurat”, în fapt de seară, într-o Vinere Mare, în biserica din orașul meu, închinată Sfântului Nicolae. Știți voi... cel cu darurile, care nouă și vouă – mai ales – ne poartă de grijă cu atâta dragoste... Și-acolo am aflat o „carte” ca nici una alta și un Personaj ca nici unul altul. Atâta doar că paginile „cărții” aceleia erau pictate pe pereți (și-am aflat că le zice *icoane* și-mi păreau vii, ca prietenii mei de joacă), iar Personajul Acela, Care Se chema Dumnezeu, avea atât de mulți prieteni, încât pereții bisericii (și-apoi am aflat că nici calendarul) nu-i putea încăpea pe toți. Apoi, mereu și mereu, i-am cerut tatii să mă ducă în „cartea aceea minunată”; și, până să-nvăț literele, icoanele acelea mi-au fost primele personaje de care mă bucuram nespus.

Cu timpul, ca și voi, când am deprins cititul, lucru deloc ușor, dar aducător de foarte-foarte mulți prieteni (gândiți-vă: numai într-o poveste te faci frate cu vreo doi-trei viteji, ca să-l dobori pe zmeu, nu?), am început să caut o carte cu litere despre „cartea cu icoane”, care era biserica, și despre Iisus Hristos, Domnul. Dar n-am aflat una pe mîntea mea, ca s-o-nțeleg și să mă facă să-L înțeleg pe Dumnezeu. Doar părintele (Ștefan îl chema), Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească, și-a făcut vreme și, plimbându-se cu mine, mi-a tot povestit despre El și prietenii Săi cei minunați – Sfinții. Parcă o altă lume – ca de basm – mă lăsa să-i intru pe porți. Dar **cartea**... **cartea** din care să citesc și cu care să dorm sub cap nu se inventase încă... Sau n-o aveam eu, poate, la îndemână.

Când am crescut flăcăiandru, m-au furat, nu o dată, multe alte cărți. Dar **cartea**, pe care o doream ca să-mi explice despre viața mea cu Dumnezeu, tot n-am aflat-o... De-

aceea, iertați-mă că mă uit un pic invidios la **cartea** pe care o aveți voi în mână! De frumoasă, ca frumoasă, ce să zic, pare că lăntreze pe toate. Dar ține **cartea** aceasta între copertele ei și icoanele de pe peretele bisericii și (sigur, altfel un pic) și poveștile părintelui meu de cândva.

Nu vă grăbiți s-o citiți toată, dintr-o dată. Ci, pe rând, cu gândul ațintit numai în ea, dând paginile ușor, ca să n-o rupeți, dar și foarte atenți la ceea ce vedeți și la ceea ce vi se citește (cei care încă nu știți să citiți). O să plecați într-o lume de basm... dar, ce zic eu, o lume mult mai minunată decât aceea. Veți sta lângă Dumnezeu când creează lumea și-l face pe om, pe Adam, cu mâinile Sale. Veți cunoaște pe acest Adam și pe soția sa, Eva, pe Noe, pe Avraam, pe Isaac, pe Iacov, pe Iosif, pe Moise și pe toate celelalte personaje din jurul lor. Îi veți vedea, ca-ntr-un album de familie, pe toți aceia care-s bunicii neamului omenesc. Ce-i drept, au ei niște nume mai greu de reținut, dar vă asigur că o să vă placă.

Și-apoi, hei, apoi... veți face cunoștință cu Iisus Hristos – Prietenul și Fratele vostru. Nu-i mai mare minunăție decât să stai lângă Ieslea cea minunată și să-L vezi înconjurat de dragostea Maicii Sale și a păstorilor, onorat de grija lui Iosif și de ingenuncherea, închinarea magilor, cântat de fluieră păstorești și glasuri îngerești.

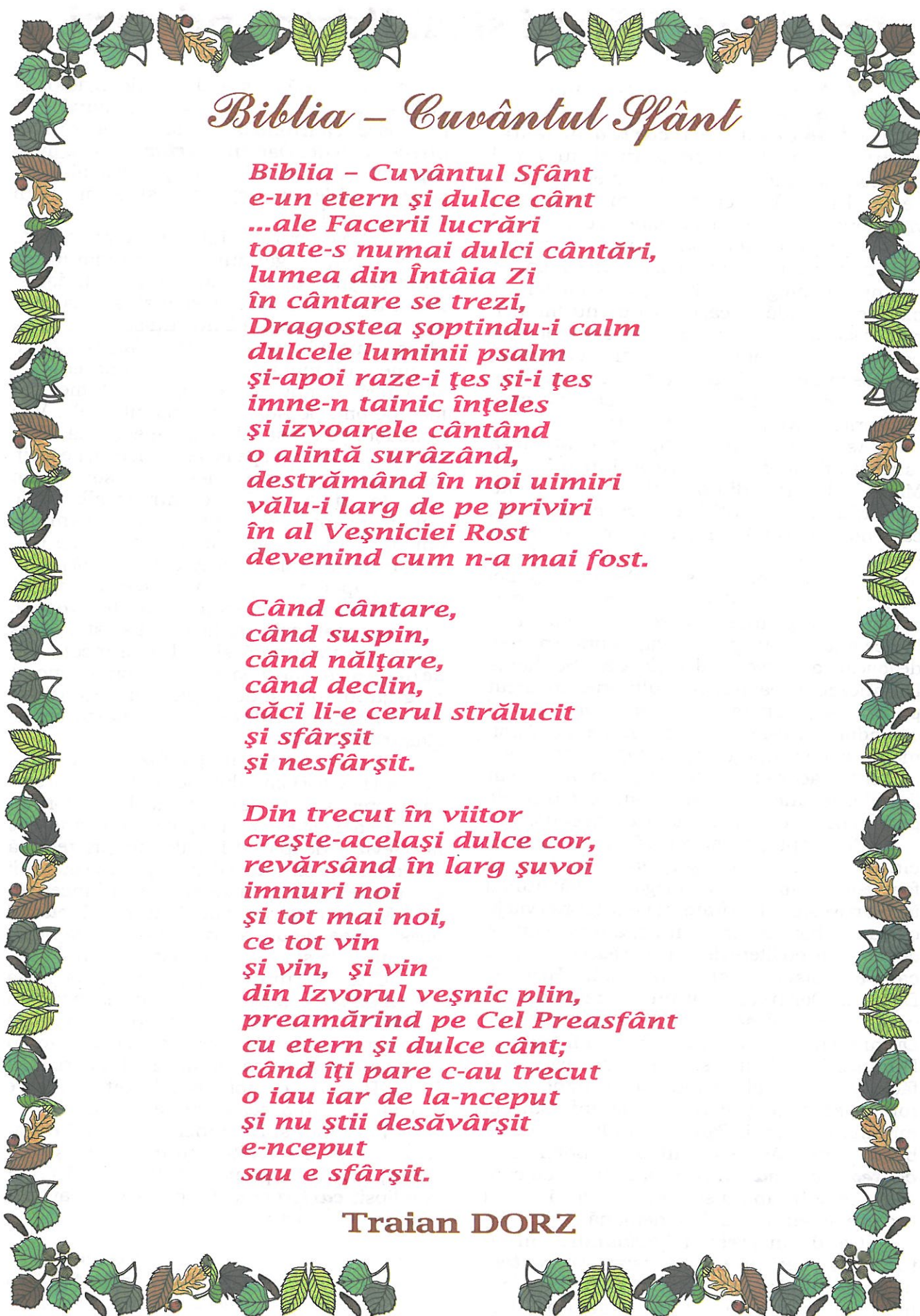
Și-apoi, n-o să puteți refuza o invitație la Botezul Lui, al Domnului Iisus Hristos, mai ales că, împreună cu El, se află și Ioan Botezătorul...

Iată deci! Puneți un pic telecomanda de la televizor deoparte! Lăsați-i pe prieteni să mai odihnească mingea! Și, împreună cu frații și surorile voastre, cu *tati* și cu *mami*, încercați să vă bucurați de darul mare al **cărții** acesteia; ca și cum ați rupe o ciocolată bună și ați mai da și altora să guste din ea.

Uite! Scriindu-vă, aproape că mi-a trecut supărarea că eu, aflându-mă la vârsta voastră, n-am aflat carte frumoasă ca aceasta. Dar, având-o voi, este ca și cum eu aș avea-o. Pentru că Dumnezeul nostru, Cel viu și Bucuros de noi, mi-a dăruit copii care s-o citească în aceeași vreme cu voi.

Părinților și Doamnelor voastre învățătoare să le transmițeți numai bine și, nu uitați, rugați-vă pentru ei. Pentru că și lor le-a lipsit **cartea** aceasta, pe care, voi având-o, acum și ei o au...

Cu dragoste în Hristos,
fratele vostru mai mare **Pr. Constantin NECULA**
Sibiu – la vremea Postului Mare – 2002

Biblia – Cuvântul Sfânt

*Biblia – Cuvântul Sfânt
e-un etern și dulce cânt
...ale Facerii lucrări
toate-s numai dulci cântări,
lumea din Întâia Zi
în cântare se trezi,
Dragostea șoptindu-i calm
dulcele luminii psalm
și-apoi raze-i țeș și-i țeș
imne-n tainic înțeles
și izvoarele cântând
o alintă surâzând,
destrămând în noi uimiri
vălu-i larg de pe priviri
în al Veșniciei Rost
devenind cum n-a mai fost.*

*Când cântare,
când suspin,
când nălțare,
când declin,
căci li-e cerul strălucit
și sfârșit
și nesfârșit.*

*Din trecut în viitor
crește-același dulce cor,
revărsând în larg șuvoi
imnuri noi
și tot mai noi,
ce tot vin
și vin, și vin
din Izvorul veșnic plin,
preamărind pe Cel Preasfânt
cu etern și dulce cânt;
când îți pare c-au trecut
o iau iar de la-nceput
și nu știi desăvârșit
e-nceput
sau e sfârșit.*

Traian DORZ

DUMNEZEU CREEAZĂ LUMEA

Lecția
1

*„Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut
și, iată, erau bune foarte!”*

Dumnezeu creează o lume minunată

Lecția 1

(Textul de mai jos poate fi folosit pentru a istorisi copiilor mai mici episodul Creației. Pentru cei mai mari puteți folosi textul biblic corespunzător: Facerea 1, 1-25.)

Înainte de toate a fost DUMNEZEU

Închideți ochii și imaginați-vă că în lume nu există absolut nimic; că nu sunt nici case ori oameni, nici păsări sau iepuri, nici peștișori de aur, nici floricele galbene sau pomi înverziți... Închipuiți-vă că nu ar exista cerul, pământul, oceanele sau râurile, NIMIC, doar întuneric desăvârșit. Dumnezeu a existat însă și există dinainte ca toate acestea să fi fost create!

Da, Dumnezeu există din veci, mai înainte chiar să fi început lumea. Și pentru că Dumnezeu este IUBIRE, El a dorit să preschimbe tot acel întuneric gol în altceva, minunat și luminos.

Primul lucru pe care l-a făcut Dumnezeu ca să alunge întunericul de nepătruns a fost să poruncească: „Să fie lumină!” Și a fost lumină! *Deschideți acum ochii și priviți lumina!* Lumina a numit-o Dumnezeu „ziua”, iar întunericul l-a numit „noapte”. Și a fost seară, și a fost dimineață: **ziua întâi**.

Dumnezeu face pământul

Privind pământul, cerul și apele pe care le crease, Dumnezeu a văzut că acestea erau în neorânduială. Atunci a despărțit Dumnezeu apele ce erau deasupra tăriei de cele ce erau dedesubtul ei. Tăria a numit-o Dumnezeu „cer”, și apele dedesubt le-a numit „mări”. Și a fost seară, și a fost dimineață: **ziua a doua**.

Și a zis Dumnezeu: „Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul”. Uscatul l-a numit Dumnezeu „pământ”, și acesta era minunat! Dintr-o dată, s-au arătat pe fața pământului o mulțime de minunății: creșteau din nimic crestele munților, dealurile se plecau lin spre văi și spre câmpiile nesfârșite, râurile duceau cu ele în oceane mii și mii de pârâiașe cristaline. Doar prin cuvânt a schimbat Dumnezeu întunericul de nepătruns și gol într-o lume minunată. Și a văzut Dumnezeu că era bine.

Apoi a zis Dumnezeu: „Să dea pământul din sine verdeață: iarbă cu sămânță într-însa, după felul și asemănarea ei, și pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel, pe pământ”. Și așa a fost: au apărut mai întâi mugurii, după ei țărâna a rodit iarba verde, un ocean de flori de

toate felurile și de toate culorile au înviorat pământul, pomi înalți și pitici au apărut pretutindeni. Pământul era foarte frumos și avea în sine semințele de care avea nevoie ca să rămână la fel multă vreme. Și a privit Dumnezeu la cele pe care le făcuse, și, iată, erau bune toate! Și a fost seară, și a fost dimineață: **ziua a treia**.

Dumnezeu își continuă lucrarea

Lumina exista, însă soarele nu era creat încă. Și fiindcă legumele, fructele, plantele și toți pomii aveau nevoie de căldura și de lumina puternică a soarelui pentru a putea crește, Dumnezeu a făcut doi luminători și i-a pus pe cer: *soarele* ca să cârmuiască ziua, *luna* și *stelele* ca să lumineze noaptea. Când a privit Dumnezeu la toate câte a făcut, a văzut că erau foarte bune. Și a fost seară, și a fost dimineață: **ziua a patra**.

Dumnezeu face peștii și animalele

Deși acest pământ minunat era acum plin cu verdeață, iar deasupra lui se mișcau soarele, luna și o puzderie de stele, totuși îi lipsea ceva. Lacurile, râurile și oceanele erau goale; nimic nu era viu înăuntrul lor. De asemenea, nu se vedea nici o pasăre zburând prin văzduh sau cântând prin copaci. Pământul era scufundat într-o liniște profundă. De aceea a spus Dumnezeu: „Să mișune apele de vietăți, ființe cu viață în ele și păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului”. Atunci au apărut în ape tot felul de animale, de la cele mai mici, invizibile, până la cele mai mari; în văzduh s-au arătat mulțime mare de păsări, care zburau vesele sau se avântau spre suprafața apei. Și a văzut Dumnezeu că era bine. Și a fost seară, și a fost dimineață, **ziua a cincea**.

Apoi a zis Dumnezeu: „Să scoată pământul ființe vii, după felul lor: animale, târătoare și fiare sălbatice după felul lor”. Și îndată s-a umplut pământul de o mulțime de animale mari și mici care mișunau peste tot. Iar când a privit Dumnezeu la toate câte făcuse, iată că erau foarte bune. Și a fost seară, și a fost dimineață, **ziua a șasea**.

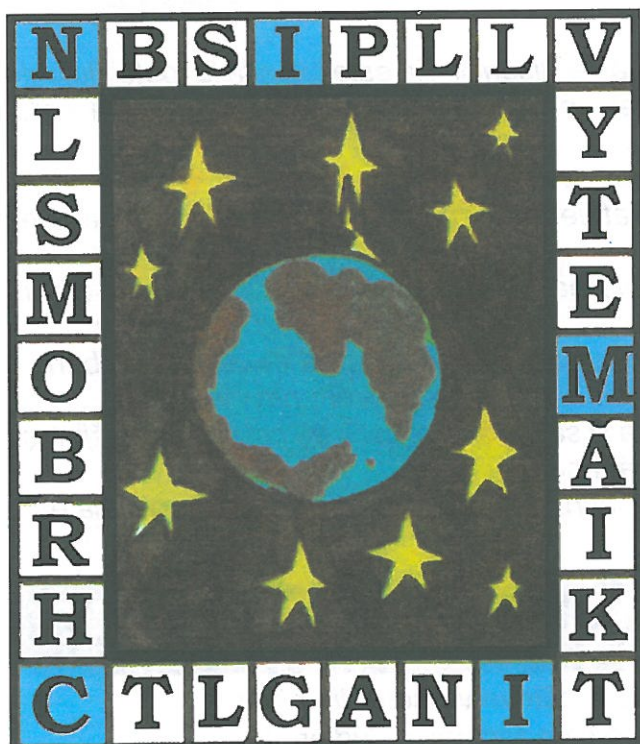
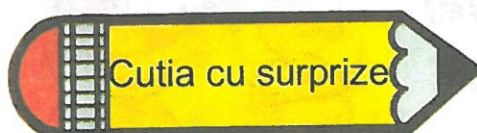
Întreaga lume ieșise exact așa cum o plănuiise Dumnezeu; toate lucrurile aveau tot ceea ce le era de trebuință pentru că Dumnezeu voise să fie astfel! Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că într-însa S-a odihnit de toate lucrurile Sale pe care le-a făcut, că iată erau foarte bune.

CE CREDEȚI ?

Lecția 1

Care este cea mai frumoasă creație a lui Dumnezeu?

Desenați mai jos ideea și explicați de ce ați ales tocmai acel lucru.

Începând cu litera „N”, căutați spre dreapta, și apoi notați în căsuțele goale din josul acestei pagini literele aflate împrejurul desenului alăturat și tipărite în anumite căsuțe colorate cu aceeași culoare. Veți găsi astfel un nou cuvânt care va completa căsuțele de mai jos. Acest cuvânt va fi răspunsul de care avem nevoie în exercițiul de mai jos:

a crea

Înseamnă a face ceva
din

Cântați psalmi spre slava lui Dumnezeu*

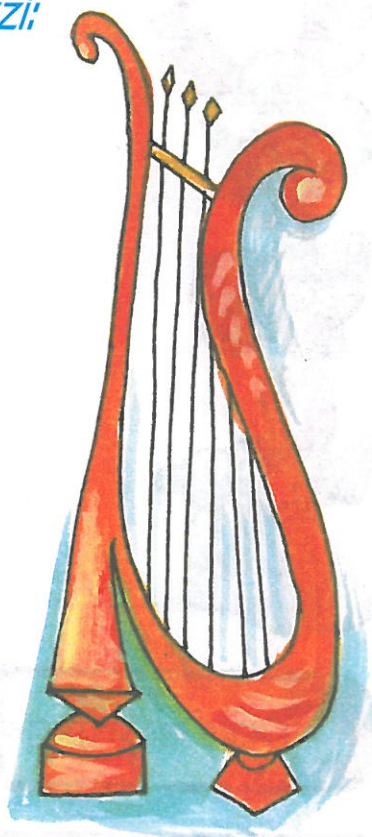
Lecția 1

De-a lungul secolelor, noi, oamenii, n-am încetat a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru că ne-a dăruit o lume atât de minunată. Dăruitorului Celui mare I se cuvenea laudă și recunoștință, de aceea oamenii au compus multe cântări de mulțumire, câteva dintre acestea putând fi găsite în Sfânta Scriptură, în cartea Psalmilor (cântări ale treptelor).

*Versetul din psalmul de astăzi:
(Ps. 103, 1)*

***Binecuvântează,
suflete al meu,
pe Domnul!
Bine ești cuvântat,
Doamne!
Doamne,
Dumnezeul meu,
Măritu-Te-ai foarte!
Bine ești cuvântat,
Doamne!***

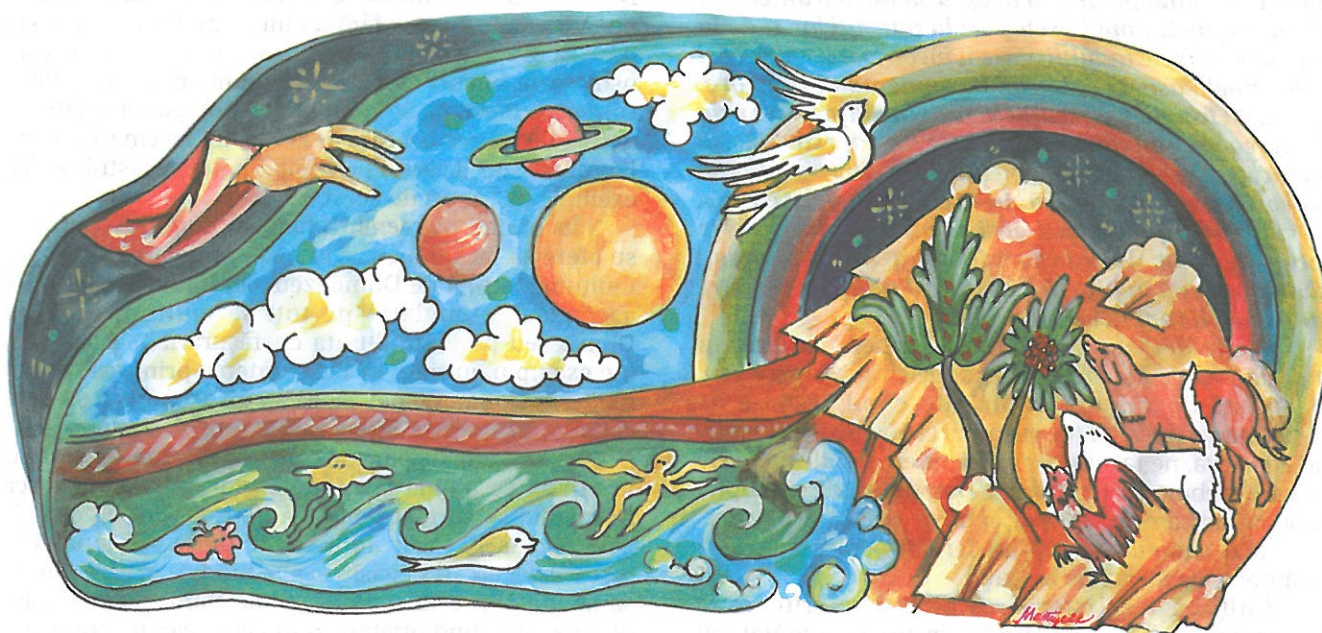
Cartea Psalmilor a fost numită și cartea de cântări a Bisericii. Ea este folosită la toate slujbele bisericești și ne ajută să ne rugăm lui Dumnezeu în mai multe feluri, așa cum ne-a cerut Mântuitorul. Astfel, noi:

- Lăudăm slava și bunătatea lui Dumnezeu prin cântări.
- Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru nenumăratele daruri pe care ni le-a dat, dar mai ales pentru darul iubirii și al vieții.
- Îl rugăm pe Mântuitorul să ne dăruiască iertarea. Sa atunci când ne căim pentru că am făcut vreun lucru rău sau ne-am comportat urât.
- Cerem Domnului Iisus Hristos să aibă milă de noi și să ne ajute să devenim mai buni.
- Ne rugăm Lui să ne ajute atunci când suntem în necazuri și avem nevoie de El.
- Îi cerem lui Dumnezeu-Tatăl să ne păzească și să ne izbăvească de cel rău, de vrăjmași, de rele împrejurări și de tot ceea ce ne-ar putea vătăma.
- Îl binecuvântăm pe Dumnezeu pentru toate lucrurile Sale și pentru simplul motiv că este Cel ce este!

Deschideți Biblia la cartea Psalmilor și găsiți exemple de psalmi pentru fiecare dintre tipurile de rugăciune menționate mai sus.

* În timpul lecțiilor din acest an școlar vom învăța câteva versete din Psalmi. Ce ne spune versetul de astăzi despre lecția pe care tocmai o studiem?

Protecției mediului înconjurător

După chipul lui Dumnezeu

Dumnezeu ne-a făcut *după chipul și asemănarea Sa*, cu menirea de a fi stăpâni ai creației Sale. El ne-a încoronat și ne-a dat puterea să stăpânim (conducem) lumea Sa (Facerea 1, 26-31; 2, 18-20a); El ne-a cerut să avem grijă de creație ca niște *iconomi* credincioși - persoane puse să aibă grijă de bunurile sau proprietățile altuia. El vrea să ne îngrijim de întreaga Sa creație așa cum se cuvine, pentru ca ea să-și poată împlini rostul.

Lumea făcută de Dumnezeu era bună

De câte ori termina de creat ceva, Dumnezeu privea cu drag spre cele create și „vedea că erau bune foarte”. Și atât de bine făcuse Dumnezeu lumea, încât toate lucrurile își aveau locul lor, de la cel mai neînsemnat până la cel mai mare. Astfel, El a făcut soarele să strălucească și ploaia să cadă pentru a ajuta plantelor să crească; El a dat plantelor, animalelor și oamenilor aer pentru a respira. Și tot Dumnezeu ne-a dat nouă, oamenilor, daruri deosebite: ochi pentru a vedea, urechi pentru a auzi, nas pentru a mirosi, gură pentru a gusta și a mânca, mâini pentru a atinge, picioare pentru a putea merge. Cum folosim noi aceste daruri? În ce măsură ne ajută ele să trăim și să creștem, sau cum ne apără ele de rele?

A avea grijă de lumea lui Dumnezeu

Creștinii ortodocși din lumea întreagă sunt preocupați de soarta creației lui Dumnezeu. În zilele noastre, putem vedea că oamenii nu mai au grijă de pământul pe care trăiesc; mai mult decât atât, ei îl poluează, făcând astfel aproape imposibil traiul sănătos sau creșterea celorlalte vietăți. Dumnezeu vrea să iubim și să îngrijim lumea tot atât de mult cum o iubește și o îngrijește El. Ce putem face pentru a avea mai multă grijă de creația lui Dumnezeu?

O zi specială pentru Creație

Ziua de întâi septembrie, începutul anului bisericesc, este considerată astăzi o zi deosebită care ne aduce aminte de creația lui Dumnezeu și de ceea ce înseamnă să fii *iconom* al Domnului, adică purtător de grijă și ocrotitor al lumii Sale. Cum ați putea voi, dragi copii, acasă, la școală sau în vecinătate, să faceți lumea să fie mai bună și mai frumoasă anul acesta? Gândiți-vă că ați putea strânge un grup de copii și, împreună, să faceți curățenie în jurul bisericii, al casei sau al școlii; ori puteți sădi niște plante (flori, pomi sau arbuști). Faceți tot ceea ce puteți pentru a înfrumuseța lumea lui Dumnezeu.

Acasă și în viața de familie

Lecția 1

Rolul părinților în educația religioasă a copiilor lor este esențial pentru ca aceștia să ducă o autentică viață creștină. Copiii preiau de la părinții lor și de la celelalte modele (adulții) care îi înconjoară valorile și chiar unele aspecte ale comportamentului acestora. În cadrul familiei, educația se face în mare parte prin copierea exemplului celorlalți. De aceea, este bine să vă faceți timp să citiți fragmentele din Biblie împreună cu copiii dumneavoastră. În acest capitol, „Acasă și în viața de familie”, veți găsi sugestii pentru fiecare lecție. Discutați despre istorisirile sugerate și încercați să le traduceți în practică în cadrul relațiilor voastre cu membrii familiei și cu vecinii.

Lecția de astăzi se referă la binecuvântarea și mulțumirea ce se cuvin să le aducem lui Dumnezeu. Discutați despre împrejurările când trebuie să mulțumim oamenilor (de exemplu când aceștia ne ajută, ne dau ceva, ne fac un compliment etc.), și despre cele în care trebuie să mulțumim Domnului (de exemplu, când ne ridicăm de la masă, când ne rugăm în biserică, sau când suntem ușurați ori fericiți pentru că ni s-a întâmplat ceva frumos în viață).

Citiți cu toții istorisirea biblică referitoare la momentul în care Iisus Hristos Însuși ne-a arătat cât este de important să mulțumești, mai ales lui Dumnezeu

(vezi istorisirea cu cei zece leproși, Luca 17, 11-19). Discutați despre motivele ce i-au determinat pe acei nouă leproși să plece fără a-I mulțumi Domnului (este ușor să uiți că de la Dumnezeu vin toate darurile; este ușor să te bucuri atât de tare atunci când ai obținut ceea ce ai dorit, încât să nu te mai poți gândi la altceva decât la fericirea ta). Nu-i așa că și noi facem câteodată lucrul acesta? (Lăsați-i pe copiii dumneavoastră să dea exemple de cazuri de acest fel.)

Încurajați pe membrii familiei dumneavoastră să se ofere să facă o lucrare casnică prin care să-și arate mulțumirea față de Dumnezeu sau față de ceilalți. De asemenea, stimulați-i pe toți să mulțumească lui Dumnezeu pe toată durata desfășurării acelei munci (de exemplu, în timp ce fac curățenie prin casă, ei pot mulțumi Domnului pentru că au un acoperiș deasupra capului; în timp ce spală vasele, pot fi recunoscători pentru senzația de bine pe care le-o dă curățenia; chiar în vreme ce adună rămășițele, pot să mulțumească Domnului că au fost binecuvântați din belșug cu cele trebuincioase, încât au avut de unde să rămână și resturi). Încercați să găsiți și alte moduri în care putem să ne arătăm recunoștința față de Dumnezeu (ajutându-i pe alții, fiind prietenoși cu cei în vârstă, pomenindu-i și pe alții în rugăciunile noastre etc.).

Puteți găsi acești psalmi în Sfânta Liturghie?

1. Doxologia Mare (cântată la sfârșitul Utreniei, chiar înaintea începerii Sf. Liturghii) și primele două antifoane cântate la Sfânta Liturghie sunt alcătuite din versete ale psalmilor. *Găsiți aceste versete în Biblie sau în cartea cuprinzând textul Sfintei Liturghii, apoi transcrieți două dintre ele în spațiile de mai jos:*

(Psalmul 103, 1)

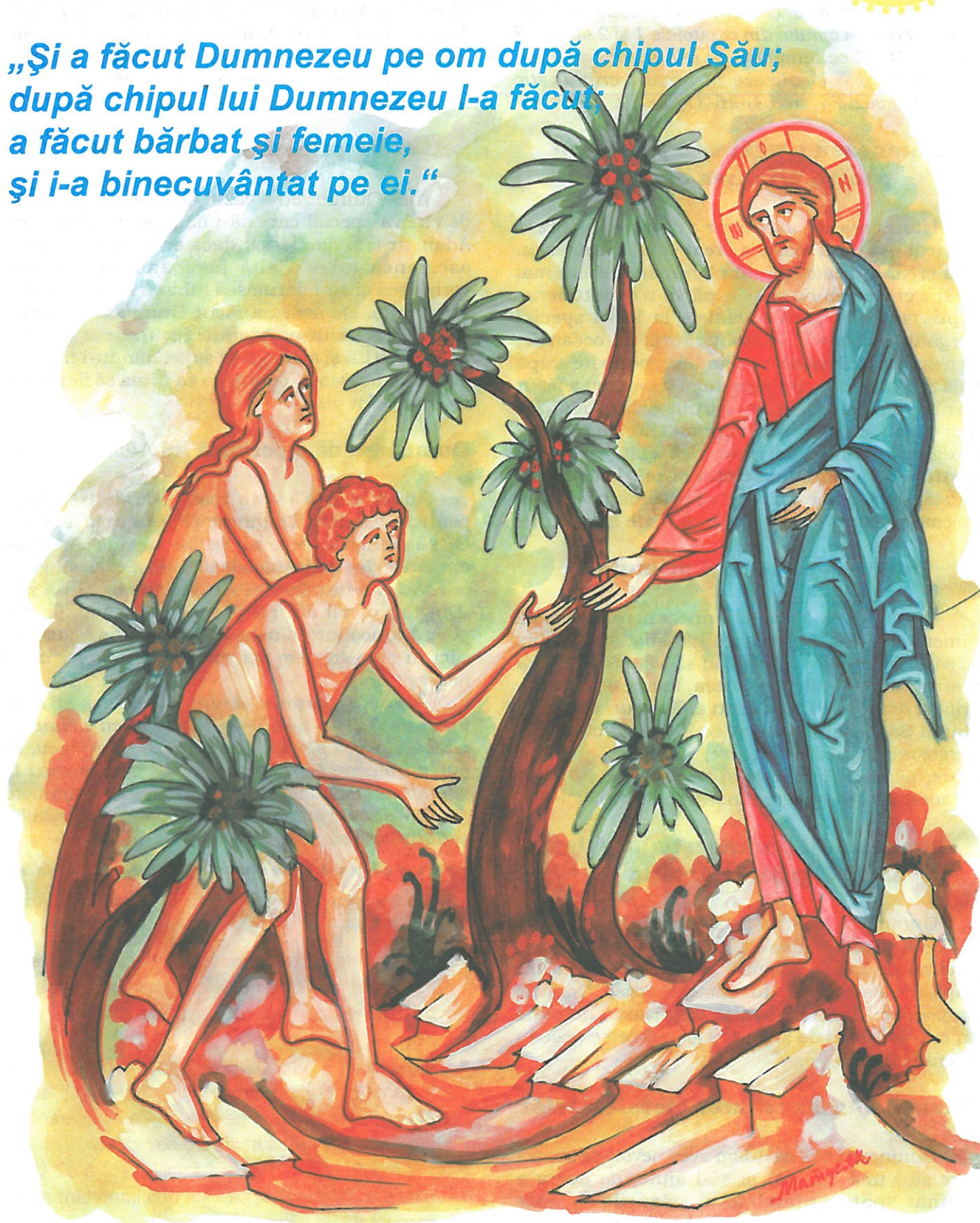
(Psalmul 144, 2)

2. Știți care este psalmul de la prochimenul cântat duminica aceasta? Găsiți-l în Apostol (cartea ce conține fragmentele biblice cântate la Apostol, înaintea citirii Sfintei Evanghelii), apoi notați în spațiile de mai jos primele sale versuri:

DUMNEZEU LA FĂCUT PE OM

Lecția
2

„Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său;
după chipul lui Dumnezeu l-a făcut;
a făcut bărbat și femeie,
și i-a binecuvântat pe ei.”

Dumnezeu l-a făcut pe om

Lecția 2

Textul următor combină cele două relatări despre crearea omului din capitolele 1 și 2 ale cărții Facerii. După ce terminați de relatat, ajutați elevii mai mari să o localizeze în textul scripturistic respectiv: vezi Facerea 1, 26-31; 2, 1-9. 15-24.

Dumnezeu pregătește pământul pentru primirea omului

Istorisirea de astăzi ne vorbește despre o foarte importantă parte a creației lui Dumnezeu. El a creat lumea după un plan bine stabilit: mai întâi a creat lumina și a despărțit-o de întuneric; a pus soarele, luna și stelele la locul special pregătit pentru ele; a făcut râurile și oceanele, uscatul cu animalele și plantele, pe toate după voia Sa. Iar acum, din pământ, Dumnezeu a făcut să răsară pomi feluriți, unii frumoși la vedere, iar alții cu roade spre hrana viețuitoarelor. În mijlocul grădinii a plantat doi pomi deosebiți: pe cel al **vieții** și pe cel al **cunoștinței binelui și răului**. La sfârșit, Dumnezeu a privit grădina minunată pe care o plantase și a văzut că toate erau bune!

Dumnezeu creează primul om

Ceva lipsea însă: Dumnezeu nu avea pe nimeni care să-l îngrijească grădina, sau căruia El să-i vorbească cu drag sau să-i împărtășească marea Sa iubire. Pentru aceea, lucrând cu multă grijă și dragoste, Dumnezeu a făcut un om după chipul Său, menindu-l să fie întocmai cu El – o persoană grijulie, iubitoare, înțeleaptă, răbdătoare, plină de bunătate și veselie. El l-a numit pe acest om Adam, care înseamnă „bărbat“.

Dumnezeu îi poruncește lui Adam să aibă grijă de creația Sa

Dumnezeu îl iubea atât de mult pe Adam, încât i-a dăruit pământul, ca să-l stăpânească, și grădina pe care o plantase, ca să-i fie casă. Iar după ce i-a arătat acestuia noua lui casă, Domnul i-a poruncit lui Adam să se îngrijească de toate animalele, plantele și de toți pomii ce se găseau în grădină.

Adam dă nume tuturor viețuitoarelor

Dumnezeu știa că Adam avea nevoie de cineva care să-i țină de urât și să-l ajute, de aceea a adunat toate animalele și păsările – toate viețuitoarele – și le-a adus la Adam, spunându-i

să dea fiecărei familii de animale câte un nume. Acest nume dat de Adam oricărui fel de animal trebuia să rămână neschimbat pe vecie. Adam a pus nume șerpilor, insectelor și tuturor vietăților de pe pământ, din aer și din apă.

Un prieten pentru Adam

Însă Dumnezeu a văzut că omul avea nevoie de cineva special care să-i fie prieten. El știa că Adam ar fi și mai fericit dacă ar avea un prieten asemenea lui – o altă persoană, căreia să-i vorbească și să-i dăruiască iubirea sa și care să-l poată iubi. De aceea a făcut Dumnezeu femeia. Și, când a văzut-o, Adam a recunoscut că este asemenea lui și a luat-o de soție, dându-i numele de Eva, adică viață, pentru că ea urma să fie mama tuturor celor vii.

Dumnezeu dă o poruncă lui Adam și Evei

Adam și Eva aveau toate cele de trebuință pentru a fi fericiți. Dumnezeu îi pusese în grădină ca să o îngrijească, să se bucure de ea și să mănânce din toate roadele plantelor ei. O singură poruncă i-a dat Dumnezeu lui Adam. El i-a zis: „Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“.

Această poruncă a dat lui Adam și Evei libertatea de a decide ei înșiși dacă voiau cu adevărat viața pe care le-o dăruise Dumnezeu. Ei puteau alege să trăiască așa cum Dumnezeu le poruncise, bucurându-se de toate lucrurile minunate făcute de El, ori puteau întoarce spatele Creatorului și darurilor Sale, mai ales darului vieții!

DESPRE ISTORISIREA BIBLICĂ

- Dintre toate lucrurile create de Dumnezeu, care vă place mai mult? Ce fel de animale puteți vedea la grădina zoologică sau în pădure? Care este animalul vostru preferat?
- Imaginați-vă cum ar arăta pământul dacă ați fi, fiecare în parte, singurul om din lume. V-ar plăcea, în acest caz, să aveți pe cineva – o altă persoană – alături de care să trăiți? De ce?
- Ce reguli există în cadrul familiei voastre? Care dintre ele credeți voi că este mai important să fie respectată de către toți ai casei?

Sunetele scoase de creaturile lui Dumnezeu

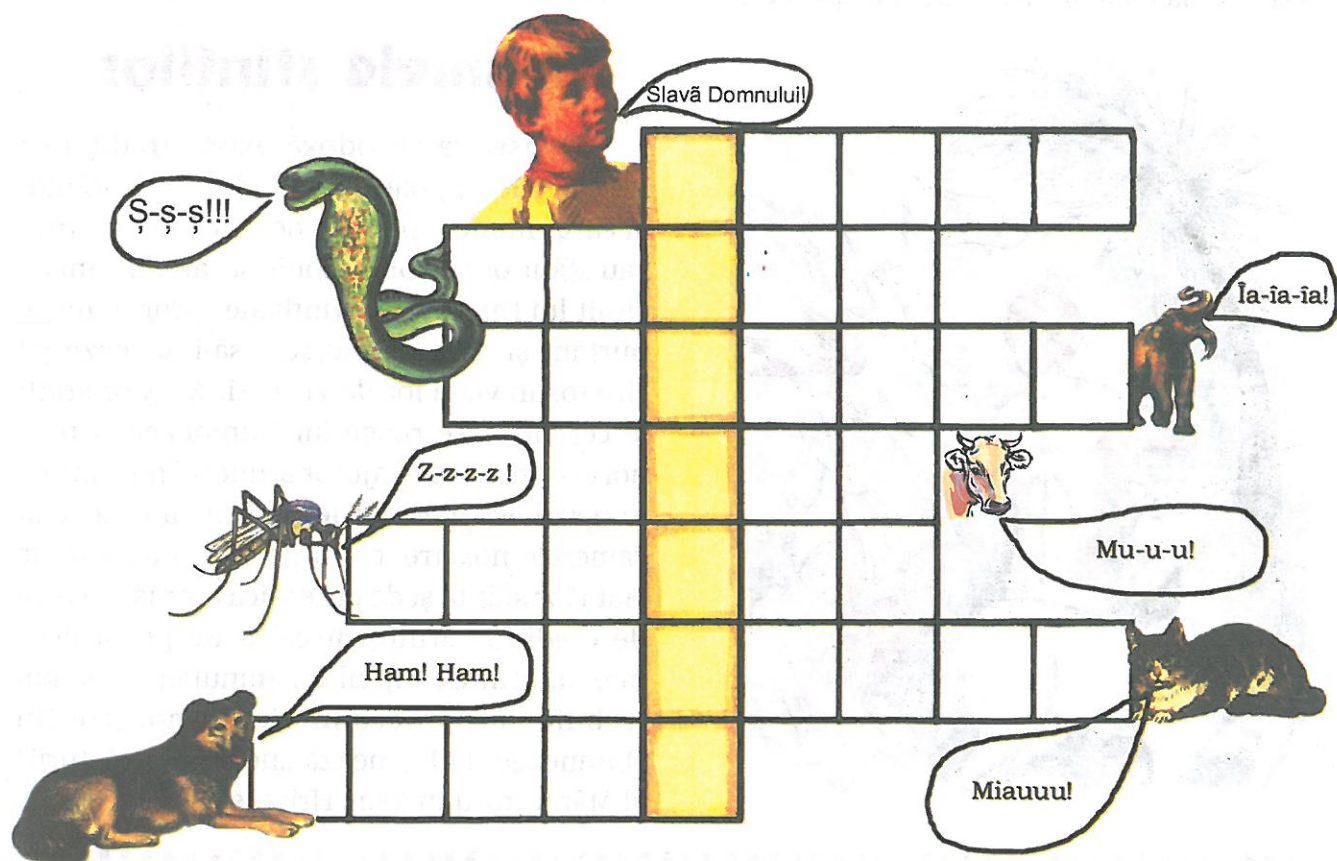
Lecția 2

Citiți, în fiecare balon, sunetul pe care îl scoate ființa din imaginea respectivă și recunoașteți-o după acesta.

Scrieți, apoi, în căsuțele disponibile numele viețuitoarelor (pe orizontală).

Citiți numele rezultat pe coloana verticală (cea colorată în galben).

Scrieți aici cuvântul obținut și comparați-l cu rezultatul de la ceilalți colegi:

Pe baza celor realizate mai sus, și pornind de la cuvântul rezultat pe verticală, încercați să purtați discuții între voi despre cele două zile ale creației – a cincea și a șasea – din Lecția 1: „Dumnezeu creează o lume minunată”. Aduceți-vă aminte cum arăta pământul înainte de a fi fost create vietățile din aer și din ape, precum și cele ce mișunau pe suprafața pământului. Cum s-au făcut toate acestea? Ce a zis Dumnezeu după ce a privit peste ființele create? Era, oare, încheiat actul creației? Ce mai trebuia să facă Dumnezeu, pentru ca să Se poată odihni de tot ce făcuse? Cine a dat nume tuturor viețuitoarelor? Cum arăta la sfârșit întreaga creație a lui Dumnezeu?

Adam dă nume tuturor viețuitoarelor

Dumnezeul-a făcut pe Adam, care se tâlcuiește om, după ce a făcut lumea cu toate animalele și plantele din ea. Apoi a adus înaintea lui Adam toate păsările și animalele ca să le dea un nume.

Ne putem închipui că lui Adam i-a fost la îndemână să dea nume unor animale, însă este posibil ca la altele să fi avut mai mult de lucru în ceea ce privește alegerea numelor potrivite. Cum ați numi voi un animal înalt și cu un gât foarte lung? Sau ce nume ați da voi unei păsări care nu poate zbura? Ori unui animal ce aproape că se târăște pe pământ și poartă în spinare o cara-

pace mare? Adam trebuia să se gândească bine la numele potrivit pentru fiecare creatură, astfel încât acest nume să o deosebească de celelalte.

Prin punerea numelor animalelor, Adam a putut cunoaște îndeaproape creația minunată a lui Dumnezeu, peste care Atoatefăcătorul l-a pus să fie un bun stăpân. Dumnezeu dorea ca Adam să cunoască și să ocrotească fiecare animal în parte, tot așa cum El, Stăpânul tuturor, veghează părintește asupra noastră.

Care dintre numele de animale vă place cel mai mult?

Căror animale le-ați da un alt nume?

Numele sfinților

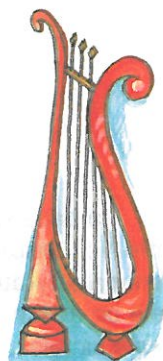
În Biserica Ortodoxă există tradiția ca persoanele să poarte nume de sfinți. Sfântul al cărui nume îl purtăm ne este sfânt-patron sau sfânt-ocrotitor. Trebuie să aflăm cum au slujit lui Dumnezeu sfinții ale căror nume le purtăm și cum au încercat să-L urmeze pe Hristos în viața lor de zi cu zi. Acestor sfinți le cerem să se roage lui Dumnezeu pentru noi și să ne vină în ajutor atunci când suntem în nevoi. Icoanele lor le punem cu evlavie în camerele noastre, ca să ne aducă aminte de viața lor sfântă și de puternica lor mărturisire de credință. Sfinții Bisericii ne povățuiesc mereu, prin exemplul lor minunat, că și noi trebuie să ne dăruim viețile noastre lui Dumnezeu. Ei formează „norul de mărturie” al Mântuitorului Iisus Hristos

Versetul din psalmul de astăzi:
(Ps. 103, 34)

Cânta-voi Domnului în viața mea;

Cânta-voi Dumnezeului meu cât voi fi.

Nașterea Maicii Domnului

Ziua de naștere a Maicii Domnului

În ziua de 8 septembrie, Biserica sărbătorește Praznicul Nașterii Maicii Domnului. Sfânta Tradiție ne istorisește cum s-a petrecut nașterea Fecioarei Maria. Părinții ei erau foarte bătrâni și nu aveau copii. Ei credeau în Dumnezeu și așteptau ca Mesia, Mântuitorul, să vină pe pământ. Și, deși erau foarte credincioși, mulți oameni îi disprețuiau pentru că Dumnezeu nu le dăruise copii. Cu toate acestea, Ioachim și Ana nu încetau a se ruga și a nădăjdui că Dumnezeu îi va auzi și îi va binecuvânta cu un copil, chiar dacă ei erau deja bătrâni.

Dumnezeu le pregătise însă ceva special celor doi. Văzând marea lor credință, El i-a hotărât să fie părinții unei fete pe nume Maria. Această fetiță fusese aleasă să-L nască

pe Mesia Cel promis, pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu. Pentru sfințenia lor, Ioachim și Ana au fost cei mai potriviți pentru a fi părinții Maicii Domnului nostru.

Icoana praznicului ne-o prezintă pe Sf. Ana, mama Maicii Domnului, culcată pe un pat. Lângă ea se află alte câteva femei care veniseră să o ajute să nască prunca. În colțul de jos, vedem femeile ce se pregătesc să o îmbăieze pe abia născuta pruncă Maria, în timp ce mama ei privește scena din pat. În unele icoane îl putem vedea și pe Ioachim stând în spatele patului Anei. Ioachim și Ana sunt numiți de către Biserica „Sfinți și Dumnezeiești Părinți”, iar numele lor sunt pomenite la fiecare otpust (sfârșitul fiecărei slujbe bisericești).

Acasă și în viața de familie

Lecția 2

Astăzi ne vom îndrepta atenția asupra oamenilor, copiii lui Dumnezeu, în special asupra familiei și prietenilor noștri. Încercați să faceți o „istorie a familiei” împreună cu cei de aproape ai voștri. Pentru aceasta, adunați mai multe fotografii și tablouri de familie; acestea pot fi poze individuale sau de grup, poze ale rudelor sau ale prietenilor. Lăsați copiii să aleagă fotografiile care le plac cel mai mult sau care le amintesc evenimente deosebite din viața lor.

Folosiiți fotografiile pentru a spune câte ceva despre cei înfățișați în ele. Cine sunt persoanele din fotografie? Cum se numesc ele? Ce relații există între noi și acestea? Oare nu a moștenit copilul dumneavoastră de la o anumită persoană simțul umorului sau culoarea părului? Ce asemănări și deosebiri există între unii și alții? Cât de importante sunt acele persoane pentru noi? Îngăduiți ca fiecare dintre cei prezenți să ia parte la discuție, fie povestind propriile amintiri despre viața persoanelor din fotografii, fie punând diverse întrebări. Lăsați momentele de aducere-aminte să vă binedispună.

Puneți următoarea întrebare: „A avut Domnul oameni sau vreo familie în jurul Lui care să-L ajute, sau a făcut totul de unul singur?” Subliniați faptul că Iisus, cât a fost copil, a avut părinți care l-au purtat de grijă și l-au iubit, iar mai târziu apostolii i-au fost prieteni și ajutoare de nădejde.

Discutați cum se întrajutorează părinții, familiile sau alte grupuri de persoane (din școlile, bisericile,

cartierul sau satul nostru) și cât de multă nevoie au unii de alții. Noi toți avem nevoie de oameni care să ne ajute, în special de persoane care să ne iubească și să ne îngrijească, așa cum o face Dumnezeu (citiți împreună cu clasa Matei 6, 26-30, luând aminte la detaliile despre creația lui Dumnezeu). Dacă Domnul are grijă până și de cel mai mic lucru, cu siguranță că va avea grijă și de noi.

La fiecare slujbă bisericească ne rugăm lui Dumnezeu să-i ajute și să-i aibă în pază pe ceilalți oameni. Puteți să dați exemple de oameni pomeniți în rugăciunile Bisericii? (bolnavii sau cei aflați în suferințe trupești și sufletești, călătorii, conducătorii Bisericii și toți creștinii de pretutindeni, conducătorii țării și ai orașelor noastre, elevii și studenții, oamenii lipsiți de dragoste, cei aflați în închisori etc.) Dumnezeu dorește ca noi să ne iubim unii pe alții precum ne-a iubit El. Cum putem să ne iubim unii pe alții?

Imnul - Născătoarei de Dumnezeu

*Cuvine-se cu adevărat să te ferim pe tine,
Născătoare de Dumnezeu,
cea pururea fericită și prea nevinovată,
și Maica Dumnezeului nostru.*

*Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii
și mai mărită fără de asemănare decât serafimii,
care fără stricăciune pe Dumnezeu-Cuvântul
ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare
de Dumnezeu, te mărim.*

Voi știți care sunt praznicele Maicii Domnului?

Găsiți în coloana din dreapta descrierea corespunzătoare fiecăruia dintre praznicele Maicii Domnului menționate în coloana din stânga. Uniți aceste perechi cu câte o linie.

1. Nașterea Maicii Domnului
2. Acoperământul Maicii Domnului
3. Intrarea în Biserică a Maicii Domnului
4. Buna-Vestire
5. Adormirea Maicii Domnului

- a. Un înger îi spune Mariei că ea îl va naște pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu.
- b. Maria este adusă în Templu de către părinții ei.
- c. Ioachim și Ana sunt binecuvântați de Dumnezeu cu o fiică, Maria.
- d. Apostolii vin în Ierusalim pentru a îngropa trupul Mariei, însă Hristos o ridică la El, în ceruri.
- e. Maica Domnului este văzută rugându-se în biserică din Vlaherne.

ADAM ȘI EVA CALCĂ PORUNCA LUI DUMNEZEU

Lecția
3

„De aceea l-a scos
Domnul Dumnezeu
din grădina cea din Eden,
ca să lucreze pământul,
din care fusese luat.“

Adam și Eva

Lecția 3

calcă porunca lui Dumnezeu

(Acest text este pentru copiii mai mici. Pentru a vedea textul biblic original, citiți Facerea 3, 1-24.)

Când a creat raiul, Dumnezeu a făcut și o mulțime de îngeri buni. Aceștia Îl iubeau pe Creatorul lor, ai Cărui slujitori ascultători erau. Dar unul dintre ei, devenind mândru, a vrut să fie ca Dumnezeu. Ascultând de îndemnurile lui, mai mulți îngeri s-au luat după el și s-au întors împotriva lui Dumnezeu. Îngerii cei buni s-au luptat cu cei răzvrătiți, aruncându-i afară din ceruri. Îngerul cel rău a devenit duhul răutății, cel care întotdeauna va încerca să strice tot ceea ce creează și ocrotește Dumnezeu.

O voce neobișnuită în grădina raiului

Într-o zi, duhul răutății a intrat într-un șarpe ce se plimba prin grădină. Adam și Eva tocmai treceau pe lângă pomul de care Dumnezeu le poruncise să nu se atingă, când Eva a auzit un glas zicându-i: „Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncați roade din *orice* pom din rai?” Uitându-se de jur-împrejur și văzând că vocea aparținea unui șarpe, Eva a răspuns: „Roade din pomii raiului putem să mâncăm; numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu «să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!»”.

Însă șarpele, mințind, i-a spus: „Nu, nu veți muri! Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.

Neascultarea lui Adam și a Evei

Eva stătea și privea rodul îmbietor. Șarpele îi spusese că acesta ar putea să o facă la fel de înțeleaptă ca Dumnezeu; așa că a mâncat din el și i-a dat și bărbatului ei să mănânce. Dar imediat după ce l-au mâncat au simțit că ceva nu era cum trebuia să fie. Totul se schimbă, iar ei au cunoscut dintr-o dată că încălcaseră porunca lui Dumnezeu. Adam și Eva, temându-se că Dumnezeu ar putea afla ce făcuseră ei, au încercat să se ascundă prin grădină și, fiind tare rușinați de goliciunea lor, și-au cusut haine din frunze de smochin și s-au acoperit cu ele.

De Dumnezeu nu te poți ascunde

După câțva timp, auzindu-L pe Dumnezeu cum se plimba prin grădină, Adam și Eva s-au ascuns printre pomii raiului. Însă Atotștiutorul știa unde se aflau și le făcuseră, de aceea l-a strigat pe Adam, zicând: „Adame, unde ești?” Acesta l-a răspuns: „Am auzit glasul Tău în rai și m-am temut, căci sunt gol, și m-am ascuns”.

Și i-a zis Dumnezeu: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?” Adam a încercat atunci să dea vina pe Eva, zicând: „Femeia pe care mi-ai dat-o, aceea mi-a dat din pom și am mâncat”. Apoi Dumnezeu a întrebat-o pe Eva, zicând: „Pentru ce ai făcut aceasta?” Iar femeia a zis: „Șarpele m-a amăgit și eu am mâncat”. Nici Adam și nici Eva nu și-au recunoscut vinovăția, ci au dat vina pe altcineva.

Pentru că îi iubea tare mult pe cei doi, Dumnezeu s-a întristat mult, văzând neascultarea lor. El le dăruise o grădină minunată plină cu animale, flori, lacuri, râuri în care mișunau mulțime de pești, păsări frumoase de toate culorile și cu toate cele de trebuință gurii. Domnul crease acest locaș de fericire unde omul putea trăi veșnic în apropierea lui Dumnezeu, împărțându-se de iubirea Lui.

Însă, pentru că Adam și Eva au călcat porunca divină, grădina Edenului a fost supusă stricăciunii. Oamenii știau acum care era diferența între bine și rău. Pe lângă faptul că nu împliniseră porunca Făcătorului lor, ei l-au și mințit, iar în loc să le pară rău și să-și ceară iertare, ei au încercat să dea vina pe altcineva.

Adam și Eva sunt alungați din Eden

Dumnezeu nu putea lăsa ca în grădina aceea minunată să domnească răul pentru totdeauna. Adam și Eva fuseseră avertizați că în momentul când vor călca porunca dumnezeiască vor muri. Dacă Domnul i-ar fi lăsat în continuare pe oameni să locuiască în grădină și să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, fără ca ei să moară vreodată, atunci răul ar fi fost și el veșnic. Iar Edenul trebuia să rămână locașul păcii depline, al dragostei dumnezeiești și al vieții veșnice în sânul lui Dumnezeu.

Dumnezeu l-a blestemat pe șarpe să se târască pe pântecul său, să se hrănească cu țărână în toate zilele vieții sale și să fie de-a pururi în dușmănie cu oamenii. Apoi i-a scos Dumnezeu pe Adam și pe Eva afară din rai, nu înainte însă de a-i îmbrăca în haine de piele. Viața lor avea să fie tare grea; de acum înainte ei vor simți oboseala, frigul, durerea, boala și întristarea. Fiind acum departe de Dumnezeu Care le dăduse spre mâncare rodul pomului vieții, oamenii nu mai puteau trăi veșnic, ci erau sortiți să moară. După ce i-a izgonit pe cei doi din grădina raiului, Dumnezeu a pus heruvimi cu sabie de flacără vâlvăitoare ca să păzească drumul către pomul vieții. Mai târziu, în Sfânta Scriptură, Dumnezeu va face o promisiune poporului Său, că va trimite un Mântuitor Care va aduce pe pământ o viață nouă – viața adevărată și veșnică în Împărăția lui Dumnezeu.

Fericit bărbatul care... este drept!

Lecția 3

La Vecernia Mare din fiecare sâmbătă seara, la strane, se cântă câteva versete din primii trei psalmi biblici. Două dintre aceste versete le puteți vedea mai jos. (Căutați în Sfânta Scriptură Psalmul 1. Citiți prima parte a versetului întâi, apoi versetul șase al acestui psalm.) Încercați să alcătuiți două propoziții simple în care să spuneți ce credeți voi că înseamnă cele două versete citite.

Psalmul ne spune că Dumnezeu îi binecuvântează pe cei care nu ascultă sfatul celor ce lucrează răutăți, ci se străduiesc să facă fapte bune. El îi cunoaște pe oamenii care împlinesc poruncile Sale și îi pedepsește pe cei răi.

În fiecare zi, suntem puși în situația de a alege cum să ne comportăm în anumite împrejurări și de cele mai multe ori trebuie să alegem între a face un lucru bun sau unul rău. Uneori ni se întâmplă să ne oprim când lucrul e pe jumătate făcut și doar atunci să ne gândim la ceea ce facem. Acesta este momentul când trebuie să ne hotărâm cum să acționăm mai departe, urmând calea cea rea sau cea bună.

Dacă vom alege calea cea rea, înseamnă că păcătuim împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor, care de multe ori pot fi răniți de faptele noastre rele. Cuvântul **păcat** înseamnă „a greși ținta” adică „a o lua pe de lături” sau a

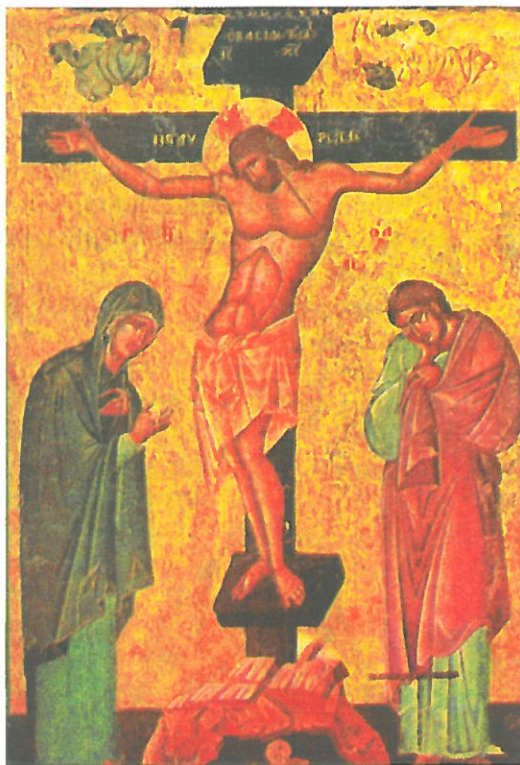
urma o pistă falsă. De aceea, este bine ca imediat ce ne-am dat seama că ceea ce facem este rău, să ne întoarcem către Dumnezeu, cerându-ne iertare și făcând cele bineplăcute Lui.

Adeseori suntem ispitiți sau chiar încurajați de ceilalți să facem fărădelegi. În acele momente e bine să știm că satana (diavolul) va încerca întotdeauna să găsească modalități de a ne duce în ispită și de a ne îndepărta de Dumnezeu. De aceea, ori de câte ori simțim că suntem tentați să facem ceva ce știm că nu este bine, trebuie să spunem imediat un „Nu!” hotărât, pentru că numai așa ne vom păstra libertatea de a-L sluji pe Domnul și de a alege cele bune și de folos sufletelor noastre.

Din marea Lui iubire de oameni, Dumnezeu Însuși ne ajută să urmăm calea cea dreaptă. Însă, pentru a primi ajutorul Său, noi trebuie mai întâi să-I cerem.

Când și cum cerem noi ajutorul lui Dumnezeu? (Acasă? La școală? La biserică? La joacă?) Enumerați câteva moduri în care noi îi cerem Domnului să ne ajute.

Care dintre rugăciunile cunoscute de voi pot fi folosite pentru a cere ajutorul lui Dumnezeu?

Versetul din psalmul de astăzi:
(Ps. 1, 1 a. 6)

**Fericit bărbatul care n-a umblat
în sfatul necredincioșilor...
Că știe Domnul calea dreptilor,
iar calea necredincioșilor va pieri.**

Înălțarea de Viață Făcătoarei Crucii

Sfânta Elena găsește Crucea lui Hristos

La câteva secole de la Moartea și Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, multe persoane doreau să găsească Crucea pe care fusese răstignit Mântuitorul. Una dintre acestea era și Elena, mama împăratului Constantin cel Mare, o creștină foarte evlavioasă. Ea făcea multe fapte bune: ajuta pe săraci, dăruia haine celor lipsiți și elibera pe prizonieri și pe sclavi din închisori și din mine.

Un pelerinaj la Ierusalim

Într-o bună zi, împărăteasa Elena s-a hotărât să meargă în îndepărtatul oraș Ierusalim ca să vadă ieslea unde S-a născut Iisus Hristos și locurile unde El a predicat. Când a ajuns acolo, ea a vizitat, pe lângă locurile stabilite dinainte, și Mormântul Mântuitorului - cel din care a răsărit Viața - și muntele de unde Domnul S-a înălțat la ceruri după preaslăvita Sa Înviere.

În căutarea Sfintei Crucii a lui Hristos

Împărăteasa dorea acum să găsească bucățile rămase din Crucea lui Hristos și să le așeze într-un sfânt locaș, pentru ca oamenii să aibă posibilitatea să se închine lemnului Cinstitei Crucii a Domnului. Pentru aceasta, ea a întrebat mulți oameni despre locul răstignirii lui Iisus, despre Crucea Sa, dar nimeni nu a știut să îi dea vreun răspuns sigur. Majoritatea credeau că fusese îngropată lângă Mormântul Domnului. Nu puțini au fost cei care au ajutat-o în căutarea ei. Începând să sape într-un loc anume, nu departe de Sfântul Mormânt al Domnului, au găsit, spre marea lor mirare, nu una, ci trei cruci! Lângă ele se mai găsea și o tăbliță pe care era scris: „Iisus

Nazarineanul, Regele Iudeilor“. Elena era sigură că Hristos a fost răstignit pe una dintre acele trei cruci, dar cine ar fi putut să spună care dintre ele era adevărata Cruce a Domnului?

O problemă neașteptată

Episcopul de atunci al Ierusalimului, Macarie, le-a spus să ceară un semn de la Dumnezeu prin care să recunoască Crucea lui Iisus. S-a întâmplat că în vecinătate se afla o femeie muribundă ce fusese bolnavă multă vreme de o boală grea. Auzind despre descoperirea crucilor, oamenii au adus-o pe femeia ce trăgea să moară și au pus-o, pe rând, peste toate cele trei cruci. La primele două nu s-a întâmplat nimic, dar, când au atins trupul ei de lemnul ultimei cruci, o minune s-a petrecut: femeia s-a vindecat complet. Cu ajutorul diaconilor, episcopul a înălțat Sfânta Cruce, pentru ca toți oamenii să o poată vedea și să i se poată închina.

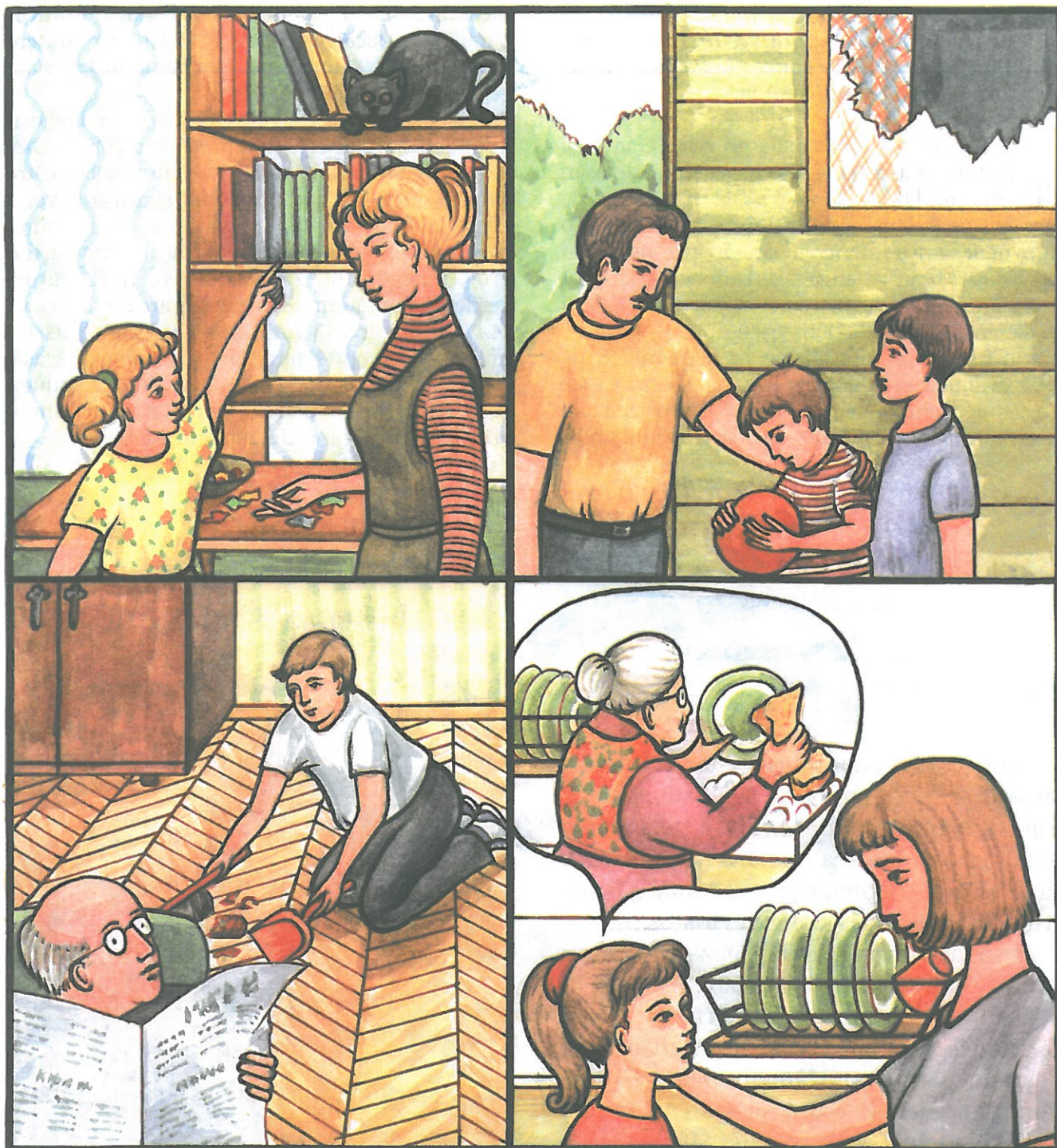
Găsirea Crucii Domnului era cu adevărat o minune. Toată lumea se adunase de jur-împrejur ca să vadă și să atingă prețiosul lemn al Crucii pe care Hristos își vărsase sângele.

Elena l-a rugat apoi pe fiul ei, împăratul Constantin, să clădească o biserică mare pe locul unde fusese descoperit lemnul Sfintei Crucii. În această biserică ea dorea să așeze lemnul Crucii spre închinare tuturor credincioșilor. Biserica a fost ridicată și, în afară de aceasta, împăratul Constantin și mama sa, Elena, au construit mai multe biserici pe locurile sfinte din Ierusalim, Betleem și din toată Palestina. De atunci și până astăzi, mii de pelerini din întreaga lume vin să se închine și să se roage în aceste sfinte locașuri.

ASCULTAREA ȘI NEASCULTAREA

Lecția 3

Care credeți voi că sunt neascultătorii din imaginile de mai sus?
Ce ar fi trebuit să facă ei, pentru a nu-i supăra pe cei dragi ai lor?
Un singur personaj s-a comportat corect. Care este acesta?
Cum v-ați fi comportat voi în oricare din situațiile date?

Acasă și în viața de familie

Lecția 3

Secvența răstignirii, ca de altfel realismul morții, este mai puțin pe înțelesul celor mici. Totuși, copilul de șapte-opt ani este capabil să deosebească o fantezie sau o „poveste” de un fapt real. Părinții trebuie să insiste asupra realității evenimentelor concrete, iar explicațiile lor să fie într-un limbaj simplu.

Cum își face crucea simțită prezența ei în viața noastră? Unde putem noi vedea crucea? Cum o folosim noi în existența noastră de zi cu zi? Ea ne amintește de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel Care S-a suiat pe o cruce unde, deși a suferit o moarte îngrozitoare, prin sângele Său a biruit moartea ca un Dumnezeu adevărat ce era. Învierea Lui din morți ne-a dăruit tuturor viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu.

În fiecare an, în ziua de 14 septembrie, ne aducem aminte de Crucea lui Hristos. Aceeași Cruce a însemnat moarte pentru Fiul lui Dumnezeu și a fost dătătoare de viață pentru femeia cea muribundă.

În Biserica noastră, Crucea este semnul biruinței și al vieții celei noi în Hristos. Iisus a surpat puterea morții prin preaslăvita Sa Înviere, făcându-Se începutul învierii și nemuririi tuturor oamenilor. Dacă vom crede că Hristos are putere asupra morții, Dumnezeu ne va învrednici de viața cea veșnică întru Împărăția Sa.

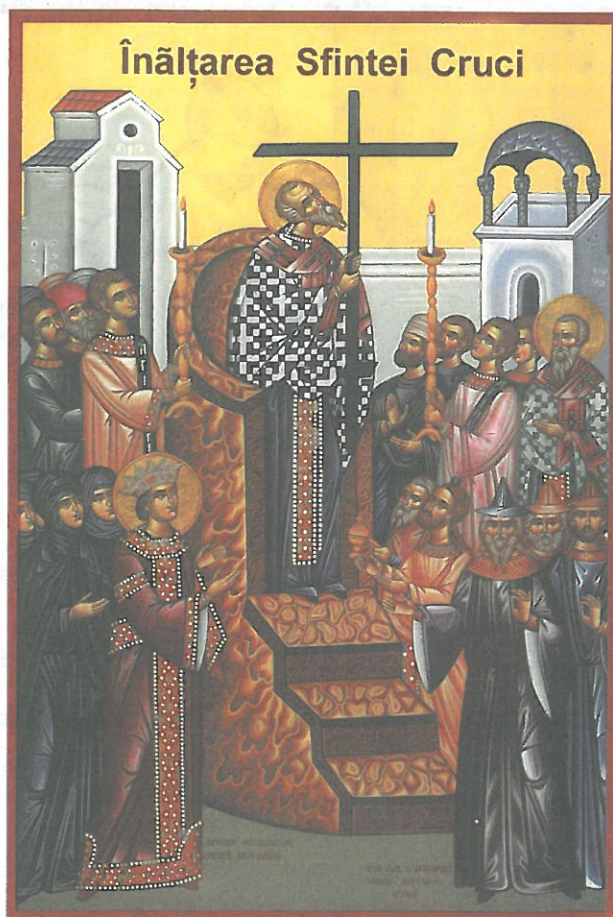
În această mare zi de sărbătoare, credincioșii împodobesc crucea cu flori proaspete, care simbolizează viața cea nouă câștigată pentru noi de către Hristos. Încercați să împodobiți și acasă la voi o cruce în felul acesta, iar dacă nu aveți lemnul necesar, confecționați voi înșivă una din carton gros. Culegeți din grădină câteva flori, puțină verdeată sau rămurile înverzite care credeți că vă pot fi de folos la împodobire. Crucea astfel împodobită o puteți pune lângă icoanele de acasă. De-a lungul săptămânii acesteia, când vă spuneți rugăciunile, începeți prin a cânta de trei ori imnul Sfintei Cruci, făcând trei metanii mari:

**Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne,
și sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim!**

ICOANA PRAZNICULUI ÎNĂLTĂRII SFINTEI CRUCI

În decursul anului bisericesc există trei sărbători care ne amintesc de Răstignirea pe cruce a Mântuitorului (în afară de Vinerea Mare). La sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci, din ziua de 14 septembrie, prăznuim găsirea Crucii pe care a fost răstignit Hristos.

Icoana alăturată îl înfățișează pe Sfântul Macarie, episcopul Ierusalimului, înălțând în văzul tuturor Crucea care tocmai fusese găsită pe muntele Golgota. Cei doi diaconi aflați lângă el luminează acest sfânt moment. În alte icoane, aceștia îl ajută să ridice Crucea. Oamenii adunați acolo, văzând Sfânta Cruce, au început să cânte „Doamne miluiește” de mai multe ori. Sfânta Împărăteasă Elena stă de o parte, în timp ce alți credincioși (mulți dintre cei vindecați prin puterea Sfintei Cruci) se află de cele două părți ale icoanei.

ASCULTAREA LUI NOE

Lecția
4

„A grăit Dumnezeu către Noe:

«Ieși din corabie...»

și a binecuvântat

Domnul

pe Noe

și pe cei

trei fii

ai săi.”

Noe împlinește porunca lui Dumnezeu

Lecția 4

Oamenii nesocotesc voia lui Dumnezeu

Trecuse deja multă vreme de când Dumnezeu făcuse lumea, iar pământul era plin de mulțimea oamenilor, însă un lucru foarte trist se întâmplase: oamenii uitaseră de Dumnezeu. Nimeni nu mai vorbea despre Dumnezeu, despre cum făcuse El pe cele văzute și pe cele nevăzute sau despre dragostea Lui pentru creație. Oamenii credeau că nu mai au nevoie de iubirea sau de ajutorul Creatorului lor. Toți păcătuiau, uitând de porunca iubirii față de Dumnezeu și de aproapele: erau egoiști, mințeau, furau, iar frații se răneau între ei, ajungând până acolo încât se omorau unii pe alții. Sfânta Scriptură ne spune că, atunci când Dumnezeu a văzut nedreptățile și nelegiuirile oamenilor, a știut că trebuia să intervină și să schimbe ceva.

Noe îl iubea pe Dumnezeu

În zilele acelea exista un singur om pe pământ care își aducea aminte de Dumnezeu și ținea poruncile Lui. Acest om se numea Noe. El ducea o viață diferită de cea a oamenilor din jurul său; era neprihănit, drept, grijuliu cu ceilalți și nu dorea să facă rău nimănui. Dar lucrul cel mai important era faptul că el mergea pe calea lui Dumnezeu, de aceea Dumnezeu l-a binecuvântat cu lungime de zile.

Dumnezeu îi vorbește lui Noe

Într-o zi a grăit Dumnezeu către Noe, zicând: „Sosit-a înaintea feței Mele sfârșitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptățile lor, și iată Eu îi voi pierde de pe pământ (...); voi aduce asupra pământului potop de apă, ca să pierd tot trupul de sub cer, în care este suflu de viață, și tot ce este pe pământ va pieri“. Și a mai zis Dumnezeu lui Noe să-și construiască o arcă (o corabie mare): „Tu însă fă-ți o corabie din lemn de salcâm... Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci în neamul acesta numai pe tine te-am văzut drept înaintea Mea“.

O corabie pentru Noe

Corabia lui Noe trebuia să fie din lemn de salcâm. Când a fost gata, era foarte lungă și largă și cuprindea o mulțime de încăperi, dispuse pe trei etaje. Dumnezeu i-a mai zis lui Noe: „Să faci corabiei o fereastră la un cot de la acoperiș, iar ușa corabiei să o faci într-o parte a ei. De asemenea, să faci într-însa trei rânduri de cămări: jos, la mijloc și sus.“

O muncă grea

Noe și cei din casa lui s-au apucat de lucru precum le poruncise Dumnezeu. Pentru aceasta, ei au tăiat salcâmi înalți și i-au prefăcut în scânduri de toate mărimile, apoi le-au prins unele de altele. Astfel, arca începea să ia formă sub priceputele mâini ale lui Noe.

Vecinii lui erau foarte curioși să afle de ce construia Noe corabia aceea uriașă. El le spusese despre potopul pe care Dumnezeu voia să îl trimită pe pământ, dar nimeni nu l-a crezut, ba unii chiar au râs de el. Cu toate acestea, el nu s-a oprit din muncă. Corabia creștea văzând cu ochii, iar când a fost gata, a uns-o cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară, pentru ca apa să nu poată pătrunde în ea.

Arca este gata

Atunci a zis Domnul Dumnezeu lui Noe: „Vei intra în corabie tu și, împreună cu tine, vor intra fiii tăi, femeia ta și femeile fiilor tăi. Să intre în corabie din toate animalele (...) câte două, parte bărbătească și parte femeiască, ca să rămână cu tine în viață (...); ia cu tine din tot felul de mâncare pentru tine și pentru acestea“.

Vine potopul!

Și a intrat Noe în arcă, împreună cu toate câte îi poruncise Domnul Dumnezeu să ia cu el, iar după șapte zile au venit asupra pământului apele potopului. Toate izvoarele adâncului celui mare s-au desfăcut și jgheburile cerului s-au deschis; și a plouat pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Uscatul s-a înmuiat, râurile și toate mările și-au ieșit din matcă, până ce tot pământul se prefăcu într-un ocean uriaș. Toate vietățile se înecaseră și muriseră, chiar și păsările cerului, pentru că nu mai exista nici un loc uscat pe fața pământului unde să se așeze sau să găsească hrană; apa acoperise până și cele mai înalte piscuri ale munților. Și, pentru că apa creștea din ce în ce mai mult, arca s-a înălțat și a început să plutească deasupra pământului. Iar cei dinlăuntru ei erau singurele făpturi care rămăseseră în viață!

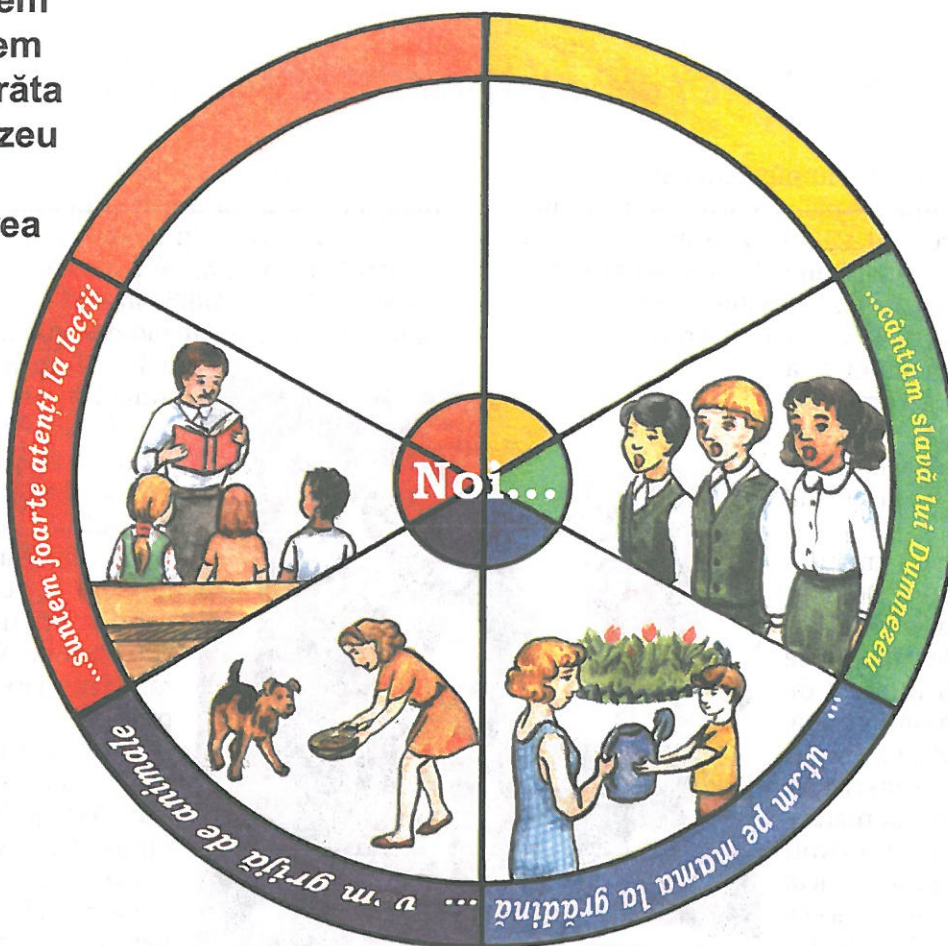
Dumnezeu își aduce aminte de Noe

După patruzeci de zile și patruzeci de nopți ploaia a încetat brusc. Apa însă nu s-a retras imediat de pe pământ, ci a rămas acolo mai bine de un an. Și a adus Dumnezeu vânt pe pământ și a început a se scurge apa și a se imputina.

CE FACEM NOI ? *Lecția 4*

Ce înțelegem noi să facem pentru a arăta lui Dumnezeu dragostea și ascultarea noastră?

1. Priviți cu atenție desenele. Veți observa anumite fapte bune pe care sunteți chemați să le faceți și voi zilnic.

2. Desenați în cele două căsuțe libere ale cercului alte fapte bune pe care le-ați putea face pe parcursul unei zile.

Corabia s-a oprit pe Munții Ararat. Noe a deschis fereastra și a dat drumul unui corb, apoi unui porumbel ca să zboare și să vadă dacă s-a scurs apa de pe pământ, dar aceștia nu au găsit nici un loc uscat. Câteva săptămâni mai târziu, Noe a dat iarăși drumul porumbelului și acesta s-a întors la el spre seară, având în ciocul său o ramură verde de măsline. După șapte zile a dat drumul din nou porumbelului și el nu s-a mai întors. Atunci a cunoscut Noe că pământul se uscăse, pentru că pasărea găsisese un loc unde să-și construiască pe îndelete cuibul.

Un pământ nou, mai curat

Noe a ridicat acoperișul corabiei și a privit, și, iată, fața pământului se uscăse, iar apă nu mai rămăsese decât în albiile râurilor și lacurilor. Uscatul începuse să rodească iarbă verde. Peste tot, copacii și plantele dădeau în floare. Noe a mai așteptat încă două luni până când pământul s-a uscat în întregime. Atunci i-a zis Dumnezeu lui Noe să iasă din arcă împreună cu toate cele ce erau cu el. Ce zi minunată a fost aceea! Noe a deschis ușa corabiei,

și familia sa a ieșit afară pe pământul cel uscat, iar după ei o paradă de animale, două câte două. Toate făpturile se bucurau să vadă strălucirea soarelui și să respire aer curat.

Noe îi mulțumește lui Dumnezeu

După ce a ieșit din arcă, Noe a făcut un altar pe care a adus jertfă de mulțumire lui Dumnezeu pentru că i-a păzit nevătămați în timpul potopului. Dumnezeu S-a bucurat că Noe nu a uitat să-I mulțumească.

Și a zis Domnul Dumnezeu lui Noe: „Închei acest legământ cu voi, că nu voi mai pierde tot trupul cu apele potopului și nu va mai fi potop, ca să pustiască pământul”; și, ca întărire a promisiunii pe care o făcuse, Dumnezeu a așezat în nori un curcubeu. Mai târziu, Noe și toți ai săi s-au împrăștiat în patru zări pentru a se înmulți, a umple pământul și a-l stăpâni. Și, ori de câte ori vedeau pe cer curcubeul, ei își aminteau de iubirea lui Dumnezeu, de faptul că i-a scăpat de potop și de legământul pe care Acesta l-a făcut de a nu mai pierde niciodată făpturile Sale cu un alt potop de ape.

Sfântul Ierarh IOSIF CEL NOU DE LA PARTOȘ – *Lecția 4*

ocrotitorul Banatului

Un model de blândețe și bunătate

Sfântul Iosif a văzut lumina zilei în anul 1568, în Raguză (Dalmația), pe malul Mării Adriatice, într-o familie de creștini valahi (asemeni Sfinților Nicodim de la Tismana, Dimitrie cel Nou Basarabov de la catedrala patriarhală din București și Sfintei Mucenițe Filoteia de la Curtea de Argeș).

Micul Iacob (căci așa fusese botezat) a rămas de mic orfan de tată. Mama i-a dat o creștere aleasă, iar la 12 ani a fost trimis la Ohrida să învețe carte.

La vârsta de 15 ani intră în mănăstirea Maicii Domnului din Ohrida, iar după 5 ani merge la Muntele Athos și se călugărește sub numele de Iosif. Aici a dus o viață curată, cu post, rugăciune, smerenie, apoi s-a făcut sihastru în pădurile din preajma mănăstirii Pantocrator. A primit darul facerii de minuni, încât vindeca multe boli, de aceea mulți stareți ai mănăstirilor din Sf. Munte trimiteau după el ca să le vindece călugării greu încercați de suferințe trupești.

După ce a ajuns duhovnic iscusit al călugărilor din Muntele Athos, este numit stareț al mănăstirii Cutlumuș din Sf. Munte Athos, renumită ctitorie a domnilor Țării Românești și ai Moldovei (Matei Basarab și Vasile Lupu), unde trăiau pe vremea aceea mulți călugări români. Predicile sale erau atât de pline de har și bunătate, încât mișca inimile tuturor până la lacrimi. Bătrân fiind, se retrage, după o vreme de îndelungă păstorie a fiilor duhovnicești, la mănăstirea Vatoped.

Dar, murind mitropolitul Timișoarei, românii credincioși din Banat, călăuziți de Duhul Sfânt, l-au ales păstor pe Iosif, deși avea deja 80 de ani, căci era vestit în toate țărilor balcanice și cinstit ca sfânt încă din viață. Pe când se pregătea să treacă Dunărea și să se îndrepte spre Timișoara, caii de la trăsura în care călătorea Sfântul Iosif s-au speriat și n-au mai vrut cu nici un chip să urce pe podul umblător (bacul de pe Dunăre). Atunci s-a coborât Sfântul Iosif din trăsură și, luând caii de hățuri,

aceștia îndată s-au liniștit. Apoi, urcându-se trăsura pe pod, au trecut Dunărea.

Pe când intra în Timișoara, pe Sf. Iosif l-a întâmpinat un olog ce suferea de 20 de ani de această boală cumplită. Sfântul și-a pus mâinile pe capul lui, s-a rugat cu nădejde în marea milostivire a lui Dumnezeu, și omul îndată s-a făcut sănătos.

În 1650, este hirotonit arhiepiscop și așezat în scaunul de mitropolit al Timișoarei, de unde a păstorit vreme de 3 ani. Era tare în credință, înțelept la cuvânt, blând la inimă și neadormit în rugăciune. A convertit pe mulți turci de la credința lor păgână la credința în Hristos, căci aceștia îl iubeau mult pe Sfânt pentru bunătatea lui și pentru faptul că găseau la el oricând ușa deschisă, ascultându-i și ajutându-i în orice necaz ori nevoie se aflau.

A făcut și minuni, căci tămăduia suferințele credincioșilor, punând mâinile pe creștetele lor și rugându-se pentru ei. A stins un incendiu ce izbucnise și

cuprinsese rapid partea de apus a Timișoarei. Atunci a ieșit din biserică având în mâini potirul cu Sfintele Taine și, rugându-se cu lacrimi, îndată a trimis Dumnezeu o ploaie puternică și focul s-a stins îndată.

În 1653, se retrage la mănăstirea Partoș, unde a mai trăit 3 ani, după care și-a dat sufletul în mâinile Domnului, la 85 de ani.

Tradiția spune că în momentul morții sale clopotele mănăstirii Partoș au început să bată singure, fără să le tragă cineva, anunțând până departe vestea trecerii la Domnul a blândului ierarh. Sfintele sale moaște se găsesc în catedrala metropolitană din Timișoara. Acolo, la sfintele sale moaște, s-au săvârșit multe minuni, căci mulți credincioși, chiar oameni de vază ai Timișoarei s-au tămăduit cu ajutorul Sfântului Iosif.

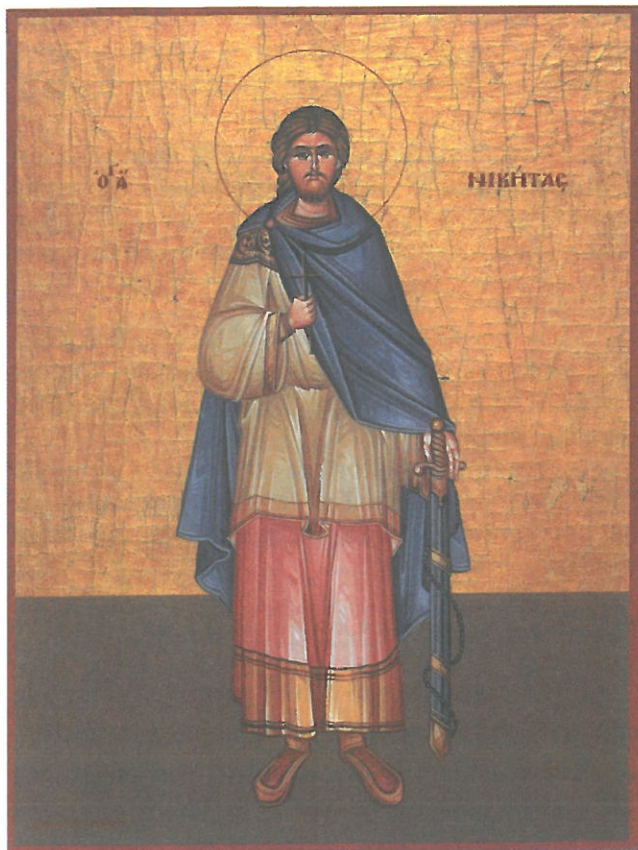
Bunul mitropolit este pomenit în bisericile noastre la 15 septembrie.

Sfântul Mucenic NICHITA ROMANUL –

Lecția 4

Un preot misionar în mijlocul dacilor

Sfântul Nichita (care înseamnă în limba greacă „Biruatorul”) s-a născut dintr-o familie originară din aceeași patrie cu Sfântul Apostol

Pavel, adică din Cilicia Asiei Mici. În jurul anului 258 după Hristos, părinții săi au fost aduși de goți în părțile Daciei și așezați aici spre a coloniza regiunea. Sfântul Nichita s-a născut într-un sat din Câmpia Dunării (poate Valea Argeșului), la începutul secolului al IV-lea, și a învățat tainele credinței în Hristos de la marele episcop Teofil al Sciției și al Goției (Dacia).

Călugarindu-se la una din mănăstirile din sudul Dunării sau poate din munții Buzăului, unde se afla o mică mănăstire, Nichita a fost hirotonit preot de episcopul său drag, Teofil, și a străbatut apoi satele Daciei în lung și-n lat, propovăduind Evanghelia și botezând mulți daco-romani și goți.

Văzând mai-marii goților credința și biruința lui asupra păgânilor și pornindu-se marea persecuție a lui Athanaric împotriva creștinilor, din anul 372, Nichita a fost prins de ostași în biserică, pe când slujea, și a fost ars de viu în fața sfântului altar, după obiceiul goților, în ziua de 15 septembrie. Goții l-au învinuit că îndemna pe creștini să nu aducă jertfe unui idol al lor, pe care aceștia îl purtau într-o căruță, prin sate.

Sfintele sale moaște, câte au mai rămas nemistuite de foc, au fost adunate cu mare grijă de creștini și cinstite cu multă evlavie. Apoi au fost duse, în anul 451, și așezate într-o biserică din Cilicia (orașul Mopsuestia), țara sa de baștină. Sfântul Nichita este cinstit ca „Mare Mucenic” în toată Biserica Creștină.

Sfântul Ierarh ANTIM IVIREANUL –

Creatorul limbii liturgice

din Biserica Ortodoxă Română

Născut în 1650, în Iveria, din părinți credincioși, i s-a dat numele Andrei. A ajuns, în tinerețe, rob la turci, în Constantinopol. Fiind un copil foarte talentat, a învățat cu mare ușurință limbile vorbite în zonă (greacă, arabă, turcă) și a deprins cu multă dragoste arta picturii, sculpturii și a broderiei.

În anul 1690, Andrei este adus în Țara Românească de Sfântul Voievod Constantin Brâncoveanu. Aici învață meșteșugul tiparului, se călugărește (luând numele Antim) și apoi devine preot. Conduce tipografia domnească de la

București și înființează o alta la Snagov. Mai târziu, devine episcop la Râmnicu-Vâlcea, unde mai întemeiază o tipografie. Sub îndrumarea lui directă s-au tipărit 24 de cărți în limba română, mai ales cărți de slujbă, astfel că Sf. Antim devine creatorul limbii liturgice în Biserica noastră, o limbă plină de dulceață sufletească și de armonii nebănuite.

Prin grija sa, a fost ridicată Mănăstirea Tuturor Sfinților din București, care astăzi poartă numele de Mănăstirea Antim. Sfântul a lăsat prin testament ca din veniturile mănăstirii să fie ajutați săracii. Astfel, multor copii nevoiași li se plăteau

Acasă și în viața de familie

Lecția 4

Fiecare zi a anului este pentru Biserică o zi de pomenire a unuia sau a mai multor sfinți. Știți voi de ce sunt sfinții atât de importanți în Biserică, încât trebuie să ne amintim de ei în fiecare zi a anului? Pentru că Biserica știe că noi putem învăța câte ceva din viața fiecăruia, din felul cum ei s-au străduit să meargă pe calea cea strâmtă, astfel că exemplul vieții lor sfinte ne poate da putere și curaj să urmăm și noi acea cale.

Credeți că traiul le-a fost mai ușor sfinților din vechime decât ne este nouă acum? Era viața sau munca lor de zi cu zi altfel decât a noastră? Dacă luăm aminte mai bine la viața Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș, din copilărie și până la sfârșitul vieții sale, putem vedea că și el s-a confruntat cu multe dintre problemele pe care și noi le avem. Citiți din nou povestirea vieții sale, apoi răspundeți la următoarele întrebări:

1. La ce vârstă a fost trimis să învețe carte la Ohrida Micul Iacob, care avea să devină Sf. Iosif?
2. Câți ani avea Iacob când a intrat în călugărie la Muntele Athos sub noul său nume, Iosif?
3. A cui ctitorie era mănăstirea Cutlumuș, din Sf. Munte Athos, la care este numit stareț călugărul Iosif?
4. Cum era cuvântul starețului Iosif pentru ce-i care-l ascultau vorbind?

5. Ce vârstă avea nevoitorul lui Hristos, Iosif, când românii credincioși din Banat l-au ales păstor?
6. Ce minune a făcut Sfântul Iosif, pe când intra în Timișoara?
7. Cât timp a păstorit ca arhiepiscop la mitropolia Timișoarei Sfântul Iosif și care a fost minunea ce s-a petrecut la vremea mutării sale din viața aceasta?

studiile, fetelor sărace li se oferea zestre, morții care erau lipsiți erau îngropați gratuit și pomeniți la slujbe, iar în toate sâmbetele de peste an se dăruiau bani închisorilor pentru îmbunătățirea condițiilor celor închiși.

Invidioși că Sfântul Antim sporea prin faptele sale credința și numărul credincioșilor creștini, turcii l-au închis, i-au luat dreptul de a mai sluji ca preot și l-au trimis în exil la Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Muntele Sinai (în Egipt), în toamna anului 1716. Sfântul n-a mai ajuns însă acolo, căci ostașii turci l-au omorât pe drum și i-au aruncat trupul în apele Lacului Snagov. Iar Biserica noastră îl sărbătorește ca sfânt în ziua de 27 septembrie a fiecărui an.

Sfântul Antim a fost un bărbat înțelept, tare în credință, foarte iscusit în cuvânt și plin de o deosebită dragoste față de oameni. Predicile sale musteau de cuvinte calde, mângâietoare și de îndemnuri adresate credincioșilor de a se întări în credință și în fapte bune. De pildă, iată ce spunea el credincioșilor săi despre datoria de a-i chema pe oameni la bucuriile credinței: „Noi, când ieșim de la biserică, să nu ieșim goi, ci să facem cum face ariciul. Că, după ce merge la vie, întâi se satură el de struguri, apoi scutură vița, de cad boabele jos și se rostogolește pe dânsule, de se înfig în ghimpii lui și duce și puilor. Așa să ducem și noi, fiecare, pe la casele noastre, copiilor și celor ce n-au mers la biserică, din cuvintele ce am auzit din Sfânta Evanghelie!”

CREDINȚA LUI AVRAAM

Lecția
5

„A zis Dumnezeu: «Ieși din pământul tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu; (...) te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare!»“

Credința lui Avraam

Lecția 5

(Acest text poate fi folosit pentru a relata celor mici viața lui Avraam. Citiți cu toții istorisirea și trasați pe hartă drumul pe care Avraam l-a străbătut în călătoria sa înspre Țara Făgăduinței. Textul poate fi găsit în Biblie în cartea Facerii 12,1-10; 13,1-2. 5-18.)

Dumnezeu îi vorbește lui Avram

La multe generații după Noe, în orașul Ur, s-a născut un om pe nume Avram. Și era Avram acesta un om temător de Dumnezeu și foarte bun la suflet. El s-a căsătorit cu o femeie care se numea Sarai, apoi s-a mutat cu toți ai săi în orașul Haran. Aici Avram a agonisit avere mare: aur și argint, pământ mult și o mulțime de vite.

După mulți ani, a fost cuvântul Domnului către Avram: „Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare. Și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului!”

Vă puteți închipui ce mare i-a fost mirarea lui Avram când a auzit acestea! El avea deja 75 de ani, iar a călători nu era tocmai ușor pe vremea aceea. În plus, Dumnezeu nu-i spusese nici măcar încotro trebuia să meargă. Și apoi, cum ar fi putut ei să-și părăsească rudele și să-și lase casa unde trăiseră atâția ani?

Avram se încrede în cuvântul Domnului

Avram credea în Dumnezeu și dorea să I se supună, precum crezuse și ascultase și Noe. De aceea i-a chemat la sine pe soția sa, Sarai, și pe nepotul său, Lot, zicându-le să-și adune toată agoniseala, să-și ia toți slujitorii, toate animalele și să se pregătească de drum.

Astfel, au pornit către Țara Canaanului. Vreme îndelungată au mers de-a lungul unui râu mare, unde lucrau mulți oameni, au lăsat în urmă sate mici și orașe mari, neștiind nici unde, nici când trebuia să se oprească.

Cu cât se îndepărtau mai mult de casă, cu atât se întâlneau cu oameni tot mai deosebiți de ei. Nici chiar pământul nu era la fel. Tot mergând ei așa, într-o zi, au ajuns la un loc cu iarbă verde unde curgea apă limpede numai bună de băut pentru oile, caprele și vitele lor. Avram a privit de jur-împrejurul său și, iată, văzu că era un loc minunat. Apoi s-a oprit din drum.

Locul acesta se numea Sichem și se afla în Țara Canaanului. Acolo S-a arătat Dumnezeu lui

Avram și i-a zis: „Țara aceasta o voi da urmașilor tăi”. Și a zidit Avram acolo un jertfelnic Domnului Dumnezeu, Celui ce i Se arătase. De acolo a pornit spre muntele aflat la răsărit de Betel, întinzându-și acolo cortul său. Însă călătoria lui nu se sfârșise încă, întrucât în acel pământ locuiau canaaneii care nu voiau ca Avram împreună cu turmele sale să rămână pe pământul lor.

Călătoria continuă

Avram și-a continuat drumul prin deșertul Neghev. Cât era ziua de lungă, soarele dogorea și îi ardea, pentru că nu aflau nici urmă de umbră. Apă nu se găsea defel; deci s-au grăbit înspre Țara Egiptului unde intenționau să rămână o vreme, până ar fi fost nevoiți să plece și de acolo.

Încotro aveau să meargă? Care era dorința lui Dumnezeu cu ei? Tot ce știa Avram era că împlinea ceea ce Dumnezeu îi poruncise. Apoi, aducându-și aminte de pământul mănos al Canaanului, unde ridicase pentru prima dată un jertfelnic lui Dumnezeu, ei au hotărât să se întoarcă prin deșertul Neghev la Betel, în Țara Canaanului.

Avram se desparte de Lot

Ajunseseră deja înapoi în ținutul Canaanului, acolo unde Avram văzuse câmpiile acelea roditoare. Însă pământul acela nu-i încăpea pe amândoi, și pe Avram și pe Lot, căci turmele lor sporiseră foarte mult și nu era loc destul pentru toate. De aceea, păzitorii turmelor celor doi ajunseseră adeseori să se certe.

Atunci a zis Avram către Lot: „Să nu fie sfadă între mine și tine, căci suntem frați. Iată, nu e oare pământul înaintea ta? Alege-ți locul care îți place în mod deosebit, iar eu îmi voi lua toate oile și caprele și mă voi duce într-altă parte”. Lot a privit de jur-împrejur, alegându-și tot ținutul din preajma Iordanului, unde era iarbă și apă din belșug. Iar Avram a rămas să locuiască în pământul Canaan.

Apoi a zis Dumnezeu către Avram: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești acum, caută spre miazănoapte, spre miazăzi și răsărit și spre mare, că tot pământul, cât îl vezi, ți-l voi da ție și urmașilor tăi, pentru vecie. Scoală și cutreieră pământul acesta în lung și în lat, că ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie”. Și, ridicându-și Avram corturile, a venit și s-a așezat la stejarul Mamvri, care este în Hebron; și a zidit acolo un jertfelnic Domnului.

SPRE O NOUĂ CASĂ *Lecția 5*

Colorați figurile aflate în josul paginii. Decupați-le apoi și lipiți-le la locurile potrivite.

Sfânta Cuvioasă Parascheva

Ocrotitoarea României

Lecția 5

Fetița cea iubitoare de săraci

Pe la începutul secolului al XI-lea, în satul Epivat, nu departe de Constantinopol, trăia o familie de neam bun, care avea doi copii, Eftimie și Parascheva.

Primind o educație aleasă, fata creșcu și, pe cât era de frumoasă, pe atât era și de cuminte și înțeleaptă. La școală era întotdeauna în fruntea tuturor celorlalți copii. Dar copila aceasta mai avea o calitate, pe care nici cei mai deștepți copii de seamă ei nu o aveau: era atât de miloasă, încât nu putea să treacă pe lângă un cerșetor cu hainele zdrențuite fără să-și dezbrace hăinuțele ei cele frumoase și scumpe și să i le dăruiască sărmanului. Ba chiar și la școală, dacă avea vreun coleg mai săracuț, îndată îl miluia. Părinții însă nu puteau nicum să se împace cu faptele fetei, căci socoteau că le risipește averea dobândită prin muncă grea, dând altora ceea ce era numai al lor. Și, pentru că Parascheva continua să-i ajute pe săraci, mai încasa din partea mamei și câte o bătaie. Dar credeți voi că mila fuge de la sufletul omului bun de frica nuielilor? Adevărata milostenie cu jertfă se împlinește.

De la o vreme, s-a săturat copila și s-a hotărât să plece la mănăstire ca să nu-și mai supere părinții. Avea deja 15 ani și nu se temea de nimic. Merse ea ce merse, mai pe creste de deal, mai prin râpe, mai urcând cu anevoie, mai coborând cu vioiciune, când pe drumuri umblate, când prin pustietăți, până ce ajunse în ținuturile Țării Sfinte. I-a luat ceva vreme până să se obișnuiască cu soarele ce ardea atât de tare, încât ziceai că te afli într-un cuptor încins, și cu bruma de vegetație, formată din câteva smocuri de iarbă răzlețe și din câțiva copăcei. Apoi s-a așezat la o mică mănăstire de fecioare de pe Valea Iordanului, unde se ruga îndelung, postea și îngrijea candeluțele din biserică. Și a rămas acolo până pe la vârsta de 25 de ani, după care s-a întors în țara sa, în satul

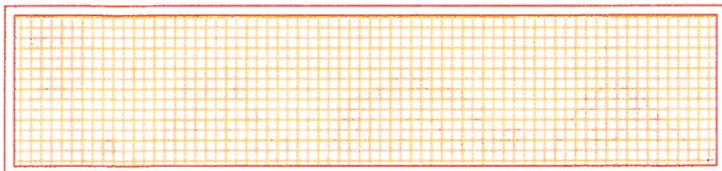
natal, căci un înger i s-a arătat, spunându-i că va trece curând la Domnul și a îndemnat-o să-și mai vadă o dată casa și satul copilăriei.

Și o porni Parascheva din nou la drum lung, până ce ajunse la marginea satului părintesc. Acolo, cine s-o mai cunoască? Trecuse mult timp de când plecase de acasă. Părinții se prăpădiseră după ce plânseseră o vreme de dorul ei și lăsaseră toată averea săracilor. Parascheva ajută biserica și își construiește la marginea satului o căsuță unde, ca odinioară, îi primea pe cei săraci, ajutându-i multă dragoste pe toți. Așa a mai trăit vreo doi ani, în liniște și fapte bune, slujind biserica și pe cei sărmani. Apoi, la 27 de ani, s-a dus în pace la Domnul și a fost îngropată aproape de țărnul mării. După mulți ani, trupul ei a fost descoperit prin minune dumnezeiască, de însăși Sfânta Parascheva, care s-a arătat în vis unui credincios pe nume Gheorghe și i-a spus să-i așeze sfintele moaște în biserica din satul său, Epivata, unde au rămas 175 de ani.

Vreme de sute de ani sfântul ei trup adormit a fost purtat cu mare cinste din țară în țară, din biserică în biserică, până ce a ajuns și pe meleagurile noastre, la Iași, în anul 1641. De-atunci ea n-a mai plecat de la noi. O putem vizita pentru a i ne închina cu dragoste și recunoștință la Mitropolia orașului Iași. Ea este numită, pe drept cuvânt, Ocrotitoarea Moldovei, căci, de multe ori, de-a lungul istoriei, a făcut minuni mari, vindecări, a păzit țara și orașul Iași de secetă, de foamete, de cotropiri și chiar de bombardamente în timpul celor două războaie mondiale.

Ea îi așteaptă cu drag mai ales pe copii, căci și ea a fost o copilă, ca și ei, și se bucură mai ales dacă voi, copiii, îi urmați pilda și sunteți milostivi cu toți sărmanii, dacă vă iubiți colegii și nu-i disprețuiți pentru că sunt mai săracuți, ci, dimpotrivă, îi ajutați în taină cu cele de trebuință. Ea ascultă rugăciunile tuturor copiilor care se străduiesc să fie buni, săritori și harnici.

În fiecare an, în ziua de 14 octombrie, Biserica noastră o sărbătorește, pomenind-o între aleșii lui Dumnezeu, Căruia I se cuvine slavă, în veci. Amin.

Pomenirea Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului și a Sfântului Roman Melodul

Ziua de 1 octombrie constituie o sărbătoare deosebită pentru Biserică. Este ziua când se sărbătoresc două evenimente importante: arătarea Acoperământului Maicii Domnului și trecerea la Domnul a Sfântului Roman Melodul. Este firesc să credem că, fiind două pomeniri, avem două icoane praznicale, însă, aici, privind imaginea de pe această pagină, iată că vedem numai una. Cele două prăznuiri sunt reprezentate într-o singură icoană, aceea a *Acoperământului Preasfintei Născătoare de Dumnezeu*. Mai jos se află istorisirile celor două evenimente. Citiți-le și apoi spuneți prin ce se aseamănă ele.

Sfântul Roman Melodul

Roman era un diacon tânăr în orașul Constantinopol. Acestuia îi plăcea tare mult să meargă zilnic în biserică, unde își petrecea multă vreme rugându-se înaintea icoanei Maicii Domnului pe care o socotea mama sa duhovnicească.

Dar Roman nu era un cântăreț sau un poet prea bun. Toți cei din cor râdeau de el, pentru că era afon. Odată, s-a întâmplat că i-a venit și lui rândul să cânte imnele Nașterii Domnului la vecernia din ajunul sărbătorii. Roman știa că el nu ar fi putut să cânte la fel de bine ca și ceilalți stihurile acelea minunate, și, fiind foarte necăjit, s-a dus să se roage înaintea icoanei Maicii Domnului. Și s-a rugat el multă vreme, până a căzut într-un somn greu. Dormind, el a visat că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu i-a spus: „Deschide-ți gura!”. Apoi i-a pus pe limbă un sul de hârtie, zicându-i să îl mănânce. Roman a ascultat-o și a înghițit sulul de hârtie. Când s-a trezit, nimeni nu era în jurul său, dar, simțind pe limbă un gust dulce și foarte plăcut, și-a adus aminte de visul avut. În seara aceea, Roman și-a ocupat, ca de obicei, locul său în cor. Însă, spre surprinderea tuturor, când i-a venit rândul să cânte, a ieșit în fața lor cu mult curaj și a cântat un imn al Nașterii Domnului nemaiauzit. Cu toții au cântat împreună cu Roman refrenul imnului: „*că pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci*”. Roman a devenit unul dintre cei mai mari imnografi ai Bisericii. Condatele compuse de el se cântă și astăzi în Biserică.

Maica Domnului se roagă pentru noi

La aproape cinci sute de ani după Roman, Maica Domnului s-a arătat în Biserica din Vlaherne, de lângă Constantinopol. În timp ce Sfântul Andrei („nebunul pentru Hristos”) și ucenicul său Epifanie se rugau dis-de-dimineată în Biserica, au văzut o femeie foarte frumoasă umblând prin văzduh, iar lângă ea, pe Sfântul Ioan Botezătorul și pe Sfântul Ioan Evanghelistul, înconjurați de o mulțime de sfinți. Femeia a ingenunchat și s-a rugat îndelung. Apoi și-a luat vălul de pe cap și l-a ridicat deasupra tuturor celor aflați atunci în Biserică. Doar Andrei și Epifanie au putut să o vadă pe Maica Domnului ținând în mâini sfântul acoperământ ce strălucea ca slava lui Dumnezeu, însă toți cei prezenți în biserică au putut simți în ziua aceea că Maica Domnului i-a apărut.

Icoana Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului

Priviți icoana zilei. Vedeți în ea pe Maica Domnului și pe Sfântul Roman? Unde sunt Sfântii Andrei și Epifanie? Îi găsiți acolo pe împăratul și împărăteasa care au fost impresionați de imnul compus de Sfântul Roman? Sunt și călugări în icoană? În unele icoane putem vedea și un episcop. Îl găsiți voi în icoana pe care o aveți? Există mai multe feluri de reprezentare a acestei sărbători. Cea pe care o puteți vedea în Biserică are de obicei viziunea în centrul ei, dar oamenii reprezentați sunt aceiași.

Identificați persoanele cele mai importante din icoană.

Acasă și în viața de familie

Lecția 5

Experimentarea nădejdiei

Revedeți istorisirile din cadrul lecției de față și încercați să experimentați nădejdea, „încrederea totală”, împreună cu membrii familiei voastre. Pentru aceasta, notați pe trei bucăți de hârtie următoarele cuvinte: „baba-oarba”, „călăuza” și „zgomotosul”, apoi împăturiți-le în așa fel încât să nu se vadă cuvintele, băgați-le într-un bol și puneți pe trei dintre membrii familiei să-și aleagă câte o hârtie. „Baba-oarba” va fi legat la ochi, „călăuza” va trebui să îl conducă pe cel legat la ochi prin casă, iar „zgomotosul” poate să îi adreseze celui legat la ochi avertismente (uneori derutante) de genul: „Ai grijă!” sau „Fii atent!” chiar și atunci când nu există nici un obstacol în cale. Călăuza nu trebuie să se oprească atunci când zgomotosul spune ceva. Dacă familia este mai numeroasă, puteți schimba rolurile din când în când. Faceți în așa fel încât fiecare dintre cei prezenți să ajungă în rolul „babei-oarba”, fără să se țină de mâna cuiva pentru câteva minute.

(Notă: această activitate trebuie explicată copiilor în prealabil, pentru că pe cei mai mici poate să-i sperie. De aceea, este bine ca ei să facă sau doar să se uite peste exercițiul de mai jos.)

1. După ce membrii familiei au schimbat rolurile între ei, împărtășiți-vă experiența unul altuia. Care dintre cele trei roluri v-a plăcut cel mai mult? Dar cel mai puțin? De ce?
2. Discutați despre ce înseamnă să ai nădejde (încredere totală) într-o altă persoană, chiar atunci când există oameni care te tulbură. Cum te simți atunci când depinzi complet de o altă persoană, iar nu de tine însuși? Cum te simți atunci când depinzi doar de tine însuși și când nu ești sigur încotro să apuci?
3. Oare cum se va fi simțit Sfântul Roman în clipa când a ieșit în fața tuturor ca să cânte? A avut el atunci nevoie să aibă nădejde (să se încreadă total) în cineva și să depindă de o altă persoană? Dar Avram când se afla în mijlocul deșertului Neghev? Care au fost călăuzele lor?
4. Dați exemple de momente din viața voastră când a trebuit să aveți încredere totală în alții? V-ați bucurat că ați găsit repede acele persoane demne de încrederea voastră?
5. Ce putem face pentru a ne spori încrederea în Dumnezeu?
6. Cum putem să-i facem pe ceilalți să aibă încredere în noi?

Versetul din psalmul de astăzi: (Ps. 24, 1-2a)

Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu.

Spre Tine am nădăjduit...

Închide ochii și pune degetul pe foaia aceasta de hârtie. Apoi privește și vezi care imagine este cea mai apropiată de degetul tău. Spune cum te-ai încrede în Dumnezeu dacă te-ai afla în acea situație.

Când te temi de ceva

Când ești în călătorie

Când mergi la doctor

Când mergi la culcare

Când ești la școală

Iată câteva întrebări ajutătoare:

Ce înseamnă să ai încredere în cineva? În cine ne spune versetul biblic că ar trebui să ne punem încrederea (nădejdea)?

Privește cu atenție fiecare imagine în parte. De ce crezi că ți-ar fi greu să-ți amintești de nădejdea în Dumnezeu dacă ai fi copilul din imagine? Ce ai putea să-ți amintești despre Dumnezeu ca să-ți recapeți nădejdea în El atunci când te temi de ceva, când mergi la culcare, când ești la școală, când mergi la doctor, ori când ești în călătorie? Cum crezi că te-ar ajuta Dumnezeu în aceste cazuri?

DUMNEZEU ÎȘI ȚINE CUVÂNTUL DAT

Lecția
6

„Apoi a căutat Domnul spre Sarra,
cum îi spusese...
și a zămislit Sarra
și a născut lui Avraam un fiu –
și i-au pus numele
Isaac!”

Dumnezeu

Își ține cuvântul dat

Lecția 6

(Textul de mai jos poate fi folosit pentru a istorisi evenimentul biblic copiilor mai mici.)

Pentru textul biblic, a se vedea Facerea 17, 1-8. 15-17; 18, 1-15; 21, 1-7.)

Într-o noapte, Dumnezeu i-a arătat lui Avram stelele de pe cer, zicându-i: „Privește la cer și numără stelele, de le poți număra! Atât de mulți vor fi urmașii tăi.” Însă Avram și soția lui, Sarai, erau acum amândoi foarte bătrâni și nu aveau nici un copil, deși Îl rugaseră toată viața pe Domnul Dumnezeu să-i binecuvânteze cu un fiu.

Promisiunea lui Dumnezeu

Și a grăit Domnul Dumnezeu către Avram, zicând: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic; fă ce-i bineplăcut înaintea Mea și fii fără prihană; și voi încheia legământ cu tine. Și nu te vei mai numi Avram, ci **Avraam va fi numele tău**, căci am să te fac *tată a mulțime de popoare*. Voi pune legământul Meu între Mine și tine și urmașii tăi, că Eu voi fi Dumnezeul tău și al urmașilor tăi. Și-ți voi da ție și urmașilor tăi tot pământul Canaanului, ca moștenire veșnică”.

Apoi a zis Dumnezeu iarăși: „Pe Sarai, femeia ta, să nu o mai numești Sarai, ci **Sarra** să-i fie numele. Și o voi binecuvânta și-ți voi da din ea un fiu; o voi binecuvânta și va fi *mamă peste popoare*, și regi peste popoare se vor ridica dintr-însa”.

Avraam a căzut cu fața la pământ, zicând: „E cu putință, oare, să mai aibă fiu cel de o sută de ani?” Iar Sarra a râs, gândind cum ar mai putea ea, femeie în vârstă, să mai nască? Avraam se îndoia că Domnul Și-ar putea respecta vreodată această promisiune.

Oaspeți din cer

Apoi Dumnezeu S-a arătat iarăși lui Avraam la bătrânul stejar Mamvri, într-o zi pe la amiază, când ședea el în ușa cortului său. Avraam și-a ridicat atunci ochii și a văzut Trei Oameni stând înaintea lui. După îmbrăcăminte își putea da seama că nu erau de prin partea locului. Și, de vreme ce știa că trebuia să se poarte frumos cu străinii, Avraam nu a așteptat să vină Ei la el, ci a alergat întru întâmpinarea Lor și Li s-a închinat înainte până la pământ.

Apoi a zis: „Sunteți bineveniți să vă opriți pentru câțeva vreme ca să va odihniți la umbra răcoroasă a copacului acestuia”. A cerut după aceea slujitorilor săi să aducă niște păături și să le aștearnă pe jos pentru oaspeți și niște apă ca să spele picioarele noilor veniți, precum se obișnuia.

Avraam s-a grăbit să le pregătească și o masă gustoasă: „Sarra! Adu cea mai bună făină pe care o ai și fă azime! Adu și niște lapte și brânză!” Apoi Avraam a dat fuga la cireadă, a luat un vițel tânăr și gras și l-a dat slugii care l-a gătit degrabă. Se făcuse deja după-amiază când a putut el să îi servească pe oaspeți. Avraam i-a servit el însuși pe Cei Trei, pentru că a simțit că nu erau oricine, ci niște persoane deosebite.

O veste surprinzătoare

Atunci unul din Oamenii aceia i-a spus lui Avraam ceva ce l-a surprins. Mai întâi, l-au întrebat: „Unde este Sarra, femeia ta?” Iar el, răspunzând, a zis: „Iată, în cort!” La acestea, Unul i-a zis: „Iată, la anul pe vremea asta am să vin iar pe la tine, și Sarra, femeia ta, va avea un fiu”.

Avraam a rămas înmărmurit. Simțea că Dumnezeu Însuși era acolo și îi vorbea. Sarra a fost și mai surprinsă decât el, atât de surprinsă, încât a început să rădă chiar la gândul că o femeie de vârsta ei ar mai putea să nască un copil.

Atunci a zis Dumnezeu către Avraam: „Pentru ce a râs Sarra în sine și a zis: «Oare cu adevărat voi naște, bătrână cum sunt?» Este oare ceva cu neputință la Dumnezeu? La anul pe vremea aceasta voi veni la tine și Sarra va avea un fiu!”

Apoi s-au sculat oaspeții aceia și au dispărut în zare, în timp ce Sarra intră înapoi în cort. Avraam s-a dus cu ei ca să-i petreacă pe drumul spre Sodoma. Avraam și Sarra au fost surprinși, dar bucuroși la auzirea veștii celei bune. Acum se convinseseră că Dumnezeu le ascultase rugăciunile și că le va împlini cererea.

Nașterea lui Isaac

În anul următor, Sarra i-a născut lui Avraam un fiu, așa cum le promisese Dumnezeu. Și, aducându-și ei aminte cum s-au îndoit și cum a râs Sarra la gândul că ar putea avea un fiu la o vârstă așa de înaintată, au hotărât să-l numească pe fiul nou-născut „**Isaac**” – ce se tâlcuiește „a râs”, cu referire la bucuria Sarrei că a primit un fiu.

RESPECTAREA PROMISIUNILOR

Lecția 6

Priviți imaginile de mai jos și spuneți în ce mod își arată fiecare persoană **încrederea**, **dragostea** sau **nădejdea** în celălalt.

Respectarea cuvântului dat este unul dintre modurile prin care ne arătăm dragostea și grija noastră față de familie, de prieteni, sau chiar față de străini. Este un semn că avem încredere unul în altul și în Dumnezeu.

Domnul Dumnezeu Și-a respectat cuvântul dat lui Avraam, iar Avraam l-a rămas credincios.

Prin rămânerea sa în Iași, Sfânta Cuvioasă Parascheva promite neîncetat că îi va ajuta pe toți cei care o caută cu credință spre a-i cere neprețuitul ajutor. Cel mai mult a leargă și cer ajutorul ei bolnavii, țărani, călugării și studenții. Mai ales în lunile de examene, racla cuvioasei este albă de cărți, de caiete de școală și de pomelnice. Dar și Cuvioasa ajută doar dacă și credincioșii își respectă promisiunile rostite în fața ei.

Cutia cu surprize

Dănuț s-a rătăcit. El trebuie să ajungă devreme acasă, așa cum le-a promis părinților.

Voi îl puteți ajuta să găsească mai repede drumul către casă?

Versetul din psalmul de astăzi:
(Ps. 114, 1. 2b)

**Iubit-am pe Domnul că a auzit toate rugăciunile mele...
și în toate zilele mele Îl voi chema.**

Dumnezeu aude toate rugăciunile noastre și ne va ajuta când I-o vom cere. Avraam și Sarra au crezut în Domnul Dumnezeu și s-au rugat Lui să le dăruiască un copil; Dumnezeu a promis că le va da un fiu și S-a ținut de cuvânt. Celor doi li s-a născut un fiu pe care l-au numit Isaac.

Călugărul Andrei Rubliov a viețuit în mănăstirea cu hramul Sfânta Treime a Sfântului Serghie, din Rusia. Și, pentru că fusese ucenic al Sfântului Serghie, Sfântul Andrei era un om al rugăciunii de toată vremea. De multe ori medita la rugăciunile adresate Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt – Preasfintei Treimi, Dumnezeuului nostru. Sfântul Andrei Rubliov, recent canonizat de Biserica Rusă, știa că Dumnezeu însemna Trei Persoane nedespărțite, unite de o iubire desăvârșită, Care acționau și vorbeau ca una singură. Cele Trei Persoane Sfinte sunt de o ființă, de aceea nu pot fi despartite niciodată.

Dumnezeu îi dăruise călugărului Andrei un dar deosebit, acela de a picta. El era un mare maestru al icoanei, un adevărat artist. Descoperindu-și talantul, Andrei a început să picteze icoane pentru biserica mănăstirii în care trăia. Icoanele pictate de el le putem vedea și astăzi în biserica Sfânta Treime (de lângă Moscova), construită de Sfântul Serghie.

În fiecare biserică există pe iconostas o icoană reprezentând Sfântul sau praznicul al cărui hram ori nume îl poartă acea biserică. Biserica mănăstirii unde trăia Andrei purta numele lui Dumnezeu Însuși: **Preasfânta Treime**. Și el se gândea cum ar fi putut să-L picteze el pe Dumnezeu în Treime? Numai Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Se arătase pe pământ în chip de om. Nimeni nu văzuse vreodată chipul Tatălui sau al Duhului Sfânt.

Atunci și-a adus aminte de convorbirea lui Avraam cu Dumnezeu, când Acesta i S-a arătat în chipul a trei oameni. Imaginea asta o mai văzuse el undeva. Oaspeții apăreau ca niște trimiși sau

îngeri ai Domnului și erau așezați unul lângă altul la o masă. Pe masă se afla, în mijloc, un vas rotund (un bol), iar în el capul unui vițel. De o parte, lângă un stejar, era Avraam servindu-le oaspeților masa, iar de cealaltă parte, Sarra stând la ușa cortului. Sfântul Andrei s-a gândit că această descoperire a lui Dumnezeu înaintea lui Avraam era un bun model de icoană a Treimii și s-a apucat

de lucru. Însă nu a făcut-o întocmai cu cea pe care o văzuse, ci a schimbat câte ceva: a înlăturat din icoană figurile lui Avraam și a Sarrei, și toate detaliile evenimentului. El a pictat doar chipurile celor trei îngeri, reprezentând Persoanele Sfintei Treimi: Tatăl și Fiul și Sfântul Duh.

Cele Trei Persoane sunt întoarse Una spre Cealaltă – într-un cerc perfect – simbolizând unitatea Lor veșnică de ființă. Îngerul din centrul imaginii are aceeași figură și îmbrăcăminte ca și

Iisus Hristos, așa cum îl putem vedea reprezentat în icoane. El și îngerul din dreapta privesc către cel din stânga (ca și cum ar privi către Tatăl). În centru, un potir mare ne amintește de faptul că Dumnezeu ne cere să fim una (așa cum Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt Una) și ne face să fim una, unindu-ne prin Sfânta Împărtășanie. Andrei Rubliov nu a încercat să ne arate cum este sau cum arată Dumnezeu, ci să ne spună ceva despre **cine este Dumnezeu**. Dumnezeu este o Treime de Persoane neîmpărțită, nedespărțită și pururea unită în iubire desăvârșită. Treimea ne arată că, pentru a fi asemenea ei, trebuie să trăim în comuniune cu toți oamenii, să ne iubim și să ne slujim unii pe alții.

Sfântul Cuvios Visarion Mărturisitorul

Sfântul Visarion era sârb de origine, născut în Bosnia, în anul 1714. De mic copil iubea mult biserica, sfintele slujbe și viața curată, de aceea a plecat în Țara Sfântă, cu gândul să intre într-o mănăstire de acolo. Dorința fierbinte i s-a împlinit, căci în anul 1738 este călugărit în Mănăstirea Sfântul Sava din Țara Sfântă. După scurtă vreme, se întoarce acasă, în Serbia, unde trăiește retras într-o peșteră și dobândește, pentru viața sa de rugăciune, darul facerii de minuni.

În vremea aceea, se iscaseră mari tulburări în Banat și Transilvania, unde credincioșii ortodocși erau forțați să-și lepede credința și să se unească cu Biserica Romei. Auzind patriarhul Arsenie de la Carlowitz de tăria credinței și de sfințenia lui Visarion, l-a chemat la sine, l-a hirotonit preot și l-a trimis degrabă să apere dreapta credință la nord-vest de Carpați.

În ianuarie 1744, Cuviosul Visarion intră în Banat și este întâmpinat de popor ca un adevărat sfânt. Atrăși de predicile sale înflăcărâte, sute de mii de credincioși îi ies înaintea, îl ascultă și se întorc la credința strămoșilor lor. El a continuat să-i întărească în credință și pe românii din alte părți ale Transilvaniei, ajungând până în Deva, Orăștie și Săliștea Sibiului, unde credincioșii veneau cu miile, pe jos sau în căruțe, ca să-l vadă și să-l asculte.

În primăvara anului 1744 (26 aprilie), pe când se îndrepta spre Sibiu, Cuviosul este arestat de armata austriacă și dus sub pază la Viena unde este judecat și aruncat în cumplita temniță de la Kufstein, din porunca împărătesei de atunci, Maria Tereza. Aici a suferit grele torturi, a fost pus în lanțuri și chinuit un an de zile, până și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Pentru curajul, răbdarea și jertfa sa, Biserica Ortodoxă Română l-a așezat în rândul sfinților, ca „mărturisitor” al dreptei credințe și îl pomenește în fiecare an la 21 octombrie.

Sfântul Cuvios Mărturisitor

Sofronie de la Cioara

Sfântul Sofronie era de loc din satul Cioara-Sebeș, județul Alba. Fiind de mic foarte iubitor de Dumnezeu, s-a călugărit și a viețuit în singurătate, în rugăciune și curăție. Întorcându-se în satul părintesc, a zidit, în 1756, o mică mănăstire în pădurea din împrejurimi, i-a pus numele „Schitul Cioara” și a adunat acolo și câțiva ucenici.

Văzând el asuprirea și nedreptatea la care erau supuși românii ardeleni ortodocși și arzând de răvnă pentru Hristos, a umblat ani de zile prin satele din Ardeal, îndemnând pe credincioși să păzească neștirbită credința strămoșească. Pentru aceasta, la porunca fermă a craiului Ardealului, a fost aruncat în temniță și bătut cumplit pentru îndrăzneala lui.

Fiind scos din închisoare, a început iarăși a mărturisi dreapta credință în satele și cătunele din Munții Apuseni. Apoi a fost din nou întemnițat și chinuit. Dar, cu rugăciunile credincioșilor, fiind eliberat, a strâns o mare adunare în Alba Iulia, în 1761, unde au cerut egalitate în drepturi poporului român majoritar și episcop ortodox pentru credincioșii din Ardeal.

În același an, văzându-și dorința împlinită, s-a retras la Mănăstirea Curtea de Argeș unde a mai trăit puțină vreme până ce s-a săvârșit cu pace.

Și el este pomenit ca „sfânt mărturisitor” în 21 octombrie.

Sfântul Mucenic Oprea Nicolae din Săliște

Acest mărturisitor al dreptei credințe s-a născut în Săliștea Sibiului pe vremea împărătesei Maria Tereza. Era plugar și, împreună cu soția și copiii săi, ducea o viață de bună cucernicie și plăcută lui Dumnezeu.

Pe vremea aceea, semeața împărăteasă făcea multă silnicie credincioșilor de sub stăpânirea ei, ca să-i rupă de Biserica Ortodoxă și să-i plece unirii cu Roma. Le răpea bisericile, pe preoți îi izgonea, pe cei care nu se lepădau de dreapta credință și nu se plecau Romei îi lovea cu biruri și poveri și umplea temnițele cu ei. În toată această vreme însă, rugăciunea credincioșilor se înălța fierbinte la tronul lui Dumnezeu, înduplecându-L pe Prea-Bunul să Se milostivească spre ei și să le dăruiască un apărător în cumplita lor primejdie. Dumnezeu și-a plecat cu milă urechea la rugăciunea lor și a dăruit poporului obidit pe Oprea din Săliște, un bărbat drept și luminos, să le fie povătuitor.

Astfel, întărindu-și trupul și sufletul cu post, rugăciune și binecuvântarea preoților, evlaviosul Oprea porni cu încredere la lupta pentru apărarea dreptei credințe. A cutreierat munții și văile din împrejurimi în căutarea dreptcredincioșilor creștini, i-a îmbărbătat pe cei ce pătimeau, i-a mângâiat pe cei ce suspinau și i-a sprijinit pe cei ce se clătinau.

Când se înfățișă căpeteniei de la cârma țării și îi ceru oprirea prigoanelor și sloboda mărturisire a dreptei credințe, căpetenia îl muștră ca pe un răzvrătit și îl amenință cu temnița și cu moartea dacă nu se pleacă unirii cu Roma.

Văzând această neomenie, în toamna anului 1748, evlaviosul Oprea merse la Viena să se plângă împărătesei și să-i ceară libertate pentru Biserica Ortodoxă, arătând că unirea cu Roma s-a făcut atât de ascuns, încât nici preoții n-au știut ce este.

Împărăteasa i-a spus cu viclenie că i-a ascultat plângerea, dar în ascuns a dat poruncă pentru mai mari prigoane, iar Oprea să fie întemnițat de îndată ce va sosi în Ardeal.

Prin vrerea lui Dumnezeu, aflând de această ticăloșie, evlaviosul Oprea a rămas în Banat ca cioban la oi. Dar, după puțin timp, înainte de Sfintele Paști, fericitul Oprea, nemaiputând răbda suferințele creștinilor ortodocși, merse iarăși la Viena și ceru împărătesei oprirea prigoanelor, zicând: „Sau vlădică de legea noastră, sau drum slobod să plecăm din țară”. Împărăteasa porunci ca fericitul Oprea să fie prins și osândit la temniță pe viață în cetatea Kufstein din Tirol.

Pe fericitul Oprea l-a așteptat acasă vreme îndelungată soția sa, Stana, stând la ușa bisericii, împodobită în negru, plângând și cerând milă ca să-și poată crește copiii. Dar el n-a mai venit, împodobindu-se, în temniță, cu cununa nepieritoare a sfinților mucenici.

Pentru răvna sa în apărarea credinței strămoșești, Biserica Ortodoxă Română l-a cinstit cu numele de „mărturisitor” al dreptei credințe și îl pomenește în fiecare an în ziua de 21 octombrie.

Acasă și în viața de familie

Lecția 6

Dragoste și părtășie

Discutați cu cei din familie despre modurile în care ne arătăm dragostea unii față de alții, fiind buni cu ei, îmbrățișându-i, sărutându-i sau ajutându-i. Ce simțiți atunci când cineva vă dovedește că vă iubește? Dar atunci când voi înșivă dați dovezi de iubire față de alții?

Priviți icoana Sfintei Treimi și felul cum Își arată Cei Trei iubirea Unul față de Altul. (Cei Trei Îngeri nu „fac” absolut nimic, dar apropierea fizică și expresiile chipurilor lor, întoarcerea cu fața Unul către Altul și liniștea interioară etc, arată, fără îndoială, iubirea pe care Și-o poartă.)

Sfinții Mucenici Mărturisitori pentru Ortodoxie au fost persoane foarte iubitoare. Ei și-au manifestat iubirea față de semenii prin grija și dragostea arătată permanent turmei lor și prin osteneala de a „face” unele lucruri – uneori dificile, iar alteori de-a dreptul periculoase – care i-au costat viața.

1. Luați următoarele obiecte sau imagini ale acestora (iar dacă nu aveți, desenați-le pe o bucată de hârtie): o cristelniță sau imaginea unui botez, imaginea unui preot învățându-i pe copii, cununile ce se pun pe capul mirilor, o carte de cult ortodox, imaginea unei temnițe cumplite. Folosiți-le pentru a-i face pe elevi să descrie felul cum cei doi preoți mărturisitori au știut să-i învețe dreapta credință pe cei încredințați lor.
2. Citiți din Sfânta Scriptură textele ce vorbesc despre Sfântul Apostol Pavel: vedeți Fapte 18, 3; I Cor. 1, 16 și 11, 2 și II Cor. 11, 25-27. Prin ce se aseamănă lucrarea și experiențele părinților cu cele ale Sfântului Pavel?
3. Citiți I Cor. 13, 4-8a. Luați aminte la fiecare atribut al dragostei în parte și încercați să explicați ce vrea Sfântul Pavel să ne spună prin exemplele sale preluate din viața de zi cu zi. Cum au aplicat acești sfinți în viața lor aceste principii ale dragostei creștine?

Preotul Mărturisitor Moise Măcinic din Sibiel

Printre apărătorii dreptei-credințe a românilor din Transilvania, la loc de cinste se află și preotul Moise Măcinic din Sibiel, sat așezat în „mărginimea” Sibiului. În urma acțiunilor sale, a fost arestat (1752) și anchetat la Viena, apoi trimis la închisoare în Sibiu, unde a stat 17 luni. A trăit apoi la Sibiel ca un țăran, până când a venit în sat vicarul Petru Aron, care a încercat să-l convingă să-și lepede credința. Părintele a refuzat și a fost iarăși arestat. În primăvara lui 1752, pleacă la Viena cu Oprea Miclăuș pentru a duce o jalbă împărătesei Maria Tereza. Dar au ajuns din palatul împăralesc direct în temnița cumplită de la Kufstein, de unde nu s-au mai întors niciodată. Au murit probabil de foame și de frig în sinistra închisoare din munții Tirolului. Biserica noastră Ortodoxă îl pomenesc cu evlavie în ziua de 21 octombrie.

Preotul Mărturisitor Ioan din Galeș

Părintele Ioan s-a aflat, între anii 1750-1756, în fruntea acțiunii de apărare a Ortodoxiei în Banat și Transilvania. În mai 1756, a fost arestat și dus în lanțuri la Sibiu, apoi mutat, pe rând, în închisorile din Deva, Graz și Kufstein. Prin 1780, sârbul Ghenadie Vasici izbuti să trimită din Kufstein o scrisoare țarinei Ecaterina a II-a și Sinodului Bisericii Ruse, rugându-i să intervină pentru eliberarea lui. Între altele, Ghenadie scria: „Aici, în fortăreață, este și un preot român din Transilvania, cu numele Ioan, care pătimește robie de 24 de ani pentru credința ortodoxă”. Acesta nu putea fi decât părintele Ioan din Galeș, întemnițat cu 24 de ani în urmă. Acolo și-a sfârșit viața, departe de familie și de credincioșii lui, cinstitul preot Mărturisitor Ioan, din Galeșul Sibiului, și s-a împodobit cu nimbul mucenicesc. Este prăznuit împreună cu frații săi Mărturisitori pentru Ortodoxie, în 21 octombrie, al fiecărui an.

O SOȚIE PENTRU ISAAC

Lecția
7

„Și a luat Isaac pe Rebeca
și aceasta s-a făcut femeia lui
și a iubit-o.”

O soție pentru Isaac

Lecția 7

(Istorisirea ce urmează este pentru cei mici.
Textul biblic îl găsiți în Facerea 24, 1-67.)

Avraam are un plan cu Isaac

Isaac crescuse de acum și se făcuse mare, iar Avraam știa că îi venise vremea să se însoare. În zilele acelea era obiceiul ca tații să aleagă soțiile în locul fiilor lor. Avraam dorea să-i găsească o soție potrivită lui Isaac, o tânără care să nu fie din triburile canaanite, pentru că aceștia se închinau idolilor și nu Unuia, Adevăratului Dumnezeu. Iar dacă Isaac nu putea să ia vreo fată din Canaan, cu cine altcineva putea el să se însoare?

Avraam avea un plan. Isaac putea să ia în căsătorie pe una dintre fiicele rudelor sale. Singura problemă era că rudele lui Avraam locuiau foarte departe de Canaan, tocmai în Mesopotamia. Avraam a trimis un slujitor de încredere ca să-i găsească rudele și o soție lui Isaac, deoarece el era prea bătrân pentru a mai putea face un drum așa de lung.

Un slujitor de încredere

Astfel, Avraam a chemat pe sluga sa, Eliezer, în care avea mare încredere, și i-a zis: „Iată, a sosit vremea ca fiul meu Isaac să-și ia soție. Și vreau ca el să ia pe vreuna dintre fiicele rudelor mele. Iar tu vei merge acasă la rudele mele și vei lua de acolo femeie lui Isaac, fiul meu. Domnul îți va ajuta ca să găsești cea mai bună femeie pentru a fi mireasa lui Isaac”.

Eliezer știa cât de important era lucrul acesta pentru Avraam, deci i-a promis: „Voi face așa cum ai poruncit; voi merge și voi afla o soție lui Isaac. Dar dacă nu va vrea femeia să vină cu mine în pământul Canaanului?” Avraam i-a răspuns: „Domnul Dumnezeu cerului, Cel ce m-a luat din casa tatălui meu și din pământul în care m-am născut, Care mi-a făgăduit jurându-Se și mi-a zis că-mi va da acest pământ de moștenire, mie și urmașilor mei, Acela va trimite pe îngerul Său înaintea ta și te va ajuta să iei femeie feciorului meu de acolo”.

Călătoria lui Eliezer

Slugile lui Avraam au încărcat zece cămile cu merinde și apă pentru drum, și cu tot felul de daruri scumpe pentru rudele lui. Și când totul a fost pregătit, Eliezer a pornit în lunga sa călătorie. Călărind zi și noapte, a ajuns, în sfârșit, în cetatea lui Nahor, în Mesopotamia, acolo unde locuiau rudele lui Avraam.

Eliezer a poposit la o fântână din afara cetății, unde veneau toate femeile din oraș și scoteau apa necesară traiului. Stând așa lângă fântână, Eliezer a început să se roage lui Dumnezeu să-l ajute să găsească femeia potrivită pentru fiul stăpânului său. „Doamne, Dumnezeu lui Avraam, fă milă cu stăpânul meu astăzi. Iată, eu stau la fântână

și fetele locuitorilor cetății au să vină să scoată apă. Și eu voi cere unei fete să-mi dea să beau din urciorul ei. Dacă ea îmi va răspunde: «Bea! Ba și cămilele toate le voi adăpa până se vor sătura», voi cunoaște că ea este cea pe care Tu ai ales-o să fie mireasa lui Isaac.”

Femeia potrivită pentru Isaac

Nici nu-și sfârșise el bine gândul, că iată o prea frumoasă fată ieși din cetate cu urciorul pe umăr ca să scoată apă. Și, venind ea la fântână, și-a umplut urciorul și a pornit înapoi. Atunci Eliezer a alergat înaintea ei și i-a zis: „Dă-mi să beau puțină apă din urciorul tău”. Iar ea i-a zis: „Bea, domnul meu. Și cămilelor tale am să le scot apă, până vor bea toate”.

Eliezer s-a uitat la ea cu mirare și a întrebat-o: „A cui fată ești tu?” Iar ea i-a răspuns „Sunt Rebeca, fata lui Batuel, fiul lui Nahor și al Milcâi”. Eliezer a binecuvântat atunci pe Domnul, pentru că făcuse milă cu Avraam, că Nahor era fratele stăpânului său. Dumnezeu îl condusese direct la nepoata lui Nahor.

Eliezer a luat un inel și două brățări de aur și i le-a dat Rebecăi, spunându-i că dorea să-i cunoască familia. Fratele Rebecăi, Laban, a alergat în întâmpinarea lor, a luat povara de pe cămile și le-a dat fân, iar lui și oamenilor care erau cu el le-a dat apă, ca să-și spele picioarele, și mâncare. Însă Eliezer nu putea să mănânce până nu le spunea pentru ce venise. De aceea, el le-a zis lui Laban și tatălui său, Batuel, motivul sosirii lui în casa lor. După ce a terminat de povestit, i-a întrebat dacă putea să o ia pe Rebeca și să o ducă în Canaan pentru a-i fi soție lui Isaac. Laban și Batuel i-au răspuns: „De la Domnul vine lucrul acesta. Iată, Rebeca este înaintea ta, ia-o și du-te și să fie soția fiului stăpânului tău, cum a grăit Domnul!”

Auzind cuvintele lor, Eliezer s-a închinat lui Dumnezeu până la pământ. Apoi a scos lucruri de argint și de aur și le-a dat Rebecăi și familiei ei. Iar când s-a făcut dimineață le-a spus: „Acum trebuie să mă întorc fără zăbavă la casa stăpânului meu”. Părînții Rebecăi și-au întrebat atunci copila: „Vrei să te duci, oare, cu omul acesta?” Rebeca le-a răspuns: „Mă duc!”, apoi a plecat cu sluga lui Avraam.

Isaac își cunoaște mireasa

Isaac locuia pe vremea aceea în pustiul Neghev. Și, pe când ieșea într-o seară la câmp ca să se plimbe, și-a ridicat ochii și a văzut o caravană de cămile venind spre el. Rebeca se afla pe una dintre ele. Văzându-l pe Isaac, ea s-a dat repede jos și a zis către slugă: „Cine este acela care vine în întâmpinarea noastră?” Eliezer i-a zis: „Acesta-i stăpânul meu!” Atunci ea și-a luat vâlul și s-a acoperit, iar sluga îi povesti lui Isaac toate câte făcuse. Și a luat-o Isaac pe Rebeca de soție și a iubit-o.

JUCAȚI-VĂ ÎN CLASĂ *Lecția 7* SAU ÎN FAMILIE

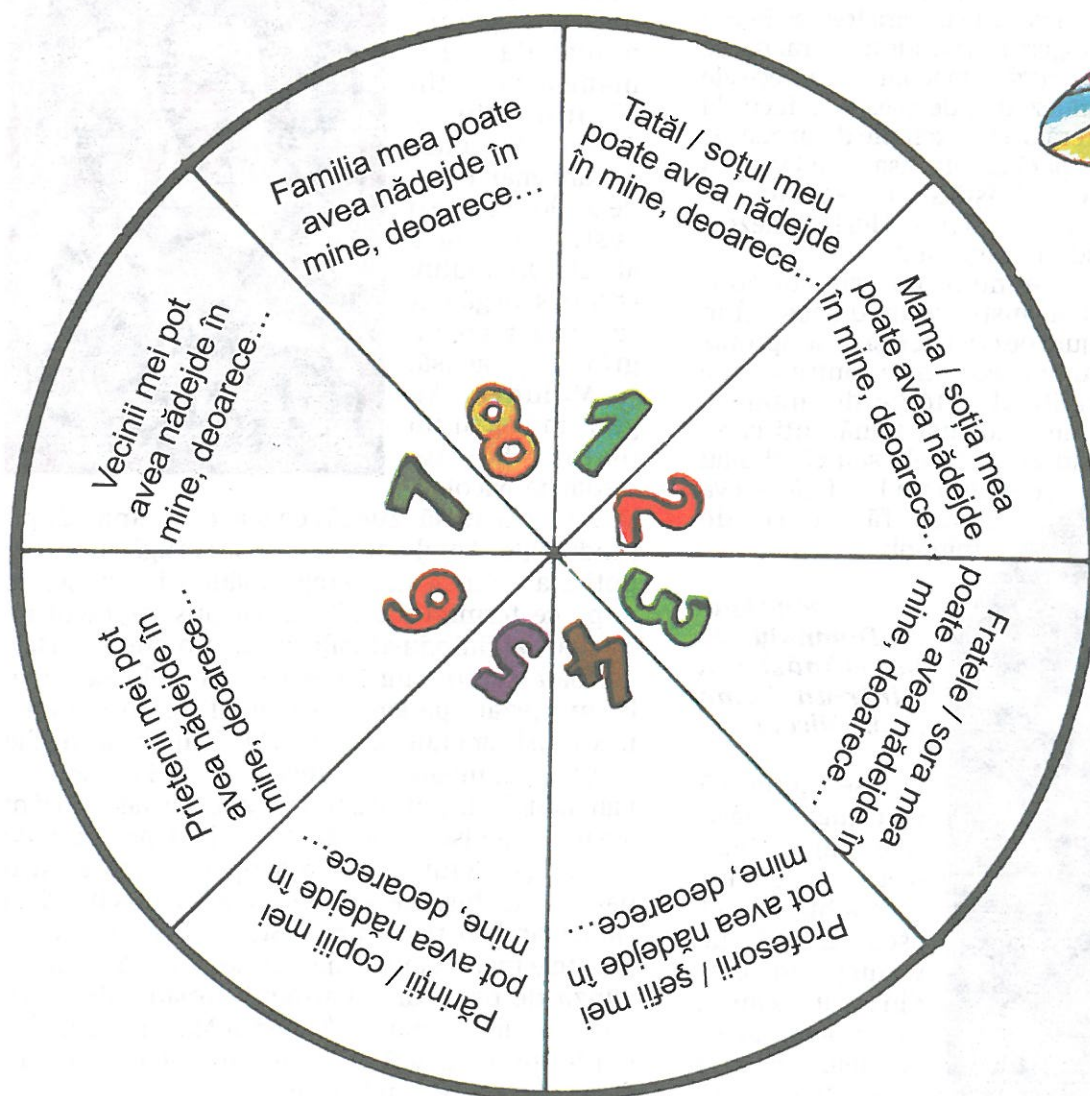
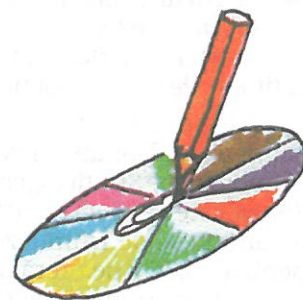
Un joc: „Aveți nădejde în mine!”

Pentru acest joc veți avea nevoie de cercul aflat în josul paginii (acesta poate fi montat și pe o bucată de carton tare), de un creion bine ascuțit și de o agrafă de birou. Plasați agrafa și vârful creionului în centrul cercului, astfel încât agrafa să poată fi rotită în jurul vârfului creionului (ca în figura din partea dreaptă).

Alegeți pe cineva ca să deschidă jocul. Atunci când îi va veni rândul, fiecare jucător va roti agrafa și va numi o persoană anume care va trebui apoi să completeze propoziția din căsuța unde s-a oprit vârful agrafei. Cel ales (sau cea aleasă) să completeze

propoziția respectivă trebuie să vorbească despre ce fel de nădejde i-ar putea acorda persoana menționată în acea căsuță. (Dacă există mai multe alternative, separați-le una de alta printr-o bară oblică: /. Explicați lucrul acesta și celor mai mici.)

Ajutați-i pe copiii mai mici să înțeleagă semnificația cuvântului „nădejde”. Explicați-le că a avea nădejde în cineva înseamnă a ști „că acea persoană își va respecta promisiunile făcute”, „că te poți bizui pe el / ea că va face ceea ce zice”, sau „că poți să crezi ceea ce spune el / ea”.

Ce personaje din istorisirea de astăzi și-au respectat promisiunile în legătură cu mireasa lui Isaac?

Știm cu toții că nu-L putem vedea pe Dumnezeu; El însă ne vede și ne aude tot timpul. Rugăciunea este modalitatea prin care noi vorbim cu El și aceasta poate fi făcută în mai multe moduri. Astfel, spunem că vorbim cu Domnul atunci când:

- ne adunăm în Biserică împreună cu alți oameni ca să-L preaslăvim prin rugăciuni și cântări duhovnicești;
- ne rugăm acasă, împreună cu cei din familie, la masă, dimineața și seara;
- ne rugăm lui Dumnezeu în taină, în camera noastră, ori de câte ori avem nevoie, când spunem o rugăciune scurtă sau ne facem semnul Sfintei Cruci;
- cerem Maicii Domnului și Sfinților să ne vină în ajutor, rugându-se lui Dumnezeu, Fiul Său, pentru noi;
- ne închinăm înaintea unei icoane și rostim o scurtă rugăciune sau când aprindem o lumânare;
- ne rugăm pentru cei care au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Acestea sunt doar câteva dintre modurile, locurile și timpurile în care noi ne rugăm lui Dumnezeu.

Prezența icoanelor care închipuie pe Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, pe Maica Domnului, pe Sfinții Îngeri, pe toți sfinții și praznicele Bisericii ne ajută să ne rugăm mai bine, deoarece ele ne amintesc de Dumnezeu și de ceea ce a făcut El pentru noi. Ele ne oferă drept exemple de urmat pe sfinții care au dus o viață curată, așa cum Domnul ne cere și nouă să avem. Există și icoane înfățișând pe sfinții îngeri care înconjoară tronul lui Dumnezeu, laudându-L și slăvind-L neîncetat.

Icoanele Maicii Domnului cu Pruncul sunt prețuite foarte mult și cinstite în mod deosebit în Biserică. Acestea îi ajută pe credincioși să se apropie tot mai mult de Dumnezeu. Unele dintre aceste icoane au fost numite „făcătoare de minuni”, deoarece mulți oameni au fost tămăduiți când s-au atins de ele sau când s-au rugat în fața lor. Iată câteva icoane făcătoare de minuni:

1. Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Dintr-un Lemn (jud. Vâlcea)

Se spune că un călugăr a găsit icoana în scorbura unui stejar (probabil fusese ascunsă acolo de vreun pustnic), iar din icoană a auzit un glas care-i spunea: „Dorința mea este ca tu să

zidești aici, pentru mine, o mănăstire numai din acest pom”. Așa s-a făcut, iar acum icoana este păstrată cu multă evlavie în iconostasul bisericii mari de la Mănăstirea Dintr-un Lemn. Icoana are 1,50 metri înălțime și 1,10 metri în lățime, fiind ferecată în argint. Maica Domnului îl ține în stânga sa pe brațe pe Pruncul Iisus, iar cu mâna dreaptă arată spre Cel în fața Căruia trebuie să ne închinăm mai întâi. Chipul ei este aplecat cu blândețe spre Prunc, iar Acesta privește cu drag spre Maica Sa.

2. Icoana Maicii Domnului (Prodromița) de la schitul româneasc Sf. Ioan Prodromul (Înaintemergătorul) din Sf. Munte Athos

Icoana Maicii Domnului (Prodromița), cea „Nefăcută-de-mână” omenească a început să facă primele minuni la Iași. Icoana „s-a pictat singură” în anul 1863, în chip minunat. Minunea începe de pe la 1862, când ieroschimonahii Nifon și Nectarie s-au pornit să întemeieze Mănăstirea Prodromul, marea așezare monahală românească din Sfântul Munte Athos. Și, cum fiecare mănăstire de-acolo are câte o vestită icoană a Maicii Domnului, ctitorii s-au gândit ca pe-a lor s-o zugrăvească acasă, în Moldova. Au găsit, în Copou, un pictor bătrân, Iordache Nicolau, și i-au cerut să zugrăvească o icoană, după rânduilele Ortodoxiei: „Cu post și rugăciune, cât poți sta nemâncat, pictezi, mănânci abia seara, după ce termini lucrul”. Și s-a pus zugravul pe treabă, rânduindu-și culorile pe-un ștergar. Dar, cu toată osârdia lui, numai veșmintele Maicii se lăsau așezate pe lemn; Sfintele Fețe nu le putea face după canonul bisericesc. Și sârmanul Iordache zicea: „Vai, mi-am uitat meseria!”. Cei doi Părinți l-au mângâiat: „Uite ce, frate, nu te mai necăji! Dăm icoana la o biserică sărăcuță, că la Athos nu e de dus...”. Și bietul iconar a acoperit pictura cu o pânză, a închis, seara, atelierul și s-a dus în odaia sa, căzând în rugăciune: „Sfântă Fecioară, iartă păcatele mele și ajută-mă!”. A doua zi, când ridică pânza de pe icoană, bătrânul rămâne uluit: „O, minunile tale, Doamne!”, chipul Maicii Domnului era terminat, zugrăvit în chip minunat, așa cum este și astăzi sus, în Muntele Sfânt.”

3. Icoana Maicii Domnului de la Boian (Bucovina)

În biserica din Boian, unul din cele mai mari sate de români din regiunea Cernăuți, există o mănăstire între ale cărei ziduri, în urmă cu 7 ani, chiar în ajun de Sfântul Nicolae, cu una din icoanele din catapeteasmă s-a petrecut o minune. Călugării și starețul mănăstirii au observat, la Vecernie, cum din ochii Fecioarei Maria cu Pruncul în brațe au început să picure lacrimi mari, ca boabele de rouă. Obrajii Fecioarei au rămas de-a pururi plânși. O dără maronie coboară din ochii blânzi și triști ai Fecioarei până înspre colțurile gurii. După ce s-a petrecut această minune, oamenii au început să vină puhoi la mănăstire. Lacrimile Fecioarei Maria au vindecat copii bolnavi și năpăstuiți. Copiii schilozi au prins a merge, cei orbi au început să vadă. Pentru ca toți cei nevoiași să poată atinge icoana făcătoare de minuni, preoții au hotărât ca aceasta să fie plimbată din biserică în biserică. În momentul de față, icoana făcătoare de minuni se află în mănăstirea din Bănceni. Așezată sub hramul „Adormirea Maicii Domnului”, biserica mănăstirii a fost sfințită în anul 1998 de „Înălțarea

Domnului”. La slujbă au participat 1500 de preoți din Bucovina, Republica Moldova și România. În toamna lui 1994, oamenii din Bănceni au turnat

temelia mănăstirii. Pe lângă biserică, stăreție și chiliile călugărilor, s-a mai ridicat o clădire în care și-au găsit adăpost 70 de copii orfani. Așezată în fața altarului, protejată de un geam de sticlă, Fecioara Maria cu Pruncul lăcrimează încă. „Icoana plânge o dată sau chiar de două ori pe lună, uneori chiar mai des. Vindecă mulți copii, în special de cancer; copiii ce n-au putut să se miște vreodată, după ce se roagă în fața Fecioarei, se vindecă”, spun preoții mănăstirii.

Fruntea Fecioarei este străjuită de o coroană de aur, la fel și cea a Pruncului. De-a latul Icoanei, sunt înșirate lăntșoare de aur cu cruciulițe, lăsate de credincioși. Printre acestea se află și crucea arhierască purtată de Mitropolitul Kievului. Broșe din aur, cu pietre prețioase, au fost lăsate de credincioase la icoană, s-o împodobească și să fie semn de veșnică mulțumire adusă Sfintei Fecioare.

Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou (Basarabov)

Cuvios, necunoscut din prea umilită sfințenie, este acest Dimitrie cel Nou. Născut în timpul împăraților româno-bulgari, Petru și Ioniță Asan (secolele XII-XIII), pe valea râului Lom din sudul Dunării, Dimitrie a fost văcar de sat în Basarabov, nesocotit de toți, ca un om de nimic. Și s-a făcut pustnic apoi, pe malurile râpoase ale Lomului, tot atât de nebăgat în seamă și neînsemnat. Viața asta neștiută și acoperită s-a risipit fără urmă, iară mormântul i s-a prăbușit cu totul după o grozavă furtună, sub pietroaie, la fundul râului, printre ape.

Curgere de îndelungată vreme s-a scurs; zic unii să fi trecut chiar un veac sau mai mult de la această ultimă pecetluire sub uitare și moarte, când, într-o zi, Sfântul se trezi în chip cu totul dumnezeiesc la o trăire nouă și uimitoare.

Se afla în acel sat dunărean, al baștinii lui, o fată zăcând la pat greu bolnavă, și i s-a făcut ei, noaptea, vedenie. Rudele și poporenii satului, după ce fata le-a povestit cu de-amănuntul arătarea, s-au pornit la râul Lom, la locul cel văzut de ea în vis. Întru acest fel, l-au scos dintre apele ce îi

păstrau moaștele pe Sfântul nostru de care nimeni nu mai știa.

Și Dumitru, văcarul și pustnicul cerșetor, abia de acum începu să-și trăiască adevărata lui viață, viață de minuni făcătoare, minuni ce se ivesc până în zilele noastre și înfloresc mereu și cu putere în jurul raclei în care îi odihnesc oasele.

Norodul nostru cunoscuse repede în el pe vasul cel ales, descoperit nouă prin semne minunate spre alinare. Aleargă norodul spre el întru toate nevoile și lipsa. El ne umbrește cu nevăzuta lui purtare de grijă, stând azi de pază peste sufletul drept-credincios al Țării Românești, în biserica cea mare a Sfintei Patriarhii.

Așa, prin puterea și voia Viului Dumnezeu, s-a arătat acest Sfânt printre noi și s-a desăvârșit pe sine în cinste și faimă duhovnicească. Dintru această mare dorire și curată evlavie românească, ce l-a împresurat totdeauna, Sfântul Dumitru cel Nou, Basarabovul, este cinstit în fiecare an, în ziua de (27 octombrie), cu un șir întreg de minuni, de legende sfinte și cu un acatist.

Acasă și în viața de familie

Lecția 7

Povestirea ne oferă exemple de oameni care au avut mare nădejde unul într-altul. Din această nădejde s-au născut multe lucruri bune pentru ei și pentru noi toți.

Copiați următoarele afirmații pe două seturi de cartoane de culori diferite, apoi potriviți propozițiile notate cu *numere* de la 1 la 4 cu „rezultatele bune” notate cu *litere* de la A la D. Observați cum fiecare act de încredere (nădejde) duce la un rezultat bun.

1. Avraam a avut nădejde în Dumnezeu și în *sluga sa, Eliezer*.

2. „Văcarul” Dimitrie a avut încredere în Dumnezeu. Căruia îi era credincios, de aceea l-a descoperit celor ce se puteau folosi de sfințenia lui chiar după moartea sa, numindu-l „sfânt”.

3. Fecioara Maria a crezut în promisiunea lui Dumnezeu, despre care pomenește *profetul Isaia*.

4. Bătrânii și bolnavii din spitalul Mănăstirii Neamț au avut încredere în cuviosul Paisie, care se ruga, plângea și suferea pentru suferințele lor.

A. Domnul nostru Iisus Hristos S-a întrupat pentru că Maria a primit să-L nască.

B. Sfântul Dimitrie, chiar dispărând fără urmă, a fost arătat de Dumnezeu, la vremea rânduită.

C. Cuviosul Paisie a înviorat viața călugărilor și a oamenilor simpli, aducând în Biserică un suflu nou, proaspăt și o bucurie de viață curată a credinței.

D. Isaac a primit o soție bună, pe Rebeca.

„Bucură-te, că ai fost de rădere în sat,
Bucură-te, că-n nestemata slavei te-ai schimbat,
Bucură-te, că-ți sărutăm mâinile subțiri,
Bucură-te, maramă de drepte ocrotiri,
Bucură-te, podoaba fericitului sărac,
Bucură-te, mărturie atârnată peste veac,
Bucură-te, putere ce dormitează-n oase,
Bucură-te, din racla cu moaște luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel Nou, Cuvioase!”

Icoana și racla cu moaștele
Sfântului Dimitrie cel Nou (Basarabov)

Sfântul Paisie de la Neamț (Velicicovschi)

Mare stareț al Mănăstirii Neamț

Cuviosul Paisie de la Neamț s-a născut la 21 decembrie 1722, ca al unsprezecelea copil al preotului Ioan și Irina din Poltava, și a fost numit cu numele Petru. Mama îl trimite la mitropolitul Antonie al Rădăuților și, sub îndrumarea acestuia, învață tainele vieții mănăstirești. Ia apoi calea Sfântului Munte Athos, unde adună în jurul său mulți ucenici, dintre care cei mai dragi îi erau doisprezece tineri moldoveni. După o vreme, se întoarce pe meleagurile românești și se așază la mănăstirea Secu, iar din 1780 la mănăstirea Neamț.

În timpul strălucitei sale păstoriri ca stareț al Neamțului, Cuviosul Paisie a înviorat viața călugărilor și a oamenilor simpli din satele din împrejurimi, aducând în Biserică și în viața de zi cu zi a oamenilor un suflu nou, proaspăt și o bucurie de viață curată a credinței, cum de mult nu mai văzuseră Moldova și Țara Românească. Aici, starețul i-a deprins pe ucenicii lui să corecteze și să traducă multe cărți, pe care le răspândeau apoi în Țările Române și în străinătate. Starețul însuși a tradus 44 de manuscrise cu scrierile Sfinților Părinți. Și, astfel, Mănăstirea Neamț a ajuns un mare focar de cultură duhovnicească.

Cuviosul a zidit în mănăstire și un spital pentru călugării bătrâni și bolnavi, dar nu numai pentru ei, căci tot acolo găseau adăpost și tămăduire bărbați bolnavi care n-aveau unde să-și plece capul. Starețul însuși stătea adeseori la căpătâiul bolnavilor, se ruga pentru ei, plângea și suferea împreună cu ei până dimineata, în zori, când trebuia să se îngrijească pentru încă o zi de bunul mers al mănăstirii.

UN TÂRG NECINSTIT

Lecția
8

*„Isav a zis tatălui său Isaac:
«Iacov mi-a răpit deunăzi
dreptul de întâi-născut,
iar acum mi-a răpit binecuvântarea mea».“*

Un târg necinstit

Lecția 8

Dumnezeu le promisese lui Avraam și Sarrei că vor fi părinții multor popoare și că-i va duce într-un pământ nou. Însă El le-a dăruit un fiu doar când erau deja foarte bătrâni. Iar când fiul lor Isaac s-a căsătorit cu Rebeca, primul lucru pe care l-au făcut cei doi tineri căsătoriți a fost să se roage Domnului Dumnezeu să le dăruiască urmași. Și Dumnezeu i-a binecuvântat cu doi fii, Isav și Iacov.

Cei doi gemeni erau foarte deosebiți unul de altul. Isav, întâiul născut, era roșu și plin de păr pe tot corpul, însă era un bun vânător. Mânua foarte bine arcul și săgețile și astfel vâna multe animale sălbatice pentru a asigura hrana familiei. Iacov se născuse imediat după Isav. El nu avea forța și asprimea fratelui său, iar pielea lui era fină, nu păroasă; era un om tăcut și locuia în corturi, îngrijindu-se de oile familiei.

Un târg incorect

Într-o zi, Isav a plecat la vânatoare, dar seara s-a întors fără nici un vânat, obosit și flămând după o zi atât de grea. Și, pe măsură ce se apropia de corturi, a simțit cum îi gâdila nările un miros de mâncare abia gătită. Atunci Isav a alergat spre cortul fratelui său, unde l-a văzut pe acesta pregătind o fiertură de linte. „Dă-mi și mie să mănânc din fiertura ta“, a zis Isav. „Mor de foame! N-am mâncat nimic toată ziua!“

Iacov însă era gelos pe fratele său pentru că acesta fusese născut primul și de aceea avea dreptul să aleagă întotdeauna primul. De multe ori, Isaac îi dăruia câte ceva lui Isav, iar lui Iacov nu. Acum venise vremea ca Iacov să-și ia revanșa. „Îți dau mâncare dacă-mi vei vinde mai întâi dreptul tău de întâi-născut“, i-a răspuns Iacov. Cum îi era tare foame, Isav i-a zis lui Iacov: „Iată, eu mor. La ce mi-e bun dreptul de întâi-născut?“ Zisu-i-a Iacov: „Jură acum că-mi vei da dreptul tău de întâi-născut!“ Isav i s-a jurat și a vândut fratelui său dreptul lui de întâi-născut pentru un blid de linte. Isav a mâncat repede și apoi s-a dus, nesocotind dreptul său de întâi-născut, faptă pentru care se va căi mai târziu. Vânzând acest drept, el și-a vândut de fapt toate privilegiile ce îi fuseseră acordate prin tradiție.

Isav a făcut o faptă necugetată vânzându-și drepturile pe un blid de linte, dar nici Iacov nu a procedat corect față de Isav. Iacov știa că târgul nu era cinstit și cu toate acestea nu i-a păsat deloc. Va veni însă și ziua când îi va părea rău de fapta aceasta care îi va aduce multe necazuri.

Isaac binecuvântează

Isaac îmbătrânise și vederea îi slăbise tare. Și așa cum tatăl său, Avraam, îl binecuvântase înainte de a muri, el simți că era timpul să-și binecuvânteze fiul mai mare ce urma să-l moștenească. Atunci Isaac l-a chemat la sine pe Isav și i-a zis: „Iată, eu

am îmbătrânit și nu știu ziua morții mele. Iată, dară, arcul și săgețile și ieși la câmp și adu-mi ceva vânat; să-mi faci mâncare, cum îmi place mie, și adu-mi să mănânc, ca să te binecuvânteze sufletul meu până nu mor!“ Rebeca însă a auzit ce a zis Isaac către Isav. Ea dorea ca Iacov să se bucure de binecuvântarea lui Isaac și se gândea deja la un plan cum să-l ajute să o și primească!

Planul Rebecăi

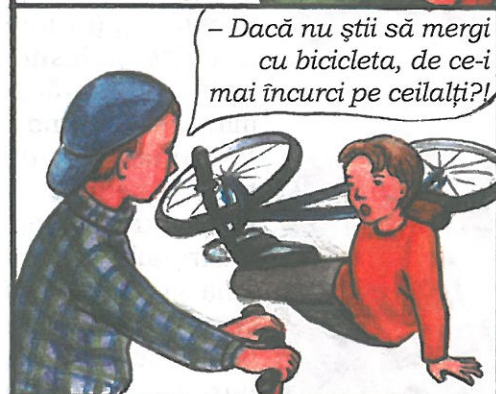
Rebeca i-a spus lui Iacov ce îi zisese Isaac lui Isav și i-a dezvăluit și planul ei de a obține pentru el binecuvântarea tatălui său. Iacov nu credea că planul ei are șanse de reușită: „Isav, fratele meu, e om păros, iar eu n-am păr. Chiar dacă nu vede, tatăl meu mă poate pipăi și deci își poate da ușor seama că nu sunt Isav!“ Dar, până la urmă, Iacov a făcut precum l-a povățuit mama sa. A luat doi iezi din turmă și i-a adus mamei sale pentru a pregăti din carnea lor mâncarea preferată a lui Isaac. Apoi a luat Rebeca haina cea mai frumoasă a lui Isav și a îmbrăcat cu ea pe Iacov, iar cu pieile iezielor i-a înfășurat mâinile și gâtul pentru ca Isaac să simtă părul și să creadă că este Isav. După aceea l-a trimis să ducă tatălui mâncarea pregătită de ea.

Auzind pe cineva intrând la el, Isaac a zis: „Cine ești tu, copilul meu?“ Iacov i-a răspuns, mințind: „Eu sunt Isav, întâiul tău născut. Iată, mâncarea pe care ai cerut-o“. Isaac era tare mirat. „Cum ai găsit vânatul așa curând, fiul meu?“ Acesta i-a replicat: „Domnul Dumnezeuul tău mi l-a scos înaintea!“

Și iarăși a zis Isaac: „Apropie-te!“. Apoi, pipăindu-l, i-a zis: „Vocea este vocea lui Iacov, dar mâinile sunt mâinile lui Isav! Tu oare ești fiul meu Isav?“ și Iacov a răspuns: „Eu“. Isaac a cerut apoi să mănânce. Când a terminat de mâncat a zis: „Apropie-te, fiule, și mă sărută!“ atunci s-a apropiat Iacov și l-a sărutat. Și a simțit Isaac că haina lui mirosea ca și câmpiile unde obișnuia Isav să vâneze. Apoi și-a dat binecuvântarea celui mai tânăr dintre fiii săi, lui Iacov.

Îndată ce a plecat Iacov de la Isaac, iată că Isav s-a întors de la vânatoare. Aducând mâncare tatălui său, el i-a cerut să-i dea binecuvântarea meritată. Isaac însă i-a zis: „Cine ești tu?“ Isav i-a răspuns: „Eu sunt Isav, fiul tău cel întâi-născut“. Atunci s-a cutremurat Isaac și i-a zis că deja dăduse altuia binecuvântarea. Isav, auzind cuvintele tatălui său, a strigat cu glas mare și i-a cerut să fie și el binecuvântat. Dar, deoarece Isaac nu mai putea acum să ia înapoi binecuvântarea dată lui Iacov, i-a dăruit lui Isav ce-i mai rămăsese din binecuvântare: să-l slujească pe fratele său mai mic. Isav a ieșit de la tatăl său cu grabă mare, zicând: „Iacov mi-a răpit deunăzi dreptul de întâi-născut, iar acum mi-a răpit binecuvântarea mea. După ce tata va muri, îl voi uide pe fratele meu, Iacov!“

Care dintre imaginile de mai jos arată un comportament egoist și care unul altruist? Desenați sau lipiți o steluță pe acele imagini unde vedeți oameni tratându-i pe cei din jurul lor cu bunătate și fără egoism. Dați exemple de moduri în care și noi putem să fim corecți, buni și altruști cu semenii noștri.

Memorați versetul:

„Precum voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea“

(Luca 6, 31).

Sau:

„Ce ție nu-ți place altuia nu face!“

Ce să facem ca să nu mai fim egoiști în săptămâna aceasta?

Sfântul Cuvios Antonie de la Iezeru - Vâlcea

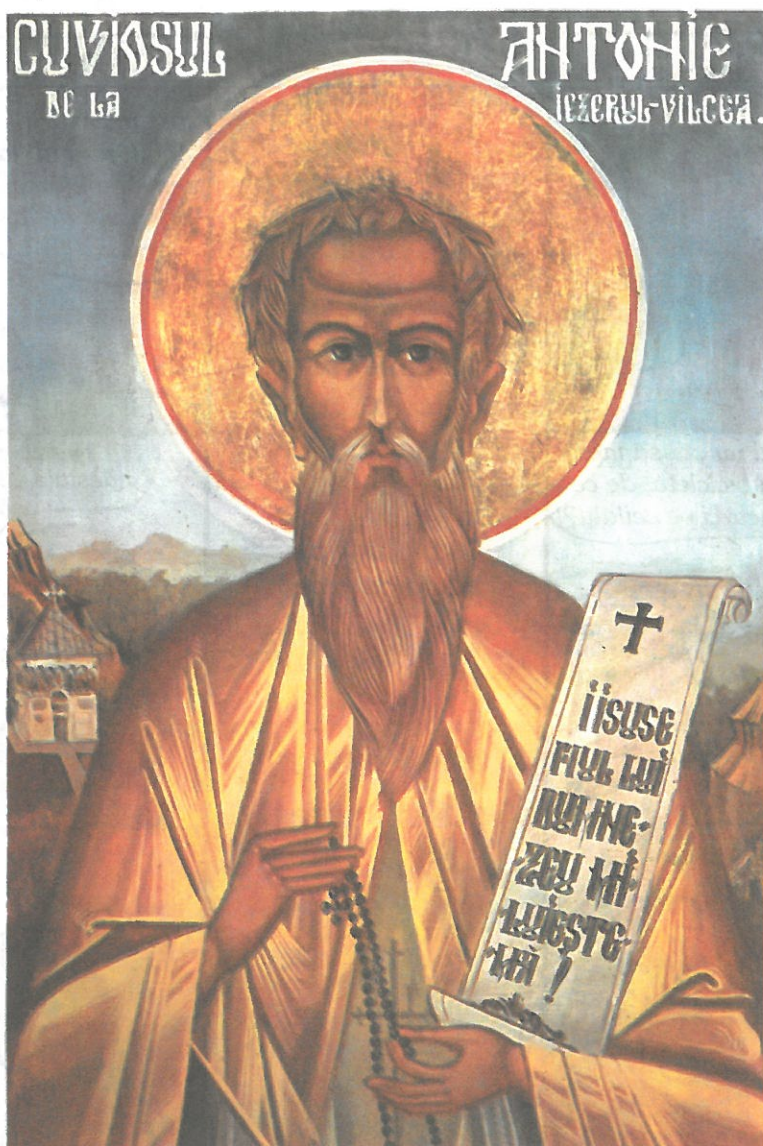
Acest fericit părinte Antonie era de neam român și a trăit pe vremea binecredinciosului voievod Matei Basarab și a voievodului-martir Constantin Brâncoveanu. A crescut în dreapta credință, mergând de mic la sfânta biserică, unde își găsea desfătarea sufletească. Înaintând cu vârsta, a ajuns preot, spre slava lui Dumnezeu și bucuria duhovnicească a părinților săi.

Lăsând desfătarea lumii acesteia, a îmbrățișat viața monahicească în prea frumoasa pustie de la Schitul Iezeru, în ținutul Vâlciei. Aici, cuviosul Antonie s-a arătat dintru început foarte sânguincios la toată osteneala și asprimea vieții mănăstirești. Atât de mare era nevointa sa, încât celorlalți viețuitori din mănăstire li se părea că fericitul Antonie ar fi în trup duhovnicesc.

Dorind să sporească nevoințele sale, cu blagoslovenia egumenului mănăstirii, a mers la episcopul locului, Ilarion, să-i ceară binecuvântarea să plece la Muntele Athos. Cunoscându-l episcopul că este călugăr îmbunătățit și poate fi multora de folos aici, a stăruit ca el să rămână în țară. Deci, întorcându-se Cuviosul la Schitul Iezeru și văzând că Biserica se ruinează, s-a umplut de râvnă și, cu ajutorul lui Dumnezeu, al episcopului Ilarion și cu agoniseala lui, a reînnoit sfântul locaș.

După multe nevoințe, Cuviosul Antonie s-a aprins de dorul pustniciei, pentru care fapt, cu binecuvântarea egumenului său, a ieșit din schit și, cercetând mai îndeaproape pustia, a găsit o peșteră mică într-o stâncă. Acolo, singur, a săpat

o bisericuță în care s-a rugat neîncetat ziua și noaptea. Urătorul de oameni, diavolul însă i-a adus multe ispite și supărări, dar pe toate le-a biruit cu darul lui Dumnezeu, cu rugăciunea și neîncetata lucrare.

Cine poate să spună privegherile Cuviosului de toată noaptea, postirile și plecăciunile genunchilor lui?

Cuviosul Antonie era mic de stat și gârbov de bătrânețe, cu barba deasă, scurtă și destul de albă, vesel la căutătură, obrazul frumos, puțin iute din fire și lesne iertător. Îmbrăcămintea sa era simplă și numai cele de trebuință purta.

Pentru înfrânarea trupului, mânca abia la al nouălea ceas și atunci numai pâine uscată și apă, dar și acelea cu măsură. Vin și băutură ametoitoare nu a gustat niciodată. Pe pat nu dormea, ci numai pentru osteneală stătea rezemat de niște pietre. Lacrimile nu-i lipseau din ochi niciodată la rugă-

ciune.

Cu harul lui Dumnezeu, Cuviosul, cunoscând că trecerea din lumea aceasta îi este aproape, a chemat pe ucenicul său Nicolae, cu patruzeci de zile mai înainte, și i-a spus în taină: „Sfârșitul mi s-a apropiat. După ieșirea sufletului meu, să te nevoiești să pui trupul meu în gropnița pe care eu am săpat-o aici, în piatră.”

După patruzeci de zile, îmbolnăvinduse Cuviosul, dar vorbind în pace cuvinte de învățătură pentru suflet, a adormit întru Domnul. Aceasta s-a săvârșit în ziua de 23 noiembrie, zi în care Biserica noastră pomenește pe Sfântul Antonie de la Iezeru - Vâlcea.

Slăvitul Apostol Andrei, cel întâi chemat de Mântuitorul la apostolie, s-a născut în cetatea ce se numește Betsaida, care se află lângă Marea Galileii, în hotarul lui Zabulon, din care seminție i se trăgea și neamul. Cetatea era mică și neînsemnată mai înainte, dar, după ce din ea s-au ridicat Sfântul Andrei, Sfântul Apostol Petru, fratele său, și Sfântul Apostol Filip, ea a devenit renumită și iubită de credincioși.

Andrei și fratele său, Petru, aveau un tată sărac, pe nume Iona, care i-a învățat și pe ei meșteșugul său. Căci Iona era pescar și prindea pești în Marea Galileii și prin alte iezere de prin ținutul Galileii. Auzind odată că Ioan, Înaintemergătorul Domnului, umblă prin apropierea Iordanului propovăduind credința și pocăința, Andrei s-a dus la el și i-a devenit ucenic.

Într-o zi, Sfântul Ioan Botezătorul a luat cu sine pe doi dintre ucenicii săi, pe Apostolul Andrei și pe un altul, care zic unii că ar fi Sfântul Apostol Ioan, și a mers cu ei acolo unde se afla atunci Hristos. Și, văzându-l pe El, Sfântul Ioan Botezătorul a zis: *Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii*. Auzind acești doi ucenici mărturia lui Ioan pentru Hristos, au lăsat pe Ioan și au urmat pe Hristos. Iar Iisus Hristos, întorcându-Se și văzându-i pe ei că-L urmează, a zis către ei: *Ce căutați?* Iar ei au răspuns: *Rabi - care înseamnă Învățătorule - unde locuiești?* Iisus le-a zis: *Veniți și vedeți!* Și au rămas în ziua aceea cu El.

După aceasta, Andrei l-a găsit și pe fratele său Petru, care se numea atunci Simon, și i-a zis: *Am aflat pe Mesia (care se tîlmăcește Hristos)*. După ce i-a zis aceste cuvinte, Andrei l-a luat pe Petru cu sine și l-a dus la Hristos. Iar Hristos, văzând pe Petru, a zis către el: *Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa (ce se tâlcuiește Petru)*. Apoi, cei doi s-au întors acasă, la munca lor.

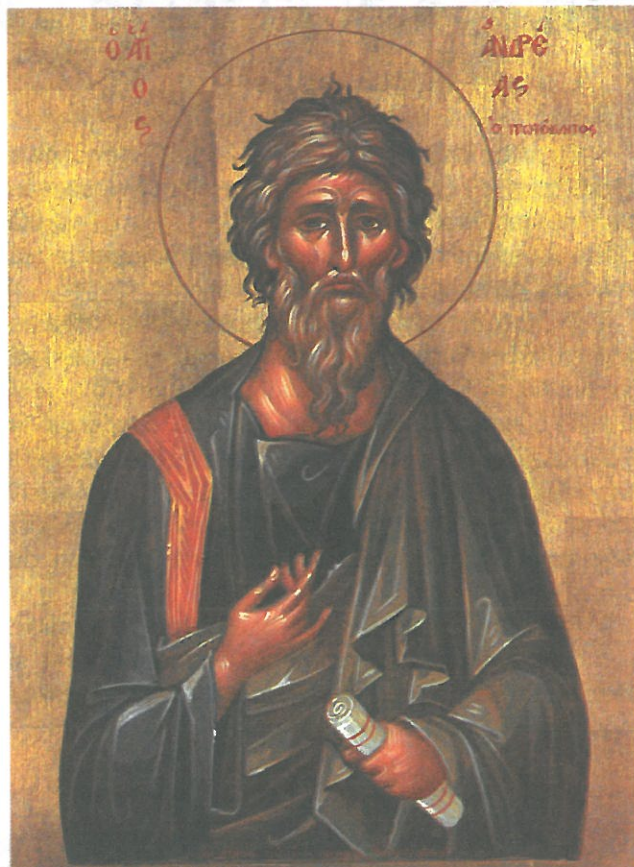
Pe când Sf. Ioan Botezătorul se afla în temniță, Hristos a plecat din Ierusalim și S-a dus la lacul Ghenizaretului. Acolo a aflat pe Andrei și pe Petru în corabie, cârpindu-și mrejele. Domnul nu i-a mustrat pentru că-l lăsară pe dascăul lor, Ioan, închis în temniță - căci, Dumnezeu fiind, cunoștea că sărăcia i-a silit să lucreze - ci le-a zis: *Veniți după Mine și Eu vă voi face pe voi pescari de oameni*. Iar ei, îndată, lăsându-și mrejele, corabia, casa, neamul, prietenii, rudele și cunoscuții, au urmat lui Hristos. Și, astfel, Sfântul Andrei a fost „cel dintâi chemat” la apostolie.

Văzând Apostolul că Hristos învața poporul ca nimeni altul înaintea Sa, că vindeca ochii orbilor, că îi îndrepta pe cei gârbovi și-i ridica din pat pe cei slăbănogi, că hrănea mulțimile în chip minunat, că potolea furtunile și umbla pe ape ca pe uscat, că ierta păcatele și învia morții, a cunoscut și a crezut negreșit că Hristos este Dumnezeu adevărat.

Iar după ce a pătimit pentru noi Domnul, S-a răstignit, a murit, a fost îngropat și a înviat din mormânt cu puterea dumnezeirii Sale, a adunat iarăși la Sine pe apostolii, ucenicii și prietenii Săi, S-a arătat lor în muntele Galileii și le-a zis: *Mergând, învățați toate neamurile*. Și, după ce le-a trimis lor Preasfântul Duh, Apostolii au aruncat sorți ca să se știe ce parte de pământ urma să ia fiecare dintre dânsii, spre propovăduire. Sfântului Apostol Andrei i-a căzut sorțul să propovăduiască în toată Bitinia și în partea Mării Negre.

Și a umblat Apostolul mulți ani, învățându-i și aducându-i pe oameni la dreapta credință, atât dintre iudei, cât și dintre păgâni. Pe oriunde mergea, tămăduia bolnavi, zidea biserici, hirotonea preoți, umblând mult pe drumuri și ajutându-se de un toaig de fier care avea înfiptă în vârf o cruce. A ajuns până în partea de răsărit a Mării Negre (în Dobrogea de astăzi) și L-a propovăduit pe Hristos printre strămoșii poporului nostru. De aceea, Biserica noastră Ortodoxă îl socotește *Ocrotitorul României*.

În ultima parte a vieții, Sf. Apostol Andrei a trăit în zona unde se află astăzi orașul Patras (în peninsula Pelopones,

Grecia). Aici, a vindecat mulți bolnavi și chiar pe soția conducătorului cetății, pe nume Maximila, cu puterea cuvântului și a rugăciunilor sale înaripate de harul Sfântului Duh. Apostolul i-a adus la credință pe Maximila și pe Stratoclis, fratele soțului său, atunci când a tămăduit pe un slujitor al lui Stratoclis, care era demonizat. Și a întors Sfântul Andrei la cunoștința lui Dumnezeu pe tot poporul provinciei Ahaia.

Dar, auzind de aceasta, conducătorul Egheat s-a mâniat foarte tare și a hotărât să-l omoare pe omul care-i adusese la credință creștină pe supușii săi și pe însăși soția sa, Maximila. L-a întemnițat pe Sfântul Apostol, amenințându-l că-l va răstigni pe cruce, la fel cum fusese răstignit Hristos, Cel pe Care-L propovăduia Andrei, „răstăcitorul poporului”. A poruncit atunci să fie bătut Sfântul, iar apoi l-au legat de o cruce în formă de X. Dar, pe cruce fiind legat, Sfântul Apostol continua să-L mărturisească pe Hristos cu și mai mare tărie înaintea oamenilor adunați acolo.

Pe când se afla pe cruce de două zile deja, vreme în care le-a vorbit oamenilor în continuu despre Hristos, despre Crucea Domnului și despre înviere, iată că o lumină mare din cer a strălucit asupra lui ca un fulger și lumina și împrejurul Apostolului, încât toți o vedeau și se minunau, căci abia dacă putea ochiul omenesc să privească la ea. Și a rămas lumina asupra Sfântului ca la o jumătate de ceas, iar când lumina a dispărut, atunci și Sfântul Apostol și-a dat sufletul său cel sfânt și s-a dus ca să stea înaintea Domnului. Pomenirea Sfântului Andrei se săvârșește în Biserica noastră, în fiecare an, la 30 noiembrie.

Sfintele sale moaște au rămas câteva secole în episcopia Ahaiei, până când Constantie, fiul Sfântului Împărat Constantin cel Mare, le-a dus în Constantinopol, capitala Împერიului Roman de Răsărit, și le-a așezat în Biserica Sfinților Apostoli. Și multe minuni a săvârșit Sfântul și prin sfintele sale moaște, pentru credincioșii care i se rugau cu credință fierbinte. Iar când a fost prădat Constantinopolul, s-au împărțit sfintele sale moaște în mâinile binecredincioșilor creștini.

Acasă și în viața de familie

Lecția 8

Cinstit și necinstit

Copiii se simt de multe ori nedreptățiți de cei de o vârstă cu ei, de cei din familie, de colegii de clasă, sau chiar de viața în sine. (Ei pot deveni la o anumită vârstă foarte conștienți că alții au lucruri mai frumoase, arată mai bine, ori sunt mai talentați decât ei.)

Dumnezeu nu ne dă un răspuns la întrebarea de ce lucrurile nu sunt întotdeauna corecte. El ne cere să fim noi înșine și să dăm și altora exemple de corectitudine prin aplicarea unei reguli simple, cunoscută în Biserică sub numele de „regula de aur”: **„Precum voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea”** (Luca 6, 31). Discutați cu ceilalți membri ai familiei despre importanța respectării acestei reguli în viața de zi cu zi.

Iată câteva idei care vă pot ajuta să porniți discuția:

1. Să presupunem că mama este tare obosită și vă cheamă să o ajutați la bucatărie. Cum puteți aplica regula de mai sus, dacă și voi sunteți la fel de obosiți?

2. Înainte de a-l cunoaște pe Sf. Ap. Andrei, Maximila și toată casa ei erau păgâni, închinători la idoli. Unul din slujitorii ei se afla, în zilele acelea, aruncat într-un gunoi al orașului, cu totul topit de boală, și nu mai avea nici o nădejde de viață. Auzind aceasta, Sf. Andrei nu l-a trecut cu vederea, ci s-a dus degrabă la el și l-a tămăduit de cumplita boală numai cu cuvântul: „În numele Domnului nostru Iisus Hristos, pe Care eu Îl propovăduiesc, scoală-te!”

Cum a aplicat Sfântul Andrei această regulă?

3. Există creștini care nu sunt deloc bogați și care din puținul lor încearcă să-i ajute pe cei foarte săraci. Cum aplică ei regula?

Prietenul tău cel mai bun (sau prietena) se pregătește de câteva săptămâni pentru rolul principal dintr-o piesă de teatru ce se va juca la o serbare școlară. Din nefericire, cu o săptămână înaintea spectacolului el (ea) se îmbolnăvește de gripă și, deși speră că se va însănătoși la timp, regizorul îi cere să îl (o) înlocuești. Cum aplici regula în cazul acesta?

Din păcate, se întâmplă uneori că ceea ce îndreptățește pe cineva, în același timp nedreptățește pe altcineva. Citiți I Corinteni 13, 4-8a și spuneți cum vă ajută dragostea să treceți peste împrejurările neplăcute.

Sfânta Taină a Pocăinței (Spovedania)

Vă aduceți aminte de clipa când v-ați dat seama, pentru prima oară, că ați făcut ceva rău? Cum v-ați simțit în acel moment? Când ni se întâmplă să greșim, majoritatea vrem să ne reparăm cât mai repede greșeala și nu ne simțim bine atâta vreme cât știm că problemele nu sunt toate rezolvate. De exemplu, dacă ne-am supărat sau chiar rănit prietenii, nu ne găsim liniștea până când nu primim iertarea lor; iar când nu-i ascultăm pe părinți, dorim ca ei să ne iubească în continuare la fel de mult ca și până atunci.

Să ne recunoaștem greșelile!

De cele mai multe ori depinde doar de noi ca lucrurile să reîntre în normal. Noi suntem cei care trebuie să recunoaștem că am greșit și să zicem: „Îmi pare rău!”, ori: „Iartă-mă!”. Iar când ne recunoaștem greșeala, se întâmplă un lucru minunat: lucrurile **reîntre pe făgașul lor normal!** Atunci simțim iarăși că viața este frumoasă și că

putem trăi în armonie cu semenii noștri doar punând în practică porunca iubirii.

Dumnezeu ne iubește

Dumnezeu ne iubește mai mult decât ne-am putea noi imagina vreodată. Dragostea Lui nu are sfârșit, ea nu încetează nici chiar atunci când noi uităm să-L mai iubim sau să împlinim poruncile dumnezeiești. Ceea ce cere Domnul de la noi în schimbul iubirii Sale este să ascultăm de El, să Îi iubim pe ceilalți așa cum Dumnezeu ne iubește pe noi, într-un cuvânt, să ne purtăm ca adevărați **copii ai Săi**.

Sfânta Taină a Pocăinței

În săptămânile următoare, vom învăța ce înseamnă Taina Pocăinței sau Spovedania, care este **calea de întoarcere la Domnul și de punere în practică a dragostei noastre față de El** - prin pocăința pentru păcate, prin dobândirea iertării din partea celor cărora le-am greșit și prin încercarea de a duce o viață mai curată. Sunteți pregătiți să începeți?

VISUL LUI IACOV

Lecția
9

„Și a visat că era o scară,
sprijinită pe pământ,
iar cu vârful atingea cerul;
iar îngerii lui Dumnezeu
se suiau
și se pogorau
pe ea.”

Iacov fuge de acasă

Iacov îl mințise și-l înșelase pe tatăl lui, Isaac, răpind fratelui său binecuvântarea și moștenirea ce i se cuveneau. Isav era acum atât de supărat pe el, încât voia să-l omoare pentru fapta sa. Știind ce simțea Isav față de fratele lui, Rebeca l-a povățuit pe Iacov să plece de acasă. „Acum, dar, fiul meu, ascultă povața mea și, sculându-te, fugi la fratele meu, Laban. Stai la el câțva timp, până se va potoli mânia fratelui tău. La unchiul tău vei fi în siguranță.”

Iacov nu dorea să își părăsească familia și prietenii, dar nu avea încotro. Din cauză că mințise și fusese egoist, el trebuia acum să plece, pierzând astfel tot ceea ce iubea. Pentru că nu se mulțumise cu partea lui de moștenire din averea lui Isaac, Iacov era nevoit să fugă de acasă luând cu el doar câteva lucruri.

Totuși, înainte de a părăsi casa părintească, Iacov a mai primit o binecuvântare de la Isaac, tatăl său, care i-a zis: „Dumnezeul cel Atotputernic să te binecuvânteze, să te crească și să te înmulțească și să răsară din tine popoare multe; să-ți dea binecuvântarea lui Avraam, tatăl meu, ție și urmașilor tăi, ca să stăpânești pământul pe care l-a dat Dumnezeu lui Avraam”.

Domnul îi vorbește lui Iacov într-un vis

Și a pornit Iacov. Drumul ce-l aștepta era lung și deci avea destul timp să cugete la faptele sale cele rele. Ajungând însă la un loc, a rămas să doarmă acolo, căci asfințise soarele. Și, luând o piatră mare, și-a pus-o căpătâi și s-a culcat. Și a visat că era o scară, sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul; iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea. Apoi S-a arătat Domnul în capul scării și i-a zis: „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul bunicului tău, Avraam, și al tatălui tău, Isaac. Nu te teme! Pământul pe care dormi ți-l voi da ție și urmașilor tăi. Urmașii tăi vor fi mulți ca pulberea pământului și tu te vei întinde de la o margine la alta a pământului”.

Apoi iarăși a zis Dumnezeu: „Iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi în orice cale vei merge; te voi întoarce în pământul acesta și nu te voi lăsa până nu voi împlini toate câte ți-am spus”.

Iacov își aduce aminte de Domnul

Când s-a deșteptat din somnul său, Iacov și-a amintit visul ce-l avusese și a zis: „Domnul este cu adevărat în locul acesta și eu n-am știut!” Apoi a luat piatra ce și-o pusese căpătâi, a pus-o în picioare transformând-o într-un altar al lui Dumnezeu și s-a rugat: „Doamne, vreau să fac doar ceea ce-Ți place Ție. Și, ca să-Ți arăt cât de mult Te iubesc, de acum înainte Ți voi da a zecea parte din toate câte îmi vei da Tu mie”. Iacov își amintise că Domnul îi promisese că va fi cu el oriunde ar fi mers. Atunci a simțit el că Dumnezeu îl iubea foarte mult și încă nu îl părăsise, cu toate că greșise mult față de fratele și tatăl său, înșelându-i și mințindu-i.

După ce și-a sfârșit rugăciunea, Iacov a plecat mai departe înspre Haran. Mai avea el de bătat multă cale până să ajungă la unchiul său, Laban, însă nu se mai temea de nimic, pentru că știa că Dumnezeu îl va însoți în toată vremea și-l va ajuta să facă fapte bune.

Iacov o întâlnește pe Rahila

Ajungând aproape de Haran, Iacov a văzut pe câmp câțiva ciobani adăpându-și oile și i-a întrebat: „Fraților, de unde sunteți voi?” Iar ei i-au zis: „Noi suntem din Haran”. Și Iacov le-a zis iarăși: „Cunoașteți voi pe Laban, feciorul lui Nahor?” Ciobanii i-au răspuns: „Îl cunoaștem! Iată, Rahila, fata lui, vine cu oile”. Și, când Rahila a venit la fântână, Iacov a dat la o parte piatra de pe gura fântânii și a adăpat oile unchiului său. Apoi a sărutat-o pe Rahila, a plâns și i-a spus că el era fiul Rebecăi. Atunci ea a alergat și a zis tatălui ei toate acestea.

Auzind Laban de sosirea lui Iacov, fiul surorii sale, a alergat în întâmpinarea sa și, îmbrățișându-l, l-a sărutat și l-a adus în casa lui. Acolo a stat Iacov o lună întreagă și l-a ajutat pe Laban la lucrul pământului. Când s-a încheiat luna, Laban a vrut să-l plătească pe nepot pentru munca depusă, însă Iacov nu a vrut să primească nici un fel de plată de la unchiul său. Mai mult, fiindcă se îndrăgostise de Rahila, Iacov s-a oferit să muncească alături de Laban încă șapte ani, dacă acesta s-ar fi învoit să i-o dea pe fiica lui de soție. Laban era mulțumit de Iacov, așa că s-a învoit repede, zicând că nu credea să găsească un soț mai bun pentru Rahila. Și a rămas Iacov împreună cu ei.

Pregătirea pentru Spovedanie

Lecția 9

Dumnezeu ne-a pus la îndemână o cale prin care, ori de câte ori greșim, să o putem lua de la capăt. Această cale este Sfânta Taină a Pocăinței sau Spovedania. Sfânta Scriptură ne spune de ce este nevoie să ne spovedim de păcate. Iată ce zice, în legătură cu aceasta, Sfântul Ioan Evanghelistul:

Dacă ne mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea (I Ioan 1, 9).

Este bine să știm că există anumite lucruri importante la care trebuie să ne gândim și să le îndeplinim înainte de a merge la biserică pentru a ne spovedi. Astfel, este nevoie:

1. Să vrem cu adevărat să fim aproape de Dumnezeu și să viețuim ca niște copii buni ai Lui.

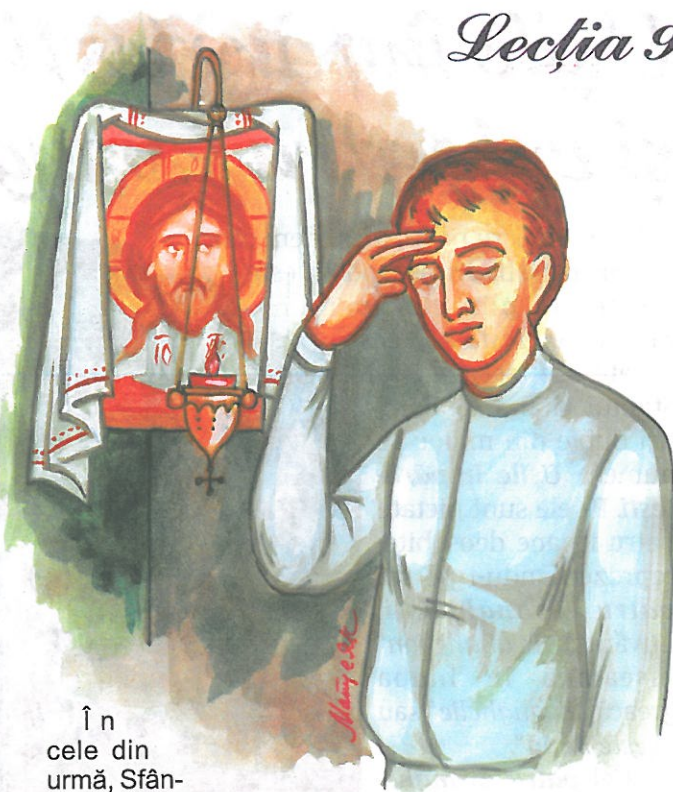
2. Să încercăm să vedem cum am păcătuit și să fim gata să ne mărturisim Domnului păcatele.

3. Să înțelegem că Dumnezeu ne iubește, că dorește să ne trăim viața în Hristos, să ne bucurăm de dragostea Sa jertfitoare și de toate câte ne-a dăruit.

4. Să ne cerem iertare de la cei cărora le-am greșit și să iertăm pe cei ce ne-au greșit, pentru a putea avea apoi îndrăzneala de a-I cere Domnului să ne ierte.

5. Să ne gândim cum ne-am putea îndrepta viața, purtarea față de semenii noștri, cum i-am putea iubi mai mult pe oameni și pe Dumnezeu, cum am putea împlini mai bine poruncile Lui.

6. Să ne rugăm ca Domnul să ne ierte păcatele și să ne ajute să trăim o viață bineplăcută Lui.

În cele din urmă, Sfântul Ioan ne îndeamnă să umblăm în lumina lui Dumnezeu, urmând exemplul Fiului Său, Domnului nostru Iisus Hristos.

Dumnezeu este lumină și nici un întuneric nu este întru El (...) iar dacă umblăm întru lumină, precum El este lumină, atunci avem împărtășire unul cu altul și sângele lui Iisus, Fiul Lui, ne curățește pe noi de orice păcat (I Ioan 1, 5, 7).

Dacă ne vom mărturisi păcatele și vom deveni mai buni, Dumnezeu ne va descoperi lumina Sa cea adevărată.

„Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul” (Ioan 13, 34).

IUBIREA FAȚĂ DE CEILALȚI

Cum îți arată orice copil iubirea?

Cum vă puteți arăta și voi iubirea față de ceilalți?

Ușile împărătești și cei patru Evangheliști

Lecția 9

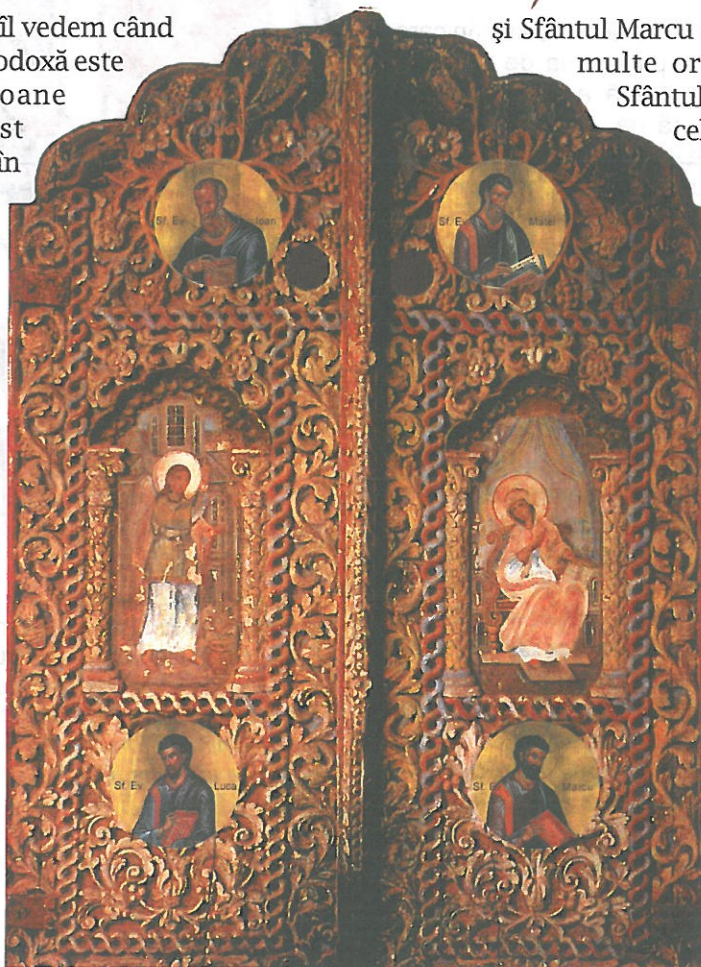
Primul lucru pe care îl vedem când intrăm într-o biserică ortodoxă este un perete plin cu icoane (numit *iconostas*). Acest perete are trei intrări în Sfântul Altar. Cele două uși duble din mijloc se numesc **Ușile împărătești**. Pe ele sunt pictate patru icoane deosebite, reprezentându-i pe cei **patru evangheliști**. Cuvântul „Evangheliion” înseamnă în limba greacă „Evanghelie” sau „Veste Bună”.

Cei **patru evangheliști** au fost acei ucenici ai lui Hristos care au scris Sfintele Evanghelii. Ordinea obișnuită a icoanelor Sfinților Evangheliști pe Ușile Împărătești este următoarea: Sfântul Ioan (în colțul din stânga-sus), Sfântul Matei (dreapta-sus), Sfântul Luca (stânga-jos)

și Sfântul Marcu (dreapta-jos). De cele mai multe ori veți vedea că icoana Sfântului Ioan este diferită de a celorlalți; el este reprezentat într-o peșteră dictând ceva ucenicului său care scrie. Icoanele celorlalți trei seamănă foarte mult între ele.

În centrul sau în partea superioară a ușilor împărătești se află icoana **Bunei-Vestiri**. Ea este în general pictată pe ambele uși: Sfântul Arhanghel Gavriil pe cea din stânga, iar Fecioara Maria pe cea din dreapta.

Icoanele de pe ușile împărătești anunță venirea Fiului lui Dumnezeu în lume. Aceasta este Vestea cea Bună (*Evanghelia*), adusă de înger Sfintei Fecioare Maria - Născătoarea Fiului lui Dumnezeu.

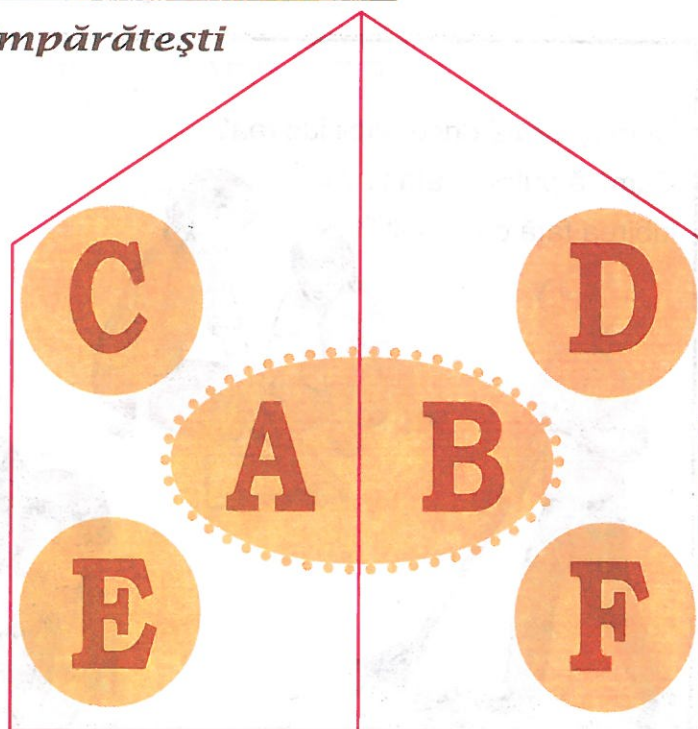

Ușile împărătești

Alăturat aveți o schiță reprezentând niște Uși împărătești. Locul icoanelor de pe aceste uși este marcat de câteva litere.

Potriveți numerele icoanelor aflate în lista următoare cu literele puse pe locul unde apar ele de obicei.

1. Sf. Matei
2. Arhanghelul Gavriil
3. Sf. Luca
4. Sf. Ioan
5. Sf. Marcu
6. Maria, Maica Domnului

Cele patru Evanghelii din Noul Testament poartă numele autorilor lor: Matei, Marcu, Luca și Ioan. Ei au fost ucenici ai lui Iisus Hristos, căci L-au cunoscut personal pe Mântuitorul (Matei și Ioan), sau ucenici ai apostolilor Săi (Marcu și Luca). Primele trei Evanghelii, istorisiri ale vieții și activității lui Iisus, sunt foarte asemănătoare. Ele ne vorbesc despre viața și misiunea lui Hristos, așa cum a fost văzută și înțeleasă ea de fiecare dintre evangheliști. Sfânta Evanghelie după Ioan ne prezintă aceeași istorisire, însă într-o altă formă și cronologie.

- I. Prima carte a Noului Testament este **Sfânta Evanghelie după Matei**. Sfântul Matei își începe Evanghelia cu o listă lungă a strămoșilor pământești ai lui Iisus, de la Avraam încoace. Apoi el istorisește cum a primit Dreptul Iosif de la înger Vestea că Sfânta Fecioară Maria, logodnica sa, Îl va naște pe Fiul lui Dumnezeu pe Care oamenii Îl vor numi **Emanuel**, adică „**Dumnezeu este cu noi!**” Evanghelia de la Matei se încheie cu porunca dată de Iisus apostolilor Săi: „*Mergând, învățați toate neamurile*”. Sfântul Matei a citat multe pasaje din Vechiul Testament. El voia ca iudeii să creadă că Iisus Hristos este Mântuitorul lui Israel, Mesia cel mult dorit și așteptat de ei.
- II. **Sfânta Evanghelie după Marcu** este cea mai scurtă Evanghelie și, dacă vreți să citiți Noul Testament, cel mai ușor ar fi să începeți cu această carte. Istorisirea Sfântului Marcu debutează cu momentul Botezului lui Iisus,

când Domnul nostru a început să învețe și să predice oamenilor Vestea cea Bună. Această Sfântă Evanghelie se încheie cu momentul Înălțării la cer a Domnului, când i-a trimis pe apostoli să propovăduiască lumii Sfânta Evanghelie.

- III. **Sfânta Evanghelie după Luca** este prima dintre cele două cărți ale Sfântului Luca ce vorbesc despre Iisus Hristos și despre activitatea apostolilor Săi. Cea de-a doua carte este **Faptele Apostolilor**. Sfântul Luca a scris Evanghelia ce-i poartă numele pentru oameni de diferite naționalități. Majoritatea acestor oameni nu crescuseră în vreo comunitate iudaică, deci ei nu știau nimic de venirea pe pământ a unui Mântuitor, lucru pomenit doar în cărțile Vechiului Testament. Evanghelia Sfântului Luca începe cu istorisirea nașterii Sfântului Ioan Botezătorul și a lui Iisus Hristos și se termină cu momentul în care Iisus îi binecuvintează pe apostoli pe când Se înalță la ceruri.
- IV. **Sfânta Evanghelie după Ioan** începe cu un prolog despre Fiul lui Dumnezeu și existența Sa dinainte de facerea lumii. Sfântul Ioan ne vorbește despre Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care a venit pe pământ ca Lumină a lumii. El ne mai spune că Iisus ne împărtășește din iubirea și viața Sa, mai întâi prin Sfântul Botez – nașterea noastră din nou –, apoi prin Duhul Sfânt, pe Care Îl primim prin Taina Mirungerii și mai ales prin Sfânta Euharistie – Trupul și Sângele Domnului.

VECHIUL ȘI NOUL TESTAMENT

Istorisirile citite de noi în lunile trecute sunt luate din prima parte a Sfintei Scripturi.

Sfânta Scriptură este formată din două părți: **Vechiul Testament** și **Noul Testament**. Găsiți-le și voi în Bibliile voastre și puneți la începutul fiecăreia câte un semn de carte.

Găsiți prima carte a Vechiului Testament și notați alături titlul ei:

Acum găsiți și prima carte a Noului Testament și notați alături titlul ei:

Cărțile Vechiului Testament ne vorbesc despre cum era lumea înainte de venirea Mântuitorului pe pământ în chip de om; despre vremea lui Avraam, a lui Isaac, a lui Iacov și a proorocilor ce le-au urmat.

Cărțile Noului Testament ne vorbesc despre Iisus Hristos și Biserica întemeiată de El prin apostolii, ucenicii și sfinții Săi.

Acasă și în viața de familie

Lecția 9

Spovedania și iubirea de aproapele

În cultul ortodox, mărturisirea păcatelor este o practică strâns legată de iertare și pocăință. Ne spovedim păcatele pentru a primi de la Domnul iertarea și puterea de a ne iubi aproapele așa cum ne iubește Hristos.

Ne putem arăta dragostea față de oameni în mai multe moduri: spunându-le că îi iubim, făcând fapte bune care să exprime dragostea noastră față de ei (de exemplu, ajutându-i să facă o muncă oarecare, fiind răbdători și drăguți cu ei și gândindu-ne la ei sau rugându-ne pentru ei cu dragoste).

Multe dintre rugăciunile Bisericii sunt rostite pentru noi înșine și pentru „alții”. Puneți copiii să sublinieze cuvintele din Sfânta Liturghie prin care cerem lui Dumnezeu să-și reverse mila Sa asupra altora. Analizați împrejurările în care oamenii ar putea avea nevoie de mila Domnului și de iubirea noastră. Apoi citiți și discutați conținutul Ecteniei mari, rostită de preot la începutul Sfintei Liturghii.

Încă ne rugăm pentru mila, viața, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea și iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu (numele).

Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

(Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur)

...Pe prunci îi crește, tinerețile le călăuzește, bătrânețile le întărește, pe cei slabi de suflet îi îmbărbătează, pe cei risipiți îi adună (...) pe cei bântuiți de duhuri necurate îi slobozește; cu cei ce călătoresc pe ape, pe uscat și prin aer împreună călătorește; văduvelor le ajută; pe orfani îi apără, pe cei robiți îi izbăvește, pe cei bolnavi îi tămăduiește... Adu-Ți aminte, Doamne, de cei ce ne iubesc și de cei ce ne urăsc pe noi, și de cei ce ne-au poruncit nouă, nevrednicilor, să ne rugăm pentru dânsii...

(Liturghia Sfântului Vasile cel Mare)

Recapitulare biblică

Puteți identifica în Sfânta Scriptură personajele enumerate mai jos?

Trasați linii care să unească numele personajelor respective cu descrierea personalității lor, a faptelor lor și a locurilor unde au trăit acestea.

- A. Noe
- B. Sarra
- C. Adam
- D. Iacov
- E. Isaac
- F. Laban
- G. Eva
- H. Avraam
- I. Eliezer
- J. Isav
- K. Rebeca

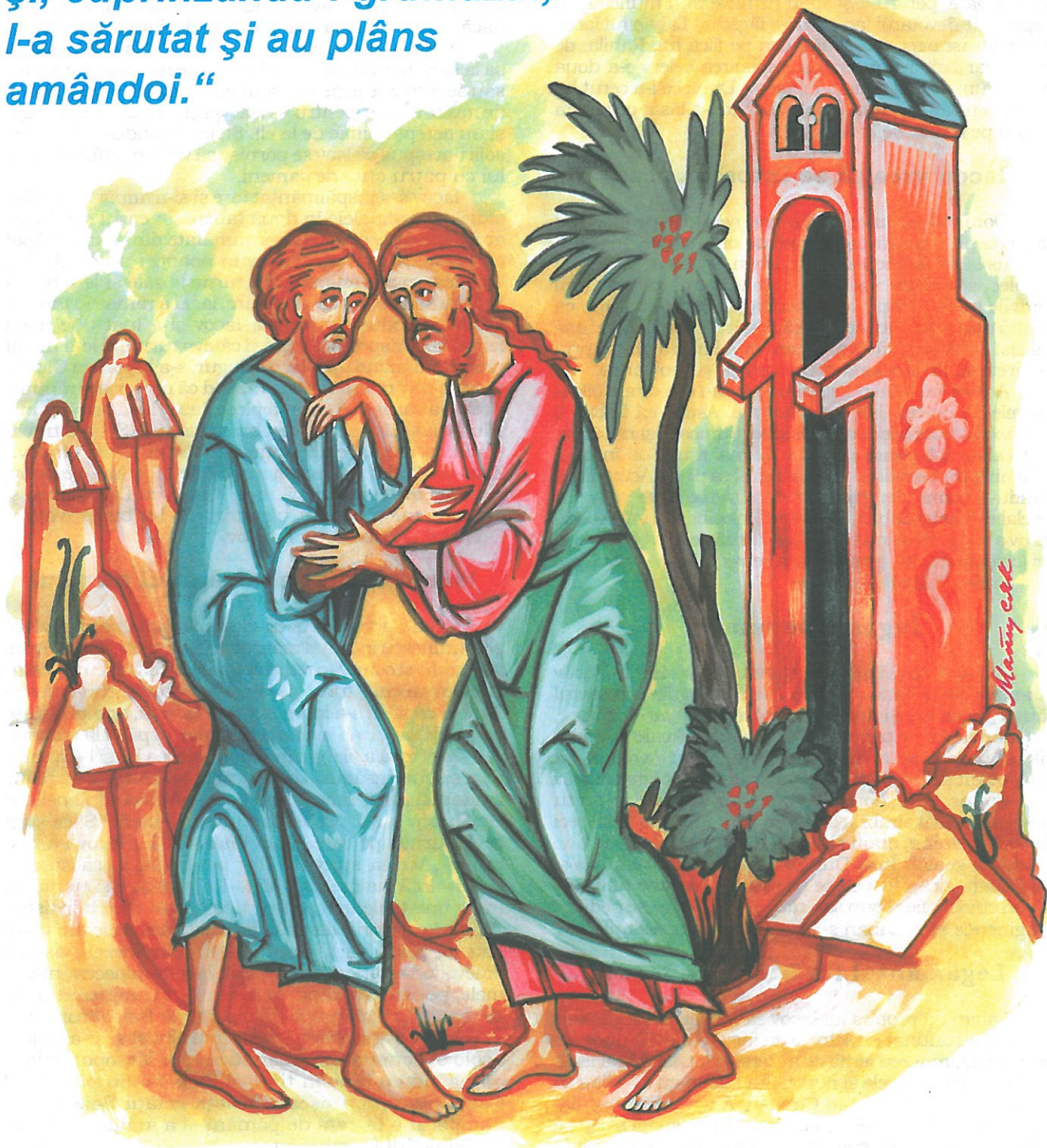
1. Acesta a fost primul om creat de Dumnezeu. Numele i se tâlcuiește „om”. El a trebuit să plece din grădina minunată în care viețuia.
2. El l-a ascultat pe Dumnezeu și pentru aceea a reușit să-și salveze familia de la un potop înfricoșător.
3. Aceasta și-a numit fiul „râs”, deoarece nu crezuse că va mai putea naște un copil la o vârstă așa de înaintată.
4. Acestuia i-a poruncit Dumnezeu să-și ia familia și să se mute în ținutul Canaanului, zicându-i că el va fi „tată a multor popoare”.
5. Numele acesteia înseamnă „mama tuturor celor vii”. Ea cu soțul ei au călcat porunca lui Dumnezeu.
6. Aceasta a fost soția lui Isaac. Ea l-a ajutat pe fiul ei să-și înșele tatăl pentru a obține o binecuvântare.
7. Acesta a fost un bun vânzător. El și-a vândut dreptul de întâi-născut pe un blid de linte.
8. El a fost un slujitor care a mers într-un ținut îndepărtat pentru a găsi o soție lui Isaac, fiul stăpânului său. A găsit-o pe aceasta lângă o fântână.
9. Acesta s-a născut după ce Trei Străini le-au adus părinților săi un cuvânt din partea lui Dumnezeu. Mai târziu lui i se vor naște doi fii gemeni.
10. El a fugit de acasă după ce-i răpise fratelui său moștenirea.
11. Acesta l-a primit în casa lui cu bucurie pe Iacov, fiul surorii sale, Rebeca, dându-i-o apoi de soție pe fiica sa, Rahila.

Răspunsuri: A-2, B-3, C-1, D-10, E-9, F-11, G-5, H-4, I-8, J-7, K-6

ÎMPĂCAREA FRAȚILOR

Lecția
10

„Isav însă a alergat în întâmpinarea lui Iacov
și l-a îmbrățișat,
și, cuprinzându-i grumazul,
l-a sărutat și au plâns
amândoi.”

Împăcarea fraților

Lecția 10

Iacov lucrează pentru Laban

Laban îi ceruse lui Iacov să rămână în Haran și să-l ajute să-și îngrijească oile și caprele. Iacov era tare priceput la creșterea animalelor, deoarece în copilărie își petrecuse multe zile și nopți îngrijind turmele tatălui său.

Iacov a muncit din greu ca cioban. Într-atât de bine s-a descurcat, încât oile și caprele lui Laban se înmulțiseră ca niciodată înainte. Însă, cu cât avea mai mult, cu atât își dorea mai mult! De aceea a încercat Laban să-l păcălească pe Iacov, ca să rămână la el vreme mai îndelungată, pentru a-și spori turmele prin munca grea depusă de devotatul Iacov. Și i-a făgăduit Laban lui Iacov să-i plătească munca și să-i dea pe fiica lui, Rahila, de soție. Dar Laban tot amâna împlinirea celei de-a doua promisiuni de a-și da fata lui Iacov. După ce i-a cerut lui Iacov să muncească mai mult, Laban l-a lăsat pe acesta să o ia pe Rahila de soție.

Iacov vrea să se întoarcă acasă

Domnul Dumnezeu îl binecuvântase pe Iacov cu mulți copii și cu multe turme de oi și capre. Într-o zi s-a dus Iacov la unchiul său, Laban, și i-a zis: „Lasă-mă să plec, să mă duc la mine, în pământul meu. Dă-mi femeile mele și copiii mei, pentru care ți-am slujit, ca să mă duc, că tu știi ce slujbă ți-am făcut”. Laban însă i-a zis: „Văd bine că Dumnezeu m-a binecuvântat prin venirea ta. Spune simbria ce voiești și ți-o voi da”.

Atunci Iacov i-a cerut lui Laban să-i dea dintre oile și caprele lui pe cele bălțate și târcate. Astfel, lui Laban îi rămăneau toate oile și caprele albe, frumoase și nepătate. Dar Laban îl înșelase pe Iacov de mai multe ori înainte, schimbându-i simbria și nelăsându-l să plece. Acum însă, dându-și turmele în grija fiilor săi, a rămas Iacov să pască celelalte oi ale lui Laban. Cu timpul, folosindu-și inteligența, Iacov a reușit să-și încropească o turmă pentru el și familia lui (citiți din Sf. Scriptură cum a reușit Iacov să obțină cât mai multe oi bălțate și târcate).

Îngerul Domnului

Într-o zi, un înger al Domnului s-a arătat lui Iacov și i-a zis: „Ia-ți familia și turmele și mergi în pământul tău de naștere”. Și dacă a auzit Laban că Iacov a fugit, s-a mâniat foarte tare și a alergat după el cale de șapte zile și l-a ajuns la muntele Galaadului. Acolo el l-a învinovățit pe Iacov că l-a înșelat și i-a răpit fetele. Iacov i-a răspuns: „Iată, douăzeci de ani am stat la tine, iar tu mi-ai schimbat simbria de zeci de ori. Și, după douăzeci de ani de slujire, eram sigur că mă vei trimite de la tine cu mâna goală!” Însă Dumnezeu i Se arătase în vis și lui Laban, zicându-i să se ferească a-i spune lui Iacov vreun cuvânt, fie el bun sau rău. Știind că fusese nedrept cu ginerele său, Laban s-a hotărât să-l lase să plece.

Legământul lui Laban cu Iacov

Laban i-a propus lui Iacov să încheie un legământ cu el. Și au adunat ei pietre și au făcut o movilă unde au adus lui Dumnezeu jertfă de ardere de tot. Iacov s-a legat să aibă grijă de ficele și nepoții lui Laban cu condiția să fie lăsat să se întoarcă în Canaan. A doua zi s-a sculat Laban dis-de-dimineată, i-a sărutat pe nepoții săi și pe fetele sale și i-a binecuvântat. Apoi fiecare s-a pornit la

drum: Laban înapoi spre casă și Iacov spre casa din ținutul Canaanului.

Iacov se pregătește pentru întâlnirea cu Isav

Iacov nu-și mai văzuse fratele de mai bine de douăzeci de ani, de când fugise în Haran pentru a scăpa de mânia acestuia. Acum el se întorcea acasă cu inima strânsă de teamă, dar și cu speranța că se vor împăca. Iacov se frământa foarte tare. Își va aminti Isav, oare, cum îi înșelase și îi mințise Iacov pe el și pe tatăl lor? Ce va face dacă Isav ar căuta încă să-l omoare? Dar dacă Isav nu ar dori să-și mai vadă fratele niciodată?

Astfel stând lucrurile, Iacov a trimis soli înaintea sa la Isav, poruncindu-le să-l anunțe pe acesta că fratele său se întoarce acasă, însoțit de o familie numeroasă și de multe turme (pentru ca Isav să știe că Iacov era bogat și nu aștepta nimic de la el). Și, întorcându-se la Iacov, solii i-au spus că Isav se pornise să vină în întâmpinarea lui cu patru sute de oameni.

Iacov s-a înspăimântat tare și și-a împărțit familia, slugile și animalele în două tabere. În cazul când Isav ar fi venit să-l atace, măcar jumătate din ei ar fi scăpat cu viață. Și s-a rugat Iacov în noaptea aceea. Apoi a luat mai multe animale din turmele sale și le-a trimis fratelui său ca dar de împăcare, iar el a rămas în tabără. Dar, sculându-se noaptea, Iacov și-a luat cele două femei, cei unsprezece copii și câteva turme și le-a trecut râul. Rămânând apoi Iacov singur, s-a luptat cu Cineva până la revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate răpune, Acela l-a rugat să-l lase să plece. Iacov însă i-a răspuns: „Nu Te las până nu mă vei binecuvânta”. Și l-a întrebat Acela: „Care îți este numele?” Iar el a zis: „Iacov!” Zisu-i-a Acela: „De acum nu-ți va mai fi numele Iacov, ci Israel te vei numi, că te-ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai ieșit biruitor!” Și l-a binecuvântat Domnul Dumnezeu pe Iacov.

Iacov și Isav se iartă unul pe altul

Când s-a trezit Iacov dis-de-dimineată a zis: „Am văzut pe Dumnezeu în față și mântuit a fost sufletul meu!” Apoi, ridicându-și ochii, Iacov a văzut pe Isav venind cu cei patru sute de oameni. Atunci, punându-se Iacov în fruntea femeilor și a copiilor, s-a îndreptat spre Isav. Și, apropiindu-se de fratele său, i s-a închinat de șapte ori până la pământ.

Isav însă a alergat în întâmpinarea lui și l-a îmbrățișat și, cuprinzându-i grumazul, l-a sărutat și au plâns amândoi. Apoi, ridicându-și ochii și văzând femeile și copiii, Isav a zis: „Cine sunt acești oameni? Și ce sunt acele turme, pe care le-am întâlnit?” Iar Iacov i-a răspuns: „Acelea sunt un dar pentru tine, ca să aflui bunăvoință înaintea ta”. Zisu-i-a Isav: „Am și eu multe, frate; ține-ți ale tale pentru tine!” Iacov însă a insistat: „Primește darurile din mâinile mele, căci, când am văzut fața ta, parcă aș fi văzut fața lui Dumnezeu, așa de binevoitor mi-ai fost. Primește de la mine binecuvântările mele, pe care ți le aduc, că m-a miluit Dumnezeu și am de toate”. Și a stăruit Iacov și a primit Isav darurile lui.

Iacov s-a îndreptat apoi spre Sucot și și-a ridicat acolo o locuință. Întorcându-se din Mesopotamia și ajungând cu bine în ținutul Sichem din pământul Canaanului, s-a așezat în fața cetății Salem, și-a cumpărat o bucată de pământ și a înălțat acolo un jertfelnic lui Dumnezeu.

SĂ PUNEM CAPĂT NEÎNȚELEGERILOR

Lecția 10

Desenați câte un **zâmbăreț** 😊 lângă fiecare imagine care arată modalități corecte de a pune capăt neînțelegerilor.

- Te rog frumos să mă ierți pentru ce-am făcut!	- Iartă-mă, Doamne! Îți promit că mă fac cuminte.	- Da! Cred că ne stă bine să ne împăcăm.	- Altă dată să nu se mai întâmple!
- Am să mă răzbun eu pe voi!	- Să știi că nu merită să-l ierți pe Iulian!	- Așa! I-am trântit ușa-n nas! Să mă țină minte...	- Nu mai vreau să aud muștrări! M-am săturat!
- Nu merg nicidecum cu voi! Sunt supărată.	- Nu e bine să ții minte răul!	- Ia-ți și caietul! Și să nu te mai prind pe-aici!	- Te rog, iartă-l pe băiat! Cred că se va îndrepta...

Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan

Iisus îi cheamă la slujire pe Ioan și pe Iacov

Sfântul Ioan Teologul este unul dintre cei patru autori ai Sfintelor Evanghelii. Evangheliile sunt relatările scrise ale unor bărbați sfinți, martori direcți ai vieții și învățăturilor Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ioan și fratele său Iacov erau fiii lui Zevedeu și se îndeletniceau cu pescuitul. Când i-a întâlnit, Iisus le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. Iar ei, îndată lăsându-și tatăl și tot ce aveau, au mers după El, făcându-se ucenici și apostoli ai Lui.

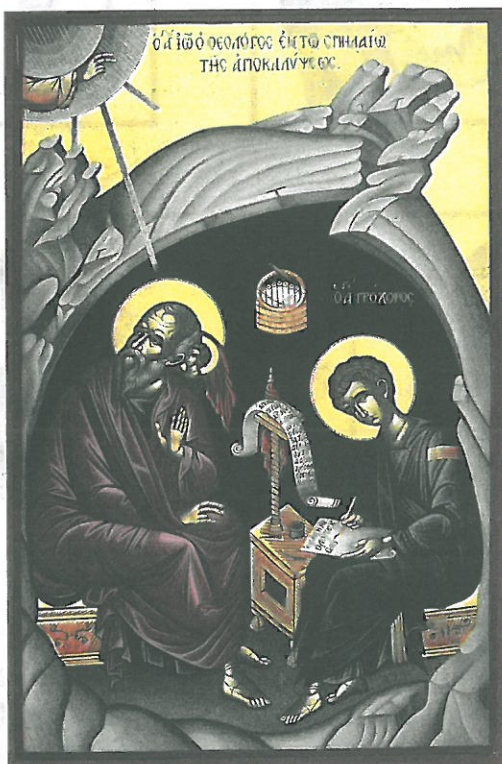
De multe ori, atunci când ieșea din mulțime pentru a merge într-un loc ferit ca să Se roage, Domnul îi lua cu El pe Petru, pe Iacov și pe Ioan. Într-o zi, Iisus S-a dus pe un munte ca să Se roage, luând și pe cei trei ucenici cu El. Și, pe când Se ruga, S-a schimbat la față înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele I s-au făcut albe ca lumina. Ucenicii erau îngreuiți de somn. Dar, deșteptându-se ei, au văzut pe Domnul vorbind cu doi bărbați: Moise și Ilie Proorocul. Și, pe când vorbeau, a venit un nor și i-a umbrit; și glas s-a făcut din nor, zicând: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, pe Acesta să-L ascultați”. Apoi, deodată, privind ei împrejur, nu au mai văzut pe nimeni decât pe Iisus, singur cu ei.

Ioan - ucenicul cel iubit

Fiindcă Ioan era cel mai tânăr dintre ucenicii Săi, Hristos îl iubea tare mult. Evanghelia ne spune că la ultima cină pe care a luat-o Domnul împreună cu ucenicii, Ioan și-a rezemat capul pe pieptul Mântuitorului. Fiind ultima dată când Iisus le vorbea, Ioan a fost foarte atent la cuvintele Lui. Atunci Domnul le-a vorbit despre iubire, zicând: „Poruncă nouă vă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum v-am iubit Eu pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții”.

Tot Ioan, Iacov și Petru L-au însoțit pe Iisus și în Grădina Ghetsimani. Acolo, după ce S-a rugat

cu lacrimi de sânge, Iisus a fost prins și legat de iudei pentru a fi dus și răstignit pe cruce. Iar când toți ucenicii se ascuseseră de frica autorităților, doar Ioan și Maica Domnului au rămas lângă crucea Lui. Și, văzând Iisus pe Mama Sa și pe ucenicul pe care îl iubea stând alături, arătând spre el, a zis Mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi a zis ucenicului: „Iată mama ta!”, pentru că Domnul știa că acesta va lua la sine pe Mama Sa ca să aibă grijă de ea. Și așa a și făcut: Ioan a luat-o la sine pe Fecioara Maria și a îngrijit-o până când ea a murit.

Evanghelia iubirii

Sfântul Ioan a scris târziu Evanghelia care îi poartă numele, atunci când era deja foarte bătrân. Ioan și ucenicul său Prohor au propovăduit Evanghelia în orașul Efes din Asia Mică, unde au făcut multe minuni și mulți ucenici. Însă păgânii, fiind speriați de roadele propovăduirii celor doi, au trimis o solie împăratului, cerându-i să îi prindă și să îi supună la chinuri multe. Dar ei au supraviețuit tuturor chinurilor. Atunci împăratul Domițian, de teamă ca Ioan să nu ajungă mai faimos în popor decât el, l-a exilat pe acesta în insula Patmos.

Pe această insulă, într-o peșteră, Ioan i-a dictat lui Prohor cuvintele Evangheliei sale (a se vedea icoana de alături). Pe lângă Evanghelia, Ioan a scris și trei epistole către prietenii săi din Asia Mică, învățându-i să trăiască în iubire frățească, așa cum se cuvine unor creștini adevărați. Sfântul Ioan ne vorbește și nouă despre păcat, pocăință, botez și comuniune în Hristos. Însă, mai mult decât orice altceva, el ne vorbește despre iubire. Cartea Apocalipsei, care cuprinde, printre altele, o viziune a Înfricoșătoarei Judecăți ce va avea loc la sfârșitul veacurilor, când Domnul va sta pe tronul slavei Sale judecând pământul, este scrisă tot de Sfântul Ioan.

Citiți Apocalipsa 21, 1-4. Despre ce viziune de-a Sfântului Ioan este vorba în versetele acestea? Ce oraș vede el și cum îl descrie? În ce condiții vom ajunge să-L cunoaștem și să-L vedem pe Dumnezeu?

Mărturisirea păcatelor

Lecția 10

Acum, pentru că sunteți pregătiți, a sosit vremea să mergeți la preot ca să vă mărturișiți păcatele. Rugați-vă înainte de a pleca la biserică. La rugăciunile obișnuite adăugați și micul set de rugăciuni numite **Rugăciuni înainte de Spovedanie** (care se află notate în căsuța de mai jos). Preotul vă va chema pe toți în față și vă va citi molitva de Spovedanie, apoi va asculta mărturisirea fiecăruia, separat.

La spovedanie, preotul va avea întotdeauna lângă el Sfânta Evanghelie și o cruce. Iată ce trebuie voi să faceți: mai întâi, sărutați Sfânta Evanghelie și crucea, apoi mergeți lângă preotul duhovnic. El vă va spune în câteva cuvinte cum să vă mărturișiți păcatele. Încercați să vă amintiți foarte bine când și cum ați călcat poruncile lui Dumnezeu, ați fost neascultători față de părinți ori prieteni, sau ați uitat să fiți iubitori cu semenii voștri. Părintele vă

va ajuta punându-vă câteva întrebări. Când ați terminat de mărturisit păcatele, părintele vă va spune cum puteți să vă schimbați viața în mai bine.

Apoi se va ridica, vă va pune epitrahilul pe cap și se va ruga lui Dumnezeu să vă ierte toate păcatele și vă va da o binecuvântare, însemnându-vă pe cap cu semnul Sfintei Cruci.

Când părintele a terminat, ridicați-vă în picioare, faceți-vă semnul Sfintei Cruci, apoi sărutați din nou Evanghelia și crucea. După ce preotul v-a dat binecuvântarea, vă puteți întoarce la locul vostru din biserică. Dacă se face vreo slujbă și vreți să rămâneți în biserică să

luați parte la ea, folosiți-vă de timpul acesta pentru a vă ruga lui Dumnezeu să vă descopere căile prin care să vă îmbunătățiți viața și comportamentul.

Rugăciuni înainte de Spovedanie

Miluieste-ne pe noi, Doamne, miluieste-ne pe noi, că, nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ție, ca unui Stăpân, noi păcătoșii robii Tăi, miluieste-ne pe noi.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Doamne, miluieste-ne pe noi, că întru Tine am nădărdit, nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută și acum ca un milostiv și ne izbăvește pe noi de vrăjmașii noștri, că Tu ești Dumnezeu nostru și noi suntem poporul Tău, toți, lucrul mâinilor Tale și numele Tău chemăm.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădărdim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu ești mântuirea neamului creștinesc.

(Părinții pot să-i ajute pe cei mici să citească aceste rugăciuni acasă. De asemenea, este bine să citiți înainte de Spovedanie și Psalmul 50 din Sfânta Scriptură sau din Cartea de rugăciuni.)

Acasă și în viața de familie

Lecția 10

Iertarea

Pentru a înțelege mai bine învățătura cu privire la spovedanie, discutați cu mezinii familiei despre importanța faptului de a *mărturisi* cuiva tot ce am făcut, mai ales acele fapte care ne apasă conștiința. Vorbiți și despre cât de bine se simte cineva atunci când *aude* cuvintele de iertare. În legătură cu aceasta, citiți povestirea de mai jos, scrisă de un părinte numit Alexandru:

„De ce trebuie noi să-i spunem unui preot păcatele noastre? A îmbrăca niște gânduri și sentimente în cuvinte și a le încredința cuiva, a spune unui om ceea ce te frământă este un fapt de o importanță deosebită. Atunci când eram doar un băiețel, obișnuim să mă joc cu prietenul meu cel mai bun în fiecare după-amiază. Cel mai mult ne plăcea să ne alcătuim două armate din soldăței de tinichea. Pe atunci eu tocmai promisem de la cineva o mitralieră de jucărie de care eram tare mândru și pe care o și însemnasem într-un mod deosebit, ca să mi-o pot recunoaște.

Într-o bună zi însă, mitraliera a dispărut. Ba, mai rău, ea fusese luată de prietenul meu cel mai bun! Și acesta nu era un lucru de care puteam să mă îndoiesc, deoarece recunoscusem semnul făcut de mine pe ea. Eu nu i-am zis nimic, nici el nu mi-a spus nimic, însă fericirea noastră a dispărut și ea. Eu știam că el îmi luase jucăria și sunt sigur că și el știa că eu știam lucrul acesta. După întâmplarea aceasta, nu ne mai puteam juca împreună. După câțva timp, a venit la mine într-o zi și mi-a zis: «Eu ți-am luat mitraliera. Îmi pare rău, iartă-mă!» Atunci eu i-am răspuns: «Nu-i nimic! N-are nici o importanță!» Și, dintr-o dată, lumea întreagă s-a înseninat. Mă simțeam atât de bine și fericit, parcă venise deja Paștele!»

Cum s-au simțit părintele Alexandru și prietenul lui după ce a dispărut mitraliera? Cât de mult s-au schimbat sentimentele lor după ce s-au împăcat? Tu cum te simți atunci când cineva căruia i-ai greșit te iartă? Dar atunci când îi ierți tu pe alții? Taina Sfântă a Spovedaniei ne dă șansa să-I spunem lui Dumnezeu tot ce am greșit și să primim de la El iertarea.

Câteva întrebări la care este bine să vă gândiți înainte de a merge la Sfânta Spovedanie

Cum m-am purtat față de Dumnezeu?

- M-am rugat Lui în fiecare zi? Mi-am adus aminte să-I mulțumesc dimineața, la masă, seara sau ori de câte ori mi-am amintit cât de bun a fost El cu mine?

- Îl iubesc eu cu adevărat pe Dumnezeu? Încerc eu să trăiesc o viață bineplăcută Lui, ori calc cu mare ușurință poruncile Sale? Am luat eu numele Domnului în deșert?

Cum m-am purtat față de familie și prieteni?

- Am pomenit eu în rugăciunile mele pe cei din familia mea, pe prieteni și pe toți care au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu? Au fost gesturile mele față de membrii familiei și prieteni frumoase și pline de iubire, ori urâte?

- Am fost întotdeauna sincer cu ceilalți, ori i-am mințit? M-am mâniat, am fost încăpățânat, neascultător, ori nepoliticos față de învățători sau profesori?

(Notă: Și de data aceasta părinții pot să-i ajute pe cei foarte mici – în special pe cei care se spovedesc pentru prima oară în viață – să citească toate întrebările. Totuși, *ar fi bine ca părinții să nu le amintească copiilor de faptul că uneori au un comportament nepotrivit, ci doar să-i ajute să înțeleagă mai bine întrebările.*)

- M-am comportat frumos cu bunicii mei și cu alte persoane în vârstă?

- Am fost draguț cu frații sau surorile mele? Am împărțit cu ei tot ce am avut, ori am fost egoist și am păstrat totul pentru mine? I-am ajutat când au avut nevoie? Am fost rău cu ei (ele) sau i-am necăjit? Am făcut ceea ce aveam de făcut din treburile casei?

- Am fost politicos cu prietenii, profesorii și, în general, cu cei mari? M-am mâniat, am fost egoist ori nerespectuos? Am luat ceva ce nu îmi aparținea? M-am lenevit la învățătură și la teme? Am copiat la teste?

- Am încercat să ajut pe cineva, chiar puțin? Am încercat să îi fac pe colegii noi să se simtă bine în noua lor clasă, ori

m-am jucat doar cu prietenii mei cei vechi, ignorându-i cu totul pe cei noi? Am încercat să mă împrietenesc cu un copil singuratic, care nu are prea mulți prieteni?

- Am vorbit de rău pe cineva? M-am purtat urât cu cineva? Am spus minciuni despre mine sau despre alte persoane?

- Cum m-am comportat eu față de tot ceea ce Dumnezeu mi-a dăruit: familie, prieteni, animalele din curte și grădină, oamenii din jurul meu?

Cum m-am comportat față de mine însumi?

- Am ascultat eu sfatul părinților și al profesorilor despre cum să îmi îngrijesc corpul și sănătatea – dormind suficient, mâncând o mâncare sănătoasă, păstrându-mi corpul curat, ferindu-mă de frig, de obiectele și de lucrurile care m-ar putea răni?

- Am fost un copil responsabil? Am făcut eu ceea ce alții m-au rugat să fac la școală, acasă și în diferite împrejurări?

- Sunt eu invidios pe alții? M-am lăudat eu (sau m-am gândit doar) că sunt mai bun ca alții? Mă enervez des? Vreau eu adeseori ca totul să fie al meu? Sunt eu leneș sau încăpățânat? Am eu gânduri murdare?

În sfârșit ...

- Îmi pare mie rău de păcatele pe care le-am făcut? Dar pentru că i-am supărat pe alții? I-am iertat eu pe cei ce mi-au greșit mie?

- Vreau eu să-mi schimb obiceiurile cele rele și să mă port în continuare așa cum dorește Domnul? Știu eu ce trebuie să fac pentru a duce o viață mai bună, ca un bun copil al lui Dumnezeu?

- Cred eu cu adevărat că Dumnezeu mă iubește și că mă va ajuta să mă schimb, dacă voi vrea lucrul acesta din toată inima mea? Cred eu că El este bun și mă va ierta și că nu mă va părăsi niciodată?

DOMNUL ÎL PĂZEȘTE PE IOSIF

Lecția
11

„Când însă a sosit Iosif la frații săi,
ei l-au dezbrăcat de haina cea lungă
și aleasă, cu care era îmbrăcat,
și l-au luat și l-au aruncat în puț.”

Dumnezeu îl păzește *Lecția 11*

pe Iosif

Familia lui Iosif

La întoarcerea din Canaan, Iacov s-a așezat cu întreaga lui familie în Sichem. Acest ținut se găsea lângă Hebron, locul unde locuiseră tatăl său Isaac și bunicul său Avraam. Iacov îmbătrânise, dar Dumnezeu îl binecuvântase cu mulți copii, 12 dintre ei fiind băieți. Iacov îi iubea foarte mult pe Iosif și Veniamin, mezinii familiei, pentru că ei erau ultimii copii născuți de Rahila (ea a murit imediat după ce l-a născut pe Veniamin).

Și iarăși i s-a arătat Dumnezeu lui Iacov și l-a binecuvântat pe el, zicând: „**De acum nu te vei mai chema Iacov, ci Israel va fi numele tău**”. Apoi i-a mai zis Dumnezeu: „Popoare și mulțime de neamuri se vor naște din tine și regi vor răsări din coapsele tale. Țara pe care am dat-o lui Avraam și lui Isaac o voi da ție; iar după tine, voi da pământul acesta urmașilor tăi”. La puțină vreme după aceasta, Isaac, tatăl său, și-a dat duhul, fiind în vârstă de 180 de ani, și a fost îngropat de fiii săi, Iacov și Isav.

Frații lui Iosif se sfătuiesc să-l omoare

Toți fiii lui Israel erau ciobani. Cei mai mari dintre ei au luat turmele tatălui lor și le-au dus departe, într-un loc unde se găsea multă iarbă verde și apă de izvor. Și, pentru că erau plecați de mult, Israel aștepta cu nerăbdare să afle vești de la ei. De aceea, el s-a hotărât să-l trimită pe Iosif ca să vadă cum o duceau aceștia. Înainte de a porni Iosif spre locul unde erau frații săi, Israel i-a dăruit o haină frumoasă care să-l ferească de frig pe drum. Dar frații lui Iosif îl pizmuiau tare pe acesta, pentru că tatăl lor îl iubea foarte mult și îi dăruia mereu tot felul de lucruri; în plus, Iosif visa adeseori că într-o zi va fi stăpân peste toți frații săi.

Văzându-l de departe pe Iosif, până a nu se apropia de ei, au început a unelti asupra lui ca să-l omoare. Și s-au hotărât să-l arunce într-un puț, iar apoi să-i spună tatălui lor că a fost mâncat de o fiară sălbatică. Auzind însă aceasta, Ruben - fratele cel mai în vârstă - a voit să-l scape din mâinile lor, zicând: „Nu! Să nu-i ridicăm viața! Să nu vărsați sânge! Aruncați-l în puțul acela din pustie, dar mâinile să nu vi le puneți pe el!” Iar aceasta o zicea el cu gândul de a-l scăpa din mâinile lor și de a-l trimite acasă la tatăl său.

Când însă a sosit Iosif la frații săi, ei l-au dezbrăcat de haina ce era pe el și l-au aruncat într-un puț uscat. Apoi au șezut să mănânce, nebăgând în seamă strigătele lui după ajutor. Și au văzut venind dinspre Galaad o caravană de Ismaeliți care se îndrepta spre Egipt. Atunci a zis Iuda: „Ce vom folosi de vom ucide pe fratele nostru și vom ascunde sângele lui? Haidem să-l vindem Ismaeliților acestora, neridicându-ne mâinile asupra lui, pentru că e fratele nostru și trupul nostru”. Și l-au ascultat frații pe Iuda și l-au scos pe Iosif din puț, apoi l-au vândut Ismaeliților pe douăzeci de arginți. Apoi au înjunghiat frații lui un ied, au înmuiat haina lui Iosif în sângele iedului și au dus-o tatălui lor, zicând: „Am găsit aceasta; vezi de este haina fiului tău sau nu”. Și a cunoscut-o Iacov și a zis: „Este haina fiului meu! L-a mâncat o fiară sălbatică; o fiară l-a sfâșiat pe Iosif!” Atunci și-a rupt Iacov hainele sale și l-a plâns pe Iosif, și nici unul dintre ceilalți copii ai săi nu putea să-l mângâie.

Iosif slujește în casa lui Putifar

Ismaeliții l-au dus pe Iosif în Egipt și acolo l-au vândut ca sclav lui Putifar, dregător și comandant al gărzii de la curtea lui Faraon. Și a aflat Iosif trecere înaintea stăpânului său și l-a pus Putifar peste toată casa lui și toate câte avea le-a dat pe mâna sa, pentru că vedea că Domnul era cu el. Dar nevasta lui Putifar l-a atras pe

Iosif într-o cursă, iar după aceea i-a spus soțului ei că acesta vruse să-și bată joc de ea. Atunci Putifar n-a avut încotro și l-a aruncat în temniță pe Iosif.

S-a întâmplat ca în temniță să fie închiși împreună cu Iosif paharnicul și pitarul regelui. Aceștia mâniașeră nespuse de tare pe stăpânul lor, de aceea ajunseseră acolo. Iar căpetenia temniței l-a rânduit pe Iosif ca să le slujească celor doi. Însă, în fiecare dimineață când mergea la ei, Iosif îi găsea foarte tulburați din cauză că aveau noaptea niște vise pe care nu le puteau tâlcui. Iosif le-a tâlcuit visele, care s-au împlinit întocmai doar după trei zile. Apoi l-a rugat pe paharnic să nu-l uite când îi va fi bine și să pună o vorbă bună pentru el la Faraon, însă acesta a uitat și Iosif a rămas mai departe în închisoare multă vreme.

Iosif tâlcuiește visele lui Faraon

La doi ani după aceea, a visat și Faraon un vis. Se făcea că stătea lângă râu; și iată că au ieșit din râu șapte vaci, frumoase la înfățișare și grase la trup, și pășteau pe mal. Iar după aceea au ieșit alte șapte vaci, urâte la chip și slabe la trup, și au stat pe malul râului lângă celelalte. Iar vacile cele urâte și slabe au mâncat pe cele frumoase și grase. Atunci s-a trezit Faraon. Apoi iar a adormit și a mai visat un vis: iată se ridicau dintr-o tulpină de grâu șapte spice frumoase și pline; și după ele au ieșit alte spice, subțiri, seci și uscate, și cele șapte spice seci și uscate le-au mâncat pe cele grase și pline. Și a trimis Faraon să fie aduși la el toți magii și înțelepții Egiptului ca să-i tâlcuiască cele două vise, dar nu s-a găsit nici unul care să-i spună ce însemnau acestea. Atunci și-a adus aminte paharnicul lui Faraon de Iosif și de puterea lui de a tâlcui visele. Și a trimis Faraon să fie adus Iosif înaintea sa pentru a-i tâlcui visele. Iosif i-a zis: „Nu eu, ci Dumnezeu va da răspuns pentru liniștea lui Faraon”. Și apoi i-a descoperit el cele ce voia Dumnezeu să facă, zicând: „Iată, vin șapte ani de belșug mare în tot pământul Egiptului. După ei vor veni șapte ani de foamete și se va uita tot belșugul acela în pământul Egiptului și foamea va secăta toată țara”.

Noua căpetenie peste casa lui Faraon

Iosif l-a sfătuit apoi pe Faraon să găsească un om priceput și înțelept și să-l pună peste pământul Egiptului pentru ca să adune în cei șapte ani de belșug a cincea parte din toate roadele pământului, să le închidă în cetăți și să le păstreze spre hrană. Hrana aceasta va fi de rezervă pentru cei șapte ani de foamete ce vor urma.

Atunci a întrebat Faraon pe toți dregătorii săi: „Am mai putea găsi, oare, un om ca el, în care să fie duhul lui Dumnezeu?” Apoi a zis Faraon către Iosif: „De vreme ce Dumnezeu ți-a descoperit toate acestea, nu se află om mai înțelept și mai priceput decât tine. Să fii dar tu peste casa mea. De cuvântul tău va asculta tot poporul meu și numai eu voi fi mai mare decât tine în țara aceasta”. Iosif avea doar treizeci de ani când a devenit cel mai puternic om din Egipt, după Faraon.

Iosif se pregătește pentru anii de foamete

Ieșind de la fața lui Faraon, Iosif s-a dus ca să vadă tot pământul Egiptului. Și a adunat Iosif în cei șapte ani de belșug toate merindele de prisos și le-a pus spre păstrare prin cetăți. Astfel a strâns Iosif grâu foarte mult, ca nisipul mării, încât nici seamă nu se mai ținea, căci nu se mai putea socoti.

Iar după ce au trecut cei șapte ani de belșug, au venit cei șapte ani de foamete. Și s-a făcut foamete în tot pământul, dar în toată Țara Egiptului era pâine. Când însă a început să sufere de foame și toată Țara Egiptului, atunci poporul a început a cere pâine de la Faraon, iar Faraon a zis către toți egiptenii: „Duceți-vă la Iosif și faceți cum vă va zice el!” Atunci a deschis Iosif toate jirnițele și a început a vinde pâine tuturor egiptenilor și celor ce veneau din alte țări ca să cumpere, pentru că foamea se întinsese pe tot pământul.

„POT SĂ-MI AJUT APROAPELE”

Lecția 11

Ajutându-i pe alții, Iosif a arătat că are o minte limpede și înțeleaptă.

Cum și-a ajutat el semenii în timp ce se afla în închisoare?

Dar când a ajuns conducător?

Cum puteți voi să vă ajutați aproapele?

În centrul cercului plasați o agrafă de birou (sau o clamă de metal), apoi așezați creionul cu vârful în mijlocul clamei (ca în desenul alăturat). Învârtiți pe rând agrafa în jurul vârfului creionului. Când se oprește, fiți atenți la căsuța indicată de aceasta și spuneți cum ar putea familia voastră să se folosească de obiectele din imaginea respectivă pentru a-i ajuta pe alții.

PREGĂTIREA

Lecția 11

PENTRU PRAZNICUL NAȘTERII LUI HRISTOS!

Ori de câte ori ne apropiem de vreun mare praznic în Biserică, parcurgem mai întâi o perioadă de pregătire pentru el. Dacă ne uităm în calendarul bisericesc la luna noiembrie, vedem că Biserica ne cere să începem pregătirea cu patruzeci de zile înainte de Praznicul Întrupării Mântuitorului. În calendar, în dreptul zilei de 15 noiembrie stă scris: **Începutul Postului Nașterii Domnului**. A venit vremea să începem pregătirile pentru întâmpinarea Praznicului Întrupării Fiului lui Dumnezeu!

Povestea vieții și relației noastre cu Dumnezeu

Vă mai amintiți primele lecții din manual? Am văzut acolo cum Dumnezeu a făcut lumea din iubire. Apoi l-a creat pe om, bărbat și femeie, și le-a dat în grijă grădina Raiului. Le-a mai dat și o poruncă, datorită căreia, dacă ar fi împlinit-o, ar fi trăit veșnic în Rai împreună cu Dumnezeu. Dacă însă ar fi călcat-o, ar fi fost sortiți la o existență departe de Domnul și la moarte. Adam și Eva au încălcat porunca dată de Dumnezeu și pentru aceea au fost izgoniți din grădina Raiului.

Curând, oamenii au uitat cu totul de Dumnezeu și au început să facă numai fărâdelegi. Cu toate acestea, Dumnezeu nu i-a uitat pe oameni. Astfel, a venit vremea când Dumnezeu S-a hotărât să curețe pământul de toate fărâdelegile ce crescuseră în el. Atunci, a lovit pământul cu un potop de ape multe care să-l spele de rele și de păcate. Toți oamenii au pierit în acel potop, afară de câțiva care nu uitaseră nici o clipă de Domnul și de poruncile Lui: Noe și familia sa.

Câteva sute de ani mai târziu, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să fie tatăl a multe popoare ce-și vor aduce aminte de Domnul și îi vor rămâne credincioase.

Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să se mute din pământul unde locuia cu familia sa în ținutul Canaanului. Și l-a binecuvântat Domnul pe Avraam

cu un fiu, pe nume Isaac. Acesta, la rândul lui, a avut doi băieți gemeni, Iacov și Isav. Iacov i-a răpit lui Isav moștenirea cuvenită, faptă pentru care se va căi mai târziu. Iacov a avut doisprezece fii, iar unul dintre ei se numea Iosif. Frații lui Iosif au încercat să scape de acesta, pentru că erau invidioși pe dragostea tatălui lor față de el. Vă amintiți toate aceste istorisiri?

Făgăduința unui Mântuitor

Toate aceste istorisiri despre viața și relația omului cu Dumnezeu se află în Vechiul Testament. În decursul acestei perioade (până la Praznicul Nașterii Domnului), vom avea

ocazia să aflăm mult mai multe lucruri despre luptele duse de poporul lui Dumnezeu. În istorisirile ce vor urma, vom vedea că, atunci când poporul era deznădăduit, Dumnezeu i-a făgăduit că va trimite pe pământ pe Mesia, Mântuitorul Care va izbăvi neamul omenesc din robia păcatului și a morții.

Acum putem să întrevădem ceea ce se va întâmpla la încheierea Vechiului Legământ dintre Dumnezeu și poporul Său. Mântuitorul cel mult dorit va veni! Pe tot parcursul acestor săptămâni de post, Biserica ne aduce aminte zilnic de o mare taină: că Însuși Fiul lui Dumnezeu S-a pogorât din ceruri și S-a făcut om, iar noi trebuie să ne pregătim să-L primim cum se cuvine în mijlocul nostru.

Ceasul întâi

Cu noi este Dumnezeu!

Săptămâna 1:

Începutul Postului Nașterii Domnului

Săptămâna a 2-a:

Praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului

Săptămâna a 3-a:

Sfântul Apostol Andrei – Apostolul românilor

Săptămâna a 4-a:

Sfântul Ierarh Nicolae

Săptămâna a 5-a:

Duminica Strămoșilor după trup ai Domnului

Săptămâna a 6-a:

Duminica Sfinților Părinți după trup ai Domnului, Înapotprăznuirea Nașterii Domnului

Săptămâna a 7-a:

Praznicul Nașterii lui Hristos

Săptămâna a 8-a:

Botezul Domnului

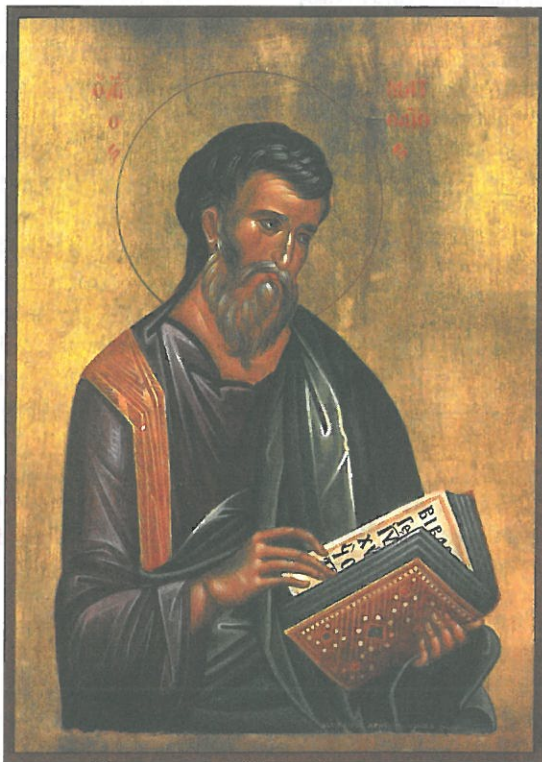
Sfântul Apostol și Evanghelist Matei

Prima Evanghelie a Noului Testament a fost scrisă de Sfântul Apostol și Evanghelist Matei.

Acesta a scris Evanghelia ce-i poartă numele în limba vorbită de Hristos, și de toți iudeii din vremea aceea, adică în limba aramaică, vorbită de palestinienii de rând. Limba aramaică este foarte veche și a fost vorbită pentru prima dată în ținuturile din jurul Haranului, acolo unde a locuit fratele lui Avram, Nahor, împreună cu fiul său, Laban, și, pentru o vreme, Iacov, fiul lui Isaac.

Matei se afla la vamă când Iisus l-a văzut și i-a zis: „Vino după Mine!” Și, sculându-se, Matei a mers după El (Mt 9, 9). Sfântul Marcu ne istorisește același lucru, însă el ne mai spune că pe Matei îl chema Levi înainte de a-L urma pe Mântuitorul, și că acesta era fiul lui Alfeu (Mc 2, 14). În zilele acelea, era un fapt obișnuit ca un om să aibă două nume (cum ar fi Simon Petru). Și Sfântul Luca îl numește pe Matei Levi și ne povestește despre acesta că L-a invitat odată pe Hristos să cineze în casa lui împreună cu alți vameși și prieteni ai săi. Vameșii erau bine cunoscuți datorită felului lor de a-i

înșela pe oameni la plată și de aceea unii L-au criticat pe Domnul pentru că a acceptat să mănânce la un loc cu vameșii și cu păcătoșii (Lc 5, 27-30).

Matei a fost un iudeu încreștinat care a crezut că Iisus era Mesia Cel promis, Mântuitorul lui Israel. El îl numește pe Iisus *Hristosul* (Unsul), Fiul lui David (strămoșul după trup al Mântuitorului), Cel care ne deschide porțile Împărăției lui Dumnezeu. Matei ne spune că Iisus le-a poruncit ucenicilor să propovăduiască poporului lui Israel zicând: „S-a apropiat Împărăția cerurilor. Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproși, pe demoni scoateți-i; în dar ați luat, în dar să dați”. În continuare, Domnul le-a spus ucenicilor să nu ia nici o plată pentru osteneala lor, ci

numai mâncare, dacă li se va oferi, nici alte haine în traistă, ci doar cele ce se aflau pe ei. Și, mai presus de toate, Domnul le-a spus să nu se teamă de nimic, pentru că prin ceea ce făceau ei împlineau cuvântul lui Dumnezeu-Tatăl, precum îl împlinea și El însuși (Mt 10, 1-23).

Îndemnul Mântuitorului din Sfânta Evanghelie după Matei

Găsiți în Sfânta Evanghelie următoarele pasaje și copiați-le în spațiile punctate aflate sub fiecare trimitere:

Matei 4, 17b

Matei 5, 3

Matei 5, 48

Matei 18, 4 (19, 14)

Acasă și în viața de familie

Lecția 11

Postul Nașterii Domnului:

timpi de comuniune în familie

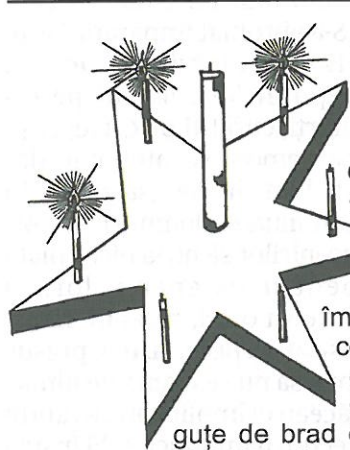
Postul Crăciunului este o ocazie minunată de a ne bucura de binecuvântările vieții de familie și de dragostea pe care ea ne-o oferă. Pregătirea specială pentru această mare sărbătoare a Crăciunului (mai multe rugăciuni, colinde, citiri din Sfânta Scriptură și alte activități specifice) face ca legăturile dintre toți membrii familiei să devină mai puternice și mai solide; iar după o asemenea împreună-pregătire, bucuria Praznicului este înzecită. În lecțiile din săptămânile următoare veți găsi multe propuneri de idei practice pentru activități în familie. Pentru aceasta trebuie să stabiliți, de comun acord cu cei din familie, o anumită zi din săptămână în care să puneți în aplicare ideile sugerate.

Una din activitățile în comun poate fi o „scrisoare de familie”, adică o scrisoare unde fiecare membru al

familiei va trebui să scrie cel puțin câteva rânduri despre lucrul cel mai important ce i s-a întâmplat în anul precedent. Această scrisoare poate conține amintiri despre evenimente vesele, triste sau chiar nostime întâmplate în anul precedent, simțăminte ale celor din familie față de sensul întrupării Mântuitorului (ele pot fi exprimate în versuri, proză sau desene) și speranțele lor pentru anul care vine.

Când scrisoarea este gata, o puteți trimite prietenilor și rudelor în locul obișnuitei felicitări de Crăciun sau o puteți păstra în „arhiva” familiei, ca pe un document al anului trecut. De asemenea, o astfel de scrisoare poate fi pusă pe prima pagină a unui album foto cuprinzând fotografiile ale anului respectiv. În acest fel, la următorul Praznic al Nașterii Domnului veți avea ocazia să recitiți scrisoarea din anul acesta, cu bucuria împlinirii unei tradiții familiale de Crăciun.

Lucruri pe care le poate face o familie în Postul Crăciunului

1. Luați o bucată pătrată de carton cu latura de aproximativ 30 de cm și decupați-o în așa fel încât să rezulte din ea un cerc sau o stea cu șase colțuri. Faceți șase găuri mici (cât să încapă câte o lumânare în ele) de jur-împrejurul cercului sau în colțurile stelei, iar în centru o gaură mai mare. Împodobiți cartonul cu cren-
guțe de brad ori lipiți pe el materiale colorate sau scilpici. După aceea, puneți șase lumânări subțiri în găurile de pe marginea lui și una groasă în gaura din centrul lui. La începutul fiecărei săptămâni a Postului Nașterii Domnului, alegeți o zi în care va trebui să aprindeți o lumânare și să citiți o stihiră a uneia dintre utreniile zilelor din săptămâna respectivă. Lucrul acesta poate fi făcut înainte sau după cină, în orice zi a săptămânii. Mai jos aveți stihira pentru prima săptămână.

Imediat după aprinderea primei lumânări, roștiți toți împreună:

Slavă Ție, Doamne, slavă Ție!

Apoi unul din membrii familiei citește următoarea stihiră (luată din Utrenia zilei Sfântului Apostol și Evanghelist Matei):

Hristos pe tine luminează a toată lumea te-a făcut, poruncindu-ți să luminezi marginile lumii și să le faci să strălucească. A Cărui

Dumnezeiască Evanghelie te-ai învrednicit să o scrii lămurit, pe Care roagă-L să mântuiască și să lumineze sufletele noastre.

La sfârșit, roștiți iarăși împreună: **Întru lumina feței Tale vom umbla, Doamne, și întru numele Tău pururea ne vom bucura.**

2. Alcătuiți un lanț al rugăciunii, prin care să-i încurajați pe membrii familiei să se roage pentru alții. Ajutați-i pe cei mici să taie mai multe fâșii de hârtie, de diferite culori, cu lungimea de 20 de cm și lățimea de 2-3 cm. Puneți aceste fâșii de hârtie într-o cutie alături de câteva pixuri, creioane și un tub de lipici. Fiecare membru al familiei poate să facă în fiecare zi, înainte de ora lui / ei obișnuită de rugăciune, una sau mai multe verigi ale lanțului. Astfel, el / ea trebuie mai întâi să scrie, pe una dintre fâșiile de hârtie din cutie, ori numele persoanei pentru care intenționează să se roage, ori un verset biblic (sau doar trimiterea biblică a versetului) ce poate fi citit în ziua respectivă. Apoi trebuie să treacă fâșia prin ultima verigă a lanțului și să-i lipească cele două capete unul de altul cu puțin lipici. Lanțul poate fi folosit și la împodobirea casei pentru sărbătoarea Nașterii Domnului.

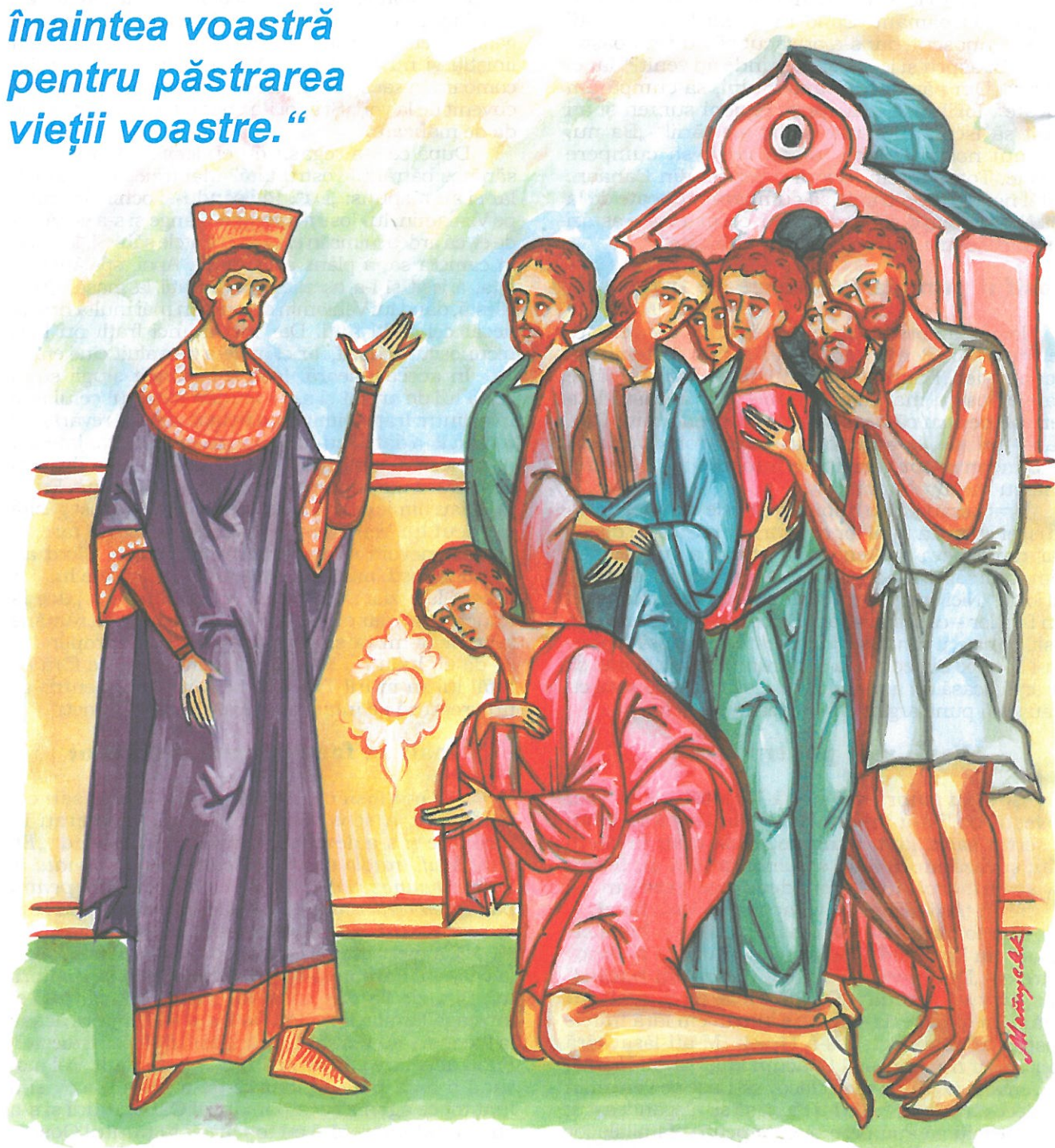
3. O alternativă ar fi să confecționați un lanț în care fiecare verigă să reprezinte un efort făcut de voi în vremea Postului, pentru a vă îmbunătăți viața și activitățile obișnuite. Faceți o listă cu toate ideile pe care le aveți în această privință, de exemplu: să te rogi zilnic, să faci treabă prin casă cu bucurie și fără ca nimeni să-ți ceară lucrul acesta, să ajuți o persoană în vârstă, să spui cuiva o vorbă bună, să citești câteva pasaje din Sfânta Scriptură etc.

IOSIF ÎȘI AJUTĂ FAMILIA

Lectia
12

„Eu sunt Iosif, fratele vostru,
pe care voi l-ați vândut în Egipt...
Dumnezeu m-a trimis
înaintea voastră
pentru păstrarea
vieții voastre.“

Iosif își ajută familia *Lecția 12*

Călătoria în Egipt pentru procurarea hranei

Iosif era acum căpetenie peste Țara Egiptului și trebuia să aibă grijă de bucatele adunate în jirnițele lui Faraon. Acest lucru era tare greu de făcut, deoarece foametea se întinsese pe tot pământul și oameni din toate țările veneau la el ca să cumpere grâu. Nici Canaanul nu fusese uitat de sărăcia și foametea ce cuprinsese pământul. Atunci, aflând Iacov că este grâu în Egipt, și-a trimis pe cei zece fii mai mari ca să cumpere puține bucate. Și, sosind frații lui Iosif, i s-au înfățișat și i s-au închinat lui până la pământ. Când i-a văzut Iosif pe frații săi, i-a cunoscut, dar s-a prefăcut că nu-i cunoaște, le-a grăit aspru și le-a zis: „De unde ați venit?” Iar ei au zis: „Din pământul Canaanului, să cumpărăm bucate”. Iosif însă le-a spus: „Spioni sunteți și ați venit să iscodiți locurile slabe ale țării!” „Ba nu, domnul nostru! Robii tăi au venit să cumpere bucate. Toți suntem feciorii unui om din Canaan. Tatăl nostru ne-a trimis să cumpărăm bucate de la voi. Noi suntem doisprezece frați; cel mai mic e astăzi cu tatăl nostru, iar unul nu mai trăiește”.

Iosif îi pune la încercare pe frații săi

Iosif s-a hotărât atunci să-i pună la încercare pe frații săi. Pentru aceasta i-a pus în temniță, zicându-le: „Trimiteți pe unul din voi să aducă pe fratele vostru mai mic la mine”. Iar aceasta le-a cerut-o pentru că-i era tare dor de Veniamin. Dar, după trei zile, le-a dat drumul tuturor, oprindu-l pe Simeon drept garanție a întoarcerii lor împreună cu mezinul familiei.

Frații erau foarte tulburați de cele întâmplate. În plus, ei știau că tatăl lor ar muri de întristare dacă i l-ar răpi cineva pe Veniamin. Atunci a grăit Ruben către frații săi: „Nu v-am spus eu să nu faceți nedreptate lui Iosif?” Nici unul dintre ei nu-și dăduse seama că cel din fața lor – căpetenia Țării Egiptului – era fratele lor, Iosif, pe care îl vânduseră ismaeliților. Iar Iosif, oprindu-l doar pe Simeon, le-a dat drumul celorlalți frați să meargă acasă. Și a poruncit Iosif să le umple sacii cu grâu și să pună argintul fiecăruia în sacul lui.

Vești rele pentru Iacov

Și s-au întors cei nouă la tatăl lor și i-au povestit ce li s-a întâmplat acolo. Iar când și-au deșertat sacii, iată, banii fiecăruia erau în sacul său; și văzându-i, s-au spăimântat și s-au temut să se întoarcă în Egipt, deoarece credeau că stăpânul țării aceleia îi va acuza că i-au furat.

Dar foametea se întărea pe pământ și bucatele aduse din Egipt erau pe sfârșite. Atunci a zis Iacov către ei: „Duceți-vă iar de mai cumpărați bucate!” Răspunsu-i-a Iuda: „Omul acela ne-a grăit cu jurământ și ne-a zis să nu ne întoarcem fără fratele nostru cel mai mic”. Zis-a Israel: „M-ați lăsat fără copii! Iosif nu mai este! Și acum vreți să-mi luați și pe Veniamin?” „Și nu a vrut Iacov să-l lase pe Veniamin să plece cu ei. Însă Iuda l-a făcut să se răzgândească; erau nevoiți să cumpere bucate pentru familiile lor care plângeau de foame, iar Egiptul era singurul loc

de pe pământ unde se mai găseau de-ale gurii. Atunci le-a zis Iacov să-și umple sacii cu roade ale pământului lor, să ia de două ori mai mulți bani decât prima dată – o parte ca să o înapoieze egipteanului, iar altă parte ca să cumpere alte bucate – și să le ducă pe toate căpeteniei Țării Egiptului. Apoi s-a rugat lui Dumnezeu să îl ajute să-și mai vadă o dată fiii.

Reîntâlnirea lui Iosif cu Veniamin

Sculându-se frații, au mers în Egipt și s-au înfățișat înaintea lui Iosif. Acolo ei au încercat să-l convingă pe ispravnicul lui Iosif că nu furaseră banii găsiți de ei în saci la înapoiere. Iar acela le-a zis: „Fiți liniștiți și nu vă temeți; Dumnezeu vostru v-a dat comoara în sacii voștri, căci eu am primit tot argintul cuvenit de la voi”. Și apoi i-a chemat în casă spre a le da de mâncare.

După ce s-a regăsit cu ei, Iosif i-a întrebat: „E sănătos bătrânul vostru tată? Mai trăiește el, oare?” Iar ei au răspuns: „Da”. Ridicându-și ochii și văzând pe Veniamin, lui Iosif i-a venit a plânge și s-a depărtat de ei, că ardea inima în el pentru fratele său. Și, intrând în camera sa, a plâns acolo mult. Apoi, spălându-și fața, a ieșit și i-a așezat pe toții frații la masă, după vârstă, dând lui Veniamin de cinci ori mai multă hrană decât celorlalți frați. Dar nici atunci frații nu l-au recunoscut pe Iosif, iar el nu le-a dezvăluit cine era.

În aceeași seară, Iosif a poruncit slugii să ia cupa lui de argint și s-o ascundă în sacul celui mai mic dintre frați. Dimineața următoare, în revărsatul zorilor, le-a dat drumul să meargă acasă. Dar imediat ce au ieșit ei din cetate, Iosif a trimis sluga după ei să-i aducă înapoi, pe motiv că i-au furat cupa. Frații nu știau nimic despre acea cupă, însă ea a fost găsită în sacul lui Veniamin. Necăjindu-se foarte tare, ei au fost nevoiți să se întoarcă în cetate. Când au intrat la Iosif, au căzut cu toții la picioarele lui, iar acesta le-a zis: „Voi toți vă puteți duce cu pace la tatăl vostru, dar cel la care am găsit cupa va rămâne la mine și-mi va sluji ca rob”. Atunci, apropiindu-se de el, Iuda i-a zis: „De ne vom întoarce fără el, tatăl lui va muri! Ține-mă pe mine rob, pentru că nu vreau să se întâmple ceva rău tatălui meu”.

Iosif se face cunoscut fraților

Văzând Iosif cât de sincer era fratele său cel mai mare, a scos afară pe toți cei care erau în încăpere și s-a descoperit fraților săi, zicând: „Eu sunt Iosif, fratele vostru, pe care voi l-ați vândut în Egipt. Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră pentru păstrarea vieții voastre”. Apoi le-a povestit prin câte a trecut până a ajuns stăpânul acelor locuri.

Și a mers vestea că au venit frații lui Iosif până la casa lui Faraon și s-a bucurat acesta și slujitorii lui. Și a zis Faraon către Iosif să-și aducă tatăl și întreaga familie în Egipt. Iar frații s-au întors acasă la Iacov și i-au vestit, zicând: „Iosif, fiul tău, trăiește!” Fiind deja tare bătrân și dorind foarte mult să-l mai vadă o dată pe Iosif înainte de a muri, Iacov și-a luat tot ce agonisise în pământul Canaanului și s-a strămutat împreună cu toți ai săi în ținutul Goșen, în pământul dat lor spre stăpânire de Faraon.

CASA TIHNITĂ

Lecția 12

(Înainte de a începe acest exercițiu, faceți o copie a jocului de puzzle „Casa tihnită” de mai jos.)

A avea „tihnă” înseamnă a trăi în bună înțelegere și pace cu toți cei din comunitatea ta, a elimina din viața de zi cu zi certurile, scandalurile și invidia. De multe ori trebuie să facem un mare efort pentru a ne cere iertare de la cei cărora le-am greșit sau pentru a ierta pe aceia care ne-au greșit nouă, permițând astfel tuturor să o ia de la început. Iertarea oferă și celor ce au greșit și celor cărora li s-a greșit o nouă șansă. Iosif și-a iertat frații pentru că au vrut să-l omoare; mai mult decât atât, el i-a ajutat atunci când au avut nevoie și i-a strămutat împreună cu tatăl lor în Egipt, la el, unde familia a putut duce un trai tihnit. Cum putem să avem și noi un trai tihnit în familie și în cercul de prieteni? Citiți versetele din ferestrele casei de mai jos și încercați să explicați, cu propriile voastre cuvinte, ce semnifică ele.

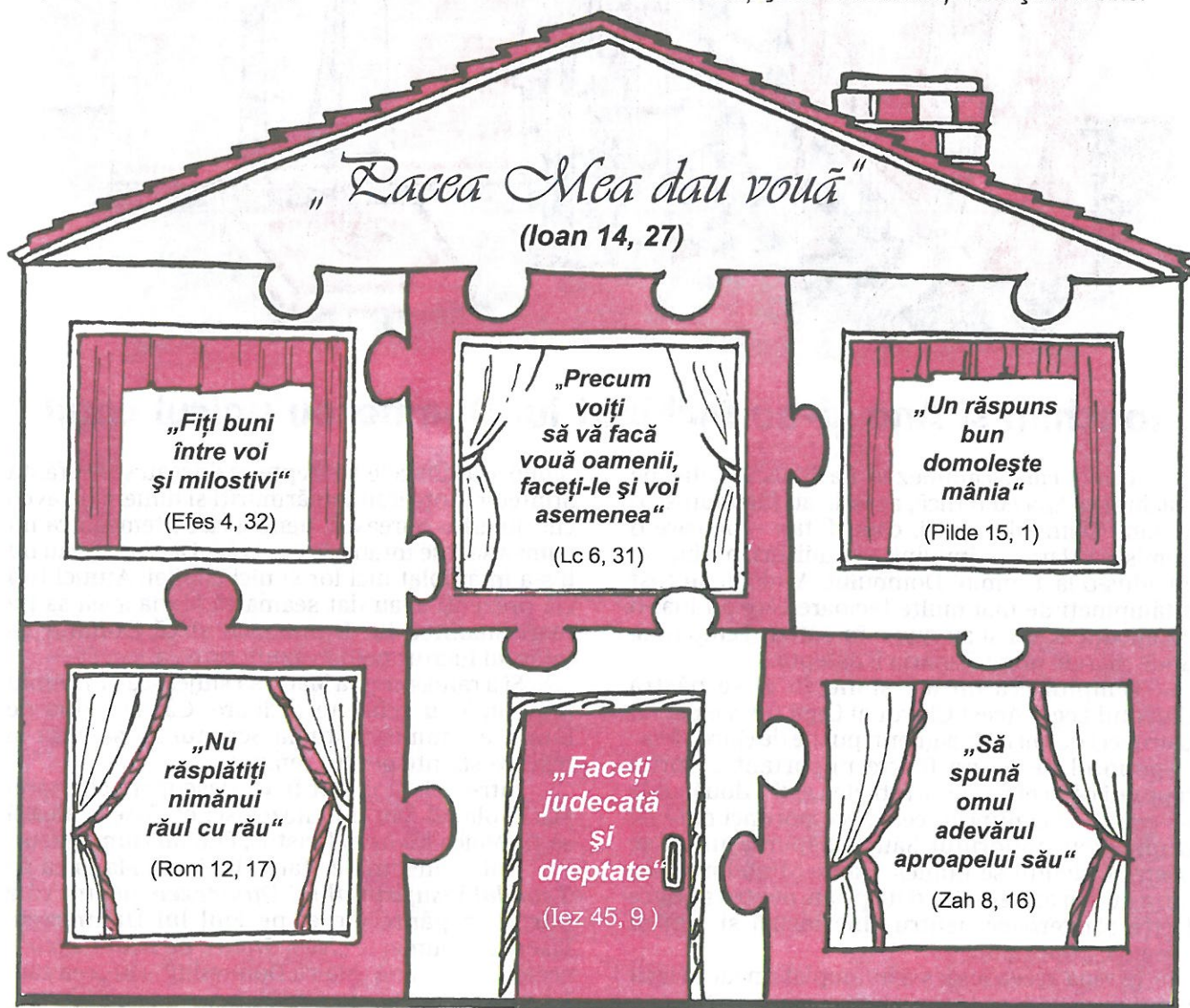
Exercițiu în clasă sau pentru acasă

- Decupați piesele din ferestrele căsuței și amestecați-le pe masa de lucru. Apoi cereți tuturor membrilor familiei să vă ajute să puneți piesele la locul lor. În timp ce le asamblați, citiți cu voce tare versetele.

- Care versete se potrivesc cu povestea vieții lui Iosif și a fraților săi? Și care dintre acestea au fost respectate atunci când frații s-au iertat unul pe altul și s-au împăcat?

- În ce mod ar putea aceste versete să vă facă mai frumoasă viața în familie? Care dintre versete credeți că este cel mai greu de respectat?

Acest joc vă oferă ocazia de a vă îmbunătăți relațiile familiale. Astfel, în timp ce-l jucați, aveți posibilitatea să exersați ceea ce se poate numi o relație tihnită cu cei din familie. Feriți-vă să vă învinovați unul pe altul, ci mai degrabă încercați să găsiți părțile bune ale celorlalți și să vă schimbați voi înșivă în bine.

Intrarea Maicii Domnului în Biserică

Ioachim și Ana și-au închinat lui Dumnezeu unicul copil

Atunci când Dumnezeu i-a binecuvântat pe Ioachim și Ana cu o fiică, aceștia au făgăduit să o închine Domnului. Deci, când fetița – pe care o numiseră Maria – a împlinit trei anișori, părinții ei au adus-o la Templul Domnului. Acolo ei au fost întâmpinați de mai multe fecioare care au luat-o pe micuța Maria și au dus-o în curtea Templului, unde marele preot Zaharia îi aștepta.

Templul era un loc sfânt; în el se păstra Chivotul Legii. Acest Chivot al Legii fusese purtat patruzeci de ani încheiați prin pustie de către Moise și poporul lui și era foarte important datorită faptului că în el se aflau Tablele Legii – două table de piatră ce conțineau cele zece porunci date de Dumnezeu poporului Său. Încăperea unde se păstra Chivotul se numea Sfânta Sfințelor. În ea intra numai arhiereul, o dată pe an, pentru a aduce jertfe sângeroase pentru sine însuși și pentru păcatele poporului.

În ziua aceea însă, s-a întâmplat un lucru ieșit din comun. Micuța Maria a intrat prin poarta Tem-

plului și a suit cele 15 trepte ce duceau spre Sfânta Sfințelor! Toți erau înmărmuriți și nimeni nu avea curajul să o oprească, pentru că se temeau ca nu cumva să li se întâmple ceva rău. Dar nimic rău nu li s-a întâmplat nici lor și nici copilei. Atunci toți cei prezenți și-au dat seama că Maria avea să fie mare înaintea lui Dumnezeu și că Domnul va înfăptui lucruri nemaivăzute prin ea.

Și a rămas copila Maria să slujească la Templu împreună cu celelalte fecioare. Cât era ziua de lungă, ea muncea, studia Scripturile, se ruga și țesea veșminte pentru templu.

Într-o zi, Domnul îi va descoperi Fecioarei Maria planul Său dumnezeiesc: ea fusese aleasă să fie Maica lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Noi o cinstim pe Sfânta Fecioară Maria ca pe **Templul însuflețit al lui Dumnezeu**, pentru că a purtat în pântecele ei pe Fiul lui Dumnezeu. Biserica o numește „**Născătoare de Dumnezeu**”, ceea ce înseamnă „Maica Domnului” sau „cea care L-a născut pe Dumnezeu”.

Sfântul Apostol și Evanghelist Luca

Cea de-a treia Evanghelie a Noului Testament a fost scrisă de Sfântul Evanghelist Luca. Acesta a trăit într-o comunitate grecească, iar nu într-una iudaică. De aceea, Evanghelia scrisă de el se adresează unor oameni care nu îl cunoscuseră pe Iisus, dar auziseră câte ceva despre viața și învățăturile Acestuia de la apostoli.

Sfântul Luca fusese unul dintre ucenicii Sfântului Pavel. Știm lucrul acesta pentru că, în epistolele sale, Sfântul Pavel amintește mereu despre prietenul său, Luca (Col 4, 14; II Tim 4, 11; Filim 24). Ascultându-l de multe ori pe Pavel cum spunea mulțimilor că Iisus Hristos este Domnul și Mântuitorul *tuturor oamenilor*, Luca a însemnat cele auzite, pentru a putea împărtăși și altora Vestea cea Bună.

Motivul scrierii Evangheliei de la Luca îl găsim chiar în primele versete ale ei: „Deoarece mulți au încercat să alcătuiască o istorisire despre faptele deplin adevărate între noi, așa cum ni le-au lăsat cei ce le-au văzut de la început și au fost slujitori ai Cuvântului, am găsit și eu cu cale,

preaputernice Teofile, după ce am urmărit toate de la început, să ți le scriu pe rând, ca să te încredințezi despre temeinicia învățaturii pe care ai primit-o”.

Cartea Sfântului Luca se constituie într-o prezentare clară a vieții, activității și învățaturii lui Iisus. De fapt, opera scrisă de Luca este împărțită în două. Prima parte cuprinde **Sfânta Evanghelie după Luca** – ce prezintă viața și învățăturile Mântuitorului – iar a doua parte, **Faptele Apostolilor** – care istorisește evenimentele ce au avut loc *după* moartea, Învierea și Înălțarea la cer a Mântuitorului, activitatea misionară a ucenicilor și apostolilor Mântuitorului, începută o dată cu Pogorârea Sfântului Duh, la Cincizecime, ziua de naștere a Bisericii și predicarea Evangheliei în toată lumea.

Sfântul Luca a alcătuit cele două cărți în limba greacă, vorbită pe atunci în întreaga lume. El dorea ca nu numai poporul israelit, ci toți oamenii să aibă posibilitatea să asculte cuvintele mântuitoare ale Fiului lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos.

Cântările din Sfânta Evanghelie de la Luca

Localizați în Sfânta Evanghelie următoarele pasaje și copiați cuvintele cele mai importante ale acestora:

Luca 1, 46b-47 (Cântarea Mariei)

Luca 2, 14 (Cântarea Îngerului)

Luca 2, 29-30 (Cântarea lui Simeon)

Acasă și în viața de familie

Lecția 12

Chemarea la sfințenie

Sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului ne vorbește despre copilăria Fecioarei Maria în Templul lui Dumnezeu. Crescând într-un locaș al sfințeniei, Maria însăși a fost sfântă și neprihănită. Acest praznic ne amintește că toți suntem chemați să ne sfințim și să devenim „temple ale lui Dumnezeu” (I Cor 3, 16-17). Biserica îi cinstește pe sfinții care au locuit în mijlocul nostru, unii dintre ei ducând un trai obișnuit, alții însă trăind într-un mod cu totul neobișnuit. Cele două istorisiri de mai jos se referă la doi sfinți care au trăit în moduri foarte diferite. Discutați despre cum am putea și noi să trăim în sfințenie.

Sfântul Simeon Stâlpnicul a fost un călugăr sirian care s-a hotărât să ducă o viață extrem de simplă. Acesta se ruga neîncetat, postea foarte aspru și locuia pe o mică platformă ce se afla în vârful unui stâlp. Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea stând în picioare, arareori ședea. La început a locuit pe un stâlp înalt de trei metri însă, după câțeva vreme, s-a mutat pe altul care avea douăzeci de metri înălțime. Mulți oameni veneau la el ca să-i vadă nevoia și să se folosească de sfaturile și rugăciunile lui, pentru că era înțelept și viu rugător către Dumnezeu. Cu timpul, el a ajuns să săvârșească minuni și vindecări cu puterea rugăciunilor sale.

Sfânta Muceniță Filoteia de la Curtea de Argeș a rămas de mică orfană de mamă. Maica sa o învățase pe fetiță să facă fapte bune și să-i ajute cu drag pe sărmăni. După moartea mamei sale, copila și-a pus în gând, după ce s-a rugat îndelung în biserică, să aibă grijă de săraci, pentru ca nici unul să nu rămână nemiluit, nici flămândul nesăturat și nici cel gol neîmbrăcat. Tatăl Filoteei și-a luat însă o altă femeie, aducând astfel în casă o mamă vitregă. Aceasta o bătea, o ocăra și o chinuia pe biata copilă cu munci grele, dar ea le răbda pe toate cu bucurie. Tatăl îi făcea fetei haine frumoase și scumpe, mai ales la sărbători, dar ea le purta numai atât până găsea un sărac și îndată îi dădea hainele sale. Văzând acestea, tatăl se mânia, o bătea crunt și o târa de păr. Astfel a ajuns fetița până la vârsta de doisprezece ani.

Într-o primăvară, a ieșit tatăl ei la câmp, ca toți oamenii, ca să semene pământul, iar Filoteia trebuia să-i ducă zilnic de mâncare. Dar, pe când mergea la câmp, săracii o întâmpinau și-i cereau de mâncare, știind că are inimă miloasă. Ea le dădea, însă ajungea la tatăl său cu bucate prea puține, încât el nu se putea satura. Într-o zi, acesta a pândit-o să vadă ce face cu mâncarea și a văzut-o înconjurată de săracii pe care tocmai îi hrănea. Atunci s-a mâniat și a aruncat în ea cu barda, lovind-o în picior. Fetița a murit imediat, iar pe când sângele încă îi curgea din rană, a înconjurat-o o lumină puternică ce se pogora din cer. (*Căutați, împreună cu copiii, continuarea istorisirii și lăsați-i pe ei să termine relatarea.*)

Lucruri pe care le poate face o familie în Postul Crăciunului

Se apropie Praznicul Nașterii Domnului. Ne dăm seama de lucrul acesta mai ales pentru că auzim deja cântându-se la strană Canonul Nașterii Domnului, care începe cu cuvintele: **Hristos Se naște, slăviți-L; Hristos din ceruri, întâmpinați-L!** Acest Canon al sărbătorii este cântat cu mult înainte de Praznicul propriu-zis pentru două motive.

Maica Domnului, templu însuflețit al lui Dumnezeu

În primul rând, praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică este o vestire a Întrupării Fiului lui Dumnezeu din Maria, Fecioara Preacurată. Și, pentru că-L va purta pe Hristos în pântecele ei fecioresc, Maria va deveni „templu însuflețit al lui Dumnezeu”.

Hristos Se naște, întâmpinați-L!

Cea de-a doua chemare pe care ne-o face imnul este să-L întâmpinăm cum se cuvine pe Fiul lui Dumnezeu Întrupat. În timpul Postului Crăciunului, imnele adresează întregii creații chemarea să se pregătească pentru această Naștere a lui Dumnezeu-Prunc pe pământ: cerurilor și munților, peșterii, păstorilor și magilor, Betleemului și ținutului lui Iuda. Începând cu sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului și până la Crăciun, vom cânta acest imn la fiecare priveghere de sâmbătă seara, în mănăstiri, sau la fiecare utrenie duminicală, în bisericile parohiale.

Vestiți lumii Nașterea lui Hristos!

Pregătiți-vă propriile vestiri ale Nașterii Domnului, confecționând voi înșivă felicitări de Crăciun, pentru a le dărua apoi familiei și prietenilor. Pentru aceasta, aveți nevoie de niște bucăți de hârtie groasă și de niște „stampile” făcute din cartofi.

Materiale necesare: un cuțit mic de bucătărie sau un briceag, 1-2 cartofi tăiați în jumătate, puțină vopsea lavabilă, o mică pensulă lată și o farfurioară întinsă sau un platou.

1. **Tăiați cartoful în două.**
2. **Ciopliti cu cuțitașul un desen în suprafața plană a jumătății de cartof.**
3. **Întindeți niște vopsea pe partea cioplită a cartofului, fie cu ajutorul pensulei, fie înmuind acea parte direct în vopsea.**
4. **Puneți apoi partea vopsită a cartofului pe bucata de hârtie și apăsați tare, pentru ca imaginea dorită să se imprime.**
5. **Lăsați felicitările să se usuce bine. După aceea, scrieți în interiorul ei o urare de sărbători și trimiteți-o prietenilor.**

După toate acestea, nu uitați de colinde!

CHEMAREA LUI MOISE

Lectia
13

„Și a răspuns Dumnezeu lui Moise:

«EU SUNT CEL CE SUNT».

Apoi i-a zis:

«Așa să spui fiilor lui Israel:

CEL CE ESTE m-a trimis la voi...

«Acesta este
numele Meu
pe veci.»“

Dumnezeu îl cheamă pe Moise *Lecția 13*

Un rege tiran în Egipt

După ce Iosif și toți frații lui au murit, peste Egipt s-a ridicat alt rege, care nu-l cunoscuse pe Iosif și familia lui. Și, văzând că fiii lui Israel (Iacov) umpluseră tot pământul Egiptului, covârșindu-i ca număr pe egipteni, regele a poruncit ca aceștia să fie puși la muncile cele mai grele: la săparea și transportul argilei, la confecționarea cărămizilor, la zidirea de cetăți și la toate muncile câmpului. Însă, cu cât îi asuprea mai mult, cu atât mai mult se înmulțeau și se întăreau foarte, foarte tare, formând un popor puternic, astfel că egiptenii se îngrozeau de fiii lui Israel (de evrei). Atunci Faraon a poruncit poporului său să arunce în Nil pe orice copil de parte bărbătească ce se va naște fiilor lui Israel, sperând ca printr-o asemenea măsură să reducă numărul evreilor de pe pământul Egiptului.

Dumnezeu salvează un copil evreu

În vremea aceea de mare asuprire, iată că unei familii de evrei i s-a născut un băiat. Și, văzând oamenii aceia că fiul lor era frumos, l-au ascuns vreme de trei luni. Dar, fiindcă nu putea să-l mai dosească, a luat mama lui un coș de papură, l-a uns cu catran și cu smoolă, ca să nu se scufunde, și, punând copilul în el, l-a așezat în păpuriș, la marginea râului. Dorea, săraca mamă, să-și salveze copilașul din mâinile ucigașe ale egiptenilor! După ce a terminat treaba aceasta, mama le-a spus celorlalți doi copii mai mari ai ei, Aaron și Miriam, să nu spună nimănui despre frățiorul lor. Iar sora micuțului pândea de departe să vadă ce are să i se întâmple.

Tocmai atunci s-a pogorât fata lui Faraon la râu ca să se scalde, și roabele ei o însoțiră pe malul râului. Văzând ea coșul în păpuriș, a trimis ea pe una din roabele sale ca să-l aducă. Și, deschizându-l, a văzut un băiețel care plângea. Atunci i s-a făcut milă de el fetei lui Faraon și a zis: „Acesta este dintre copiii evreilor“. Iar sora copilului a zis către fata lui Faraon: „Voiești să mă duc să-ți chem o doică dintre evreice, ca să alăpteze copilul?“ Fata lui Faraon i-a zis: „Du-tel!“ Și s-a dus copila și a chemat chiar pe mama pruncului.

Venind doica, fata lui Faraon i-a zis: „Ia-mi copilul acesta și mi-l alăptează, că eu am să-ți plătesc!“ Băiatul era acum în siguranță, deoarece aparținea prințesei și nici unul dintre soldații regelui nu mai putea să-i facă vreun rău. După ce a crescut copilul, doica l-a dus la fata lui Faraon și i-a fost ca un fiu și i-a pus numele Moise, care se tâlcuiește „scos din apă“. Domnul l-a salvat pe Moise din mâna egiptenilor pentru că avea să-i încredințeze o mare misiune.

Chemarea lui Moise

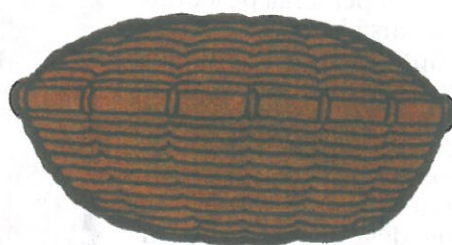
Fata lui Faraon l-a crescut pe Moise ca pe propriul său fiu, însă, în inima lui, el a știut întotdeauna că era de neam evreiesc, iar nu egiptean. După multă vreme, când era deja mare, Moise a ieșit la fiii lui Israel, frații săi, și a văzut muncile lor cele grele. Odată, a văzut el pe un egiptean că bătea pe un evreu dintre fiii lui Israel. Vrând să-l salveze pe evreu, l-a ucis pe egiptean. A doua zi, aflând că cineva îl văzuse omorându-l pe egiptean, Moise a fugit de la fața lui Faraon, temându-se că acesta îl va ucide.

Refugiindu-se în Țara Madian, Moise s-a tocmit păstor la oile lui Ietro, preotul locului a celui. Într-o zi, depărtându-se el cu turma în pustie, a ajuns până la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Acolo i s-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc ce ieșea dintr-un rug. Și a văzut Moise că rugul ardea, dar nu se mistuia. Dorind atunci să vadă mai bine acea arătare minunată, Moise a încercat să se apropie de ea. Iar dacă l-a văzut Dumnezeu că se apropie să privească, a strigat la el din rug și i-a zis: „Moise! Moise!“ El a răspuns: „Iată-mă, Doamne!“ Iar Dumnezeu a zis: „Nu te apropia aici! Ci scoate-ți încălțăminte din picioarele tale, că locul pe care calci este pământ sfânt!“ Și Moise și-a scos încălțăminte din picioarele sale.

Și iarăși i-a spus Dumnezeu: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov“. Iar Moise și-a acoperit fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu. După aceea i-a mai spus Dumnezeu lui Moise că știa toate necazurile și suferințele poporului evreu împilat de egipteni, zicând: „M-am pogorât ca să izbăvesc poporul din mâna asupritorilor!“ Apoi i-a poruncit Domnul lui Moise să meargă la Faraon și să-i ceară acestuia să-l lase să-i scoată pe fiii lui Israel din Țara Egiptului. Însă Moise, temându-se de mânia regelui, L-a întrebat pe Dumnezeu: „Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon și să scot pe fiii lui Israel din Țara Egiptului?“ Iar Dumnezeu i-a zis: „Eu voi fi cu tine și acesta îți va fi semnul că te trimit Eu: când vei scoate pe poporul Meu din țara Egiptului, vă veți închina lui Dumnezeu în muntele acesta!“

Dumnezeu îi dezvăluie lui Moise numele Său

Zis-a iarăși Moise către Dumnezeu: „Iată, eu mă voi duce la ei și le voi zice: Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi... Dar de-mi vor zice: Cum Îl cheamă?, eu ce să le spun?“ Atunci Dumnezeu a răspuns lui Moise: **„EU SUNT CEL CE SUNT“**. Apoi i-a zis: „Așa să spui fiilor lui Israel: **Cel ce este** m-a trimis la voi! Domnul Dumnezeu!“

părinților noștri, al lui Avraam, Isaac, și al lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pe veci; aceasta este pomenirea Mea din neam în neam“.

Și, răspunzând, Moise a zis: „Dar de nu mă vor crede și nu vor asculta de glasul meu, ci vor zice: «Nu ți S-a arătat Domnul!», ce să le spun?” Atunci Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să arunce jos toiagul pe care îl ținea în mână; și, când a atins pământul, acesta s-a prefăcut în șarpe. Iar când Domnul Dumnezeu i-a spus lui Moise să apuce șarpele de coadă, el s-a făcut iarăși toiag în mâna lui. Apoi a zis Domnul: „Bagă-ți mâna în sân!” Și, când a scos-o din sân, iată, mâna lui era albă ca zăpada de lepră. Și a băgat Moise a doua oară mâna în sân, iar când a scos-o din sân, iată, era curată ca tot trupul său.

Și a zis Moise către Dumnezeu: „O, Doamne, eu nu sunt om îndemânatic la vorbă, ci sunt găngav; gura mea și limba mea sunt anevoioase. Rogu-mă, Doamne, trimite pe altul, pe care vei vrea să-l trimiți!” Atunci, aprinzându-se mânia lui Dumnezeu asupra lui Moise, a zis: „Nu ai tu, oare, pe fratele tău Aaron, levitul? Știu că el poate să vorbească în locul tău și, iată, el vine acum întru întâmpinarea ta. Eu te voi învăța ce să vorbești, iar el va grăi poporului în locul tău ceea ce-i vei porunci tu să grăiască. Toiagul acesta, care a fost prefăcut în șarpe ia-l în mâna ta, căci cu el ai să faci minuni”. Deci a plecat Moise de acolo, s-a întors la Ietro și i-a cerut acestuia să-l lase să plece înapoi la fiii lui Israel ce rămăseseră în Egipt.

Sfântul Apostol și Evanghelist Marcu

Dintre cele patru Evanghelii, probabil că cea după Marcu a fost prima redactată. Autorul celei de-a doua Evanghelii din Noul Testament se numea Ioan Marcu și era fiul unei creștine din Ierusalim pe nume Maria. Casa lor era locul unde se adunau toți creștinii din Ierusalim ca să se roage împreună (Faptele Apostolilor 12, 12).

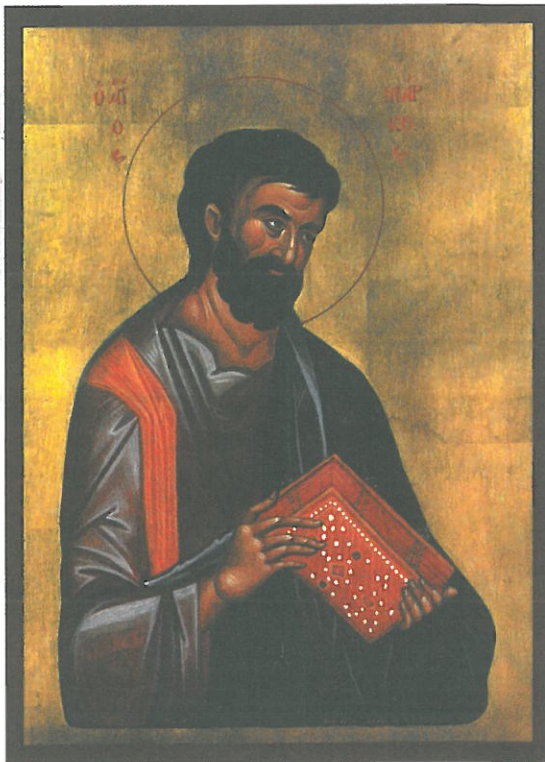
Sfântul Marcu nu l-a cunoscut personal pe Mântuitorul, însă l-a slujit pe Sfântul Apostol Petru, fiind unul dintre ucenicii acestuia. Și, ori de câte ori Sfântul Petru predica sau vorbea multilor despre Iisus Hristos, Marcu își nota cu grijă tot ce auzea despre Domnul. Sfântul Petru a fost tare mulțumit de tot ajutorul pe care Ioan Marcu i l-a dat, iar într-una din epistolele sale, Petru îl numește pe acesta „fiul meu” (I Pt 5, 13).

Marcu este un povestitor minunat, deși Evanghelia lui este cea mai scurtă din Noul Testament. Relatarea lui Marcu despre viața și învățăturile Domnului nostru Iisus Hristos este simplă și limpede. Ceea ce dorește el este ca toți oamenii să ajungă să vadă în Persoana lui Iisus Hristos, în cuvintele, faptele și sfințenia vieții Lui, pe Mântuitorul lumii. Sfântul Marcu a scris, probabil, această Evanghelie în timp ce se afla la Roma.

Asemenea lui Luca, el a adresat-o noilor convertiți la creștinism, celor ce nu auziseră de Iisus Hristos sau de Mesia despre care profeții Vechiului Testament spuneau că are să vină în lume pentru a mântui omenirea din păcat și din moarte.

Ca ucenic și ajutor al Sfântului Petru, Marcu a călătorit foarte mult și a avut ocazia să-i asculte pe mulți dintre apostoli predicând despre Mântuitorul. Împreună cu vărul său, Barnaba, l-a însoțit pe Sfântul Apostol Pavel în prima lui călătorie misionară până în Cipru, apoi s-au întors în Ierusalim (Faptele Apostolilor 12, 25; 13, 4-5. 13). Însă această întoarcere nu a însemnat încheierea activității sale misionare, deoarece, atunci când Pavel și Barnaba s-au hotărât să se despartă pentru a merge și a propovădui în locuri diferite, Marcu s-a întors cu Barnaba în Cipru (Faptele Apostolilor 15, 39). Câțiva ani mai târziu, Sfântul Pavel i-a scris lui Timotei, cerându-i ca, atunci când va veni la Roma, să-l aducă cu el și pe Marcu (II Tim 4, 11), pentru că avea nevoie de el ca să-i slujească. Într-adevăr, Marcu a mers ca să-l ajute și să-l îngrijească pe Apostolul

Pavel, aflat atunci în temniță la Roma. Sfântul Pavel va rămâne în acea temniță din Roma până când se va muta la Domnul, prin moarte martirică.

Vestirea Evangheliei Mântuitorului Iisus Hristos, așa cum este ea redată de Sfântul Evanghelist Marcu

Citiți din Sfânta Scriptură următoarele versete, apoi răspundeți la întrebările de mai jos, sau notați despre ce profeții este vorba în aceste versete:

Marcu 1, 2-4.

Cine a fost îngerul despre care profetul Isaia a spus că va veni pe pământ și va pregăti calea Domnului?

Marcu 1, 8.

Ce a spus Sfântul Ioan Botezătorul că va face Mântuitorul atunci când Se va arăta lumii?

Marcu 1, 15.

Care au fost primele cuvinte ale lui Hristos când Și-a început activitatea de propovăduire a Evangheliei?

Vestiți lumii Nașterea lui Hristos!

Lecția 13

Profeții anunță oamenii să se pregătească

La Utrenia sărbătorii Intrării Maicii Domnului în Biserică am auzit pentru prima oară cântându-se din Canonul Nașterii Domnului: „**Hristos Se naște, slăviți-L!**” Următoarea vestire a praznicului Întrupării Mântuitorului va fi făcută în data de 30 noiembrie, la slujba Sfântului Andrei. În această zi, una dintre cântări începe cu cuvintele:

Isaie, dăntuiește, pe Cuvântul lui Dumnezeu primește-L,

spune Fecioarei Maria: rugul va să se aprindă cu foc și nu se va arde de raza Dumnezeirii...

Isaia a fost unul din cei patru profeți mari ai Vechiului Testament. Profetul (proorocul) era un trimis al lui Dumnezeu, care făcea cunoscută oamenilor voința sau porunca Domnului Dumnezeu și le descoperea de mai înainte cele ce aveau să se întâmple în popor. Uneori veștile erau bune, alteori însă erau rele. Vestea cea mai bună a fost aceea că Dumnezeu a făgăduit să trimită pe pământ un Mântuitor Care avea să izbăvească lumea de păcate și de moarte. Vestea cea mai rea

era că oamenii îl ignorau zi de zi pe Dumnezeu și poruncile Sale, iar El făgăduise și că cei care nu încercau să-și schimbe modul păcătos de viață nu aveau să se mântuiască în ziua cea mare a Înfricoșătoarei Judecăți – în Ziua Domnului. Cartea ce poartă numele profetului Isaia conține multe proorocii care vestesc venirea în lume a Mântuitorului Iisus Hristos.

Iată, aveți mai jos două proorocii luate din Cartea lui Isaia. Citiți-le împreună cu ceilalți, după aceea notați numele pe care le va purta Mântuitorul:

Isaia 7, 14

care se tâlcuiește:

Isaia 9, 1. 5-6

Și alți profeți au vestit venirea în lume a lui Mesia. Printre aceștia se numără **Miheia** și **Sofonie**. Citiți versetele de mai jos ca să vedeți cum au anunțat ei oamenii să se pregătească pentru Ziua Domnului.

Miheia 5, 1-3

Sofonie 1, 7; 2, 3; 3, 8-9 (pentru cei mai mari)

ȘI VOI PUTEȚI VESTI NAȘTEREA LUI HRISTOS

Și voi puteți vesti Nașterea lui Hristos în familie, folosindu-vă chiar de cuvintele proorocilor. Pentru aceasta, desenați niște trâmbițe pe prima pagină a unor felicitări, alegeți un verset ori câteva cuvinte de ale profetului Isaia și scrieți-le în interiorul fiecăreia. De asemenea, puteți să vă confectionați propria trâmbiță, cu ajutorul căreia să-i faceți atenți pe cei din jur atunci când citiți cuvintele profetului.

INSTRUCȚIUNI PENTRU CONFECTIONAREA TRÂMBIȚELOR:

Tăiați o bucată pătrată de hârtie cerată subțire – sau de folie – și prindeți-o de capătul unui tub cu ajutorul unei benzi de cauciuc (aveți grijă ca bucata de hârtie / folie să fie bine întinsă).

Acoperiți tubul cu hârtie colorată, peste care lipiți apoi mici figuri geometrice decupate din hârtie. (Atunci când hârtia de învelit este mare, puneți câteva picături de lipici din loc în loc pe toată lungimea tubului, apoi rulați hârtia pe el și așteptați să se usuce.)

Împodobiți-vă „trâmbița” cu capete de ață, steluțe, panglici colorate etc, iar la capăt atârnați-i un ciucure.

Fredonați o melodie în trâmbiță și veți observa că folia sau hârtia cerată va vibra, făcând dintr-un simplu tub un veritabil instrument muzical.

MATERIALE NECESARE:

- Tuburile de carton din interiorul sulurilor de prosoape de hârtie (ori al sulurilor de hârtie pentru fax).

- Hârtie de împachetat colorată sau pânză colorată (ori hârtie albă desenată de voi).

- Pătrățele de hârtie cerată sau folie cu care să se poată acoperi unul dintre capetele tubului (ar fi bine să lăsați ca aproximativ 4-6 cm din această hârtie cerată sau folie să treacă peste marginea tubului).

- Steluțe, peceti, câteva capete de ață, ciucuri – pentru împodobirea trâmbițelor.

- Foarfeci, lipici, benzi de cauciuc, hârtie colorată, bucăți de hârtie fină de împachetat.

Imnul Înainteprăznuirii Nașterii Domnului

*Casa Efratului, cetate sfântă, a proorocilor
mărire, împodobește-ți casa într-o
Cel dumnezeiesc Se naște!*

Acasă și în viața de familie

Lecția 13

Una din temele importante ale lecției de față o constituie **Înainte-vestirile** (sau proorociile); ele ne arată cum îi pregătește Biserica pe credincioși pentru întâmpinarea praznicelor, cum au profețit proorocii Întroparea Fiului lui Dumnezeu, cum au făcut ei cunoscută poporului ales voia Domnului și felul în care Sfântul Marcu Evanghelistul, unul dintre autorii Sfințelor Evanghelii, a consemnat proorociile despre Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Discutați cu cei din familie despre veștile (anunțurile) ce ne împânzesc viața. Care dintre acestea sunt prilejuri de bucurie? (Nașterea unui copil, vizita unei persoane dragi, un eveniment deosebit?) Și care dintre ele sunt prilejuri de întristare? (Moartea unei persoane apropiate, anularea unor evenimente bine stabilite?) Ni se întâmplă vreodată să ignorăm ori chiar să nu credem unele cuvinte vestitoare de lucruri aparent bune, cum ar fi reclamele la un produs nou sau lauda de sine a unei persoane?

Profeții nu erau simpli prezicători ai unor întâmplări viitoare, ci persoane alese de Dumnezeu, prin intermediul cărora El transmitea oamenilor voia Sa. Câteodată, profeții aduceau poporului vești bune, întâmpinate și primite cu bucurie de către toți, dar alteori veștile erau rele și nimeni nu voia să le asculte. De cele mai multe ori, ceea ce nu doreau ei să audă era faptul că Dumnezeu le cerea să-și schimbe modul păcătos de viață. Bune sau rele, profețiile se adevăresc întotdeauna. Nu există promisiune de-a lui Dumnezeu care să nu se împlinească! Iar noi știm că, oricât de rele ar părea unele prevestiri, ele se dovedesc foarte folositoare pentru noi. Ele ne îndeamnă să ne ordonăm viața după voia lui Dumnezeu, făcându-ne astfel moștenitori ai vieții celei veșnice din Împărăția Lui. Acesta este principalul motiv pentru care proorocii și evangheliștii ne îndeamnă să luăm aminte la vestirile făcute de Dumnezeu și să încercăm să ne facem viața mai bună, ca să ne învrednicim de Împărăția Sa.

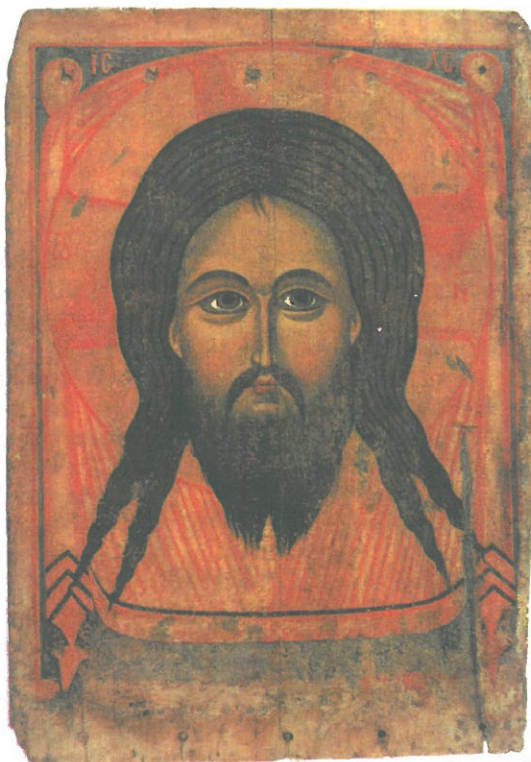
ICOANELE LUI HRISTOS – I

Chipul cel „Nefăcut de mână omenească”

Tradiția „*Chipului nefăcut de mână omenească*” își are izvorul în Hristos Însuși. În Vechiul Testament Dumnezeu îi spune lui Moise: „nu poate vedea omul fața Mea și să trăiască” (Ieșire 33, 20). Dar Dumnezeu L-a trimis pe unicul Său Fiu pe pământ ca să ne mântuiască. Fiul lui Dumnezeu a luat chip de om și S-a sălășluit între noi. Și nu S-a pogorât din ceruri în chip de Dumnezeu Atotputernic, ci îmbrăcându-Se în trupul muritor pe care oamenii l-au putut vedea și atinge. Iisus Hristos este chipul lui Dumnezeu Tatăl, El „ni-L face cunoscut” pe Tatăl (Ioan 1, 18).

Chipul lui Dumnezeu ca Persoană

Icoana „nefăcută de mână omenească” apare într-o serie de istorisiri care vorbesc despre o mahramă ce avea imprimată pe ea chipul lui Hristos. Se spune că, în drumul Său spre locul răstignirii, Hristos S-a oprit și Și-a șters fața însângărată cu o mahramă și de atunci chipul Lui a rămas imprimat pe bucata de material. Însă partea cea mai importantă a istorisirii nu o constituie veridicitatea ei, sau acea mahramă, ci

faptul că oamenii aceia au putut să-L vadă și să-L atingă pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu. Și pentru faptul că Fiul lui Dumnezeu a purtat chip de om, noi putem să Îi reprezentăm chipul dumnezeiesc în icoane. Astfel, în icoana Fiului noi Îl vedem și pe Tatăl, pentru că Iisus este icoana Tatălui.

Icoana „nefăcută de mână omenească”

Această icoană este de fapt o bucată mare de material alb ce are imprimată pe ea fața lui Hristos. Se poate vedea că Domnul avea o barbă scurtă și părul lung. Ochii Lui au o căutătură oarecum tristă și expresia feței Sale este foarte gravă. În jurul capului Său vedem o aureolă (halou) care ne aduce aminte de lumina dumnezeiască ce izvorăște din Dumnezeu și strălucește în toți sfinții Săi. În aureola ce apare în toate icoanele lui Hristos se află o cruce și trei litere grecești **ΩΩΝ** – care redau numele lui Dumnezeu: **Cel ce este**. Tot pe mahramă mai vedem și literele **IC XC** – inițialele numelui lui Iisus Hristos.

Puteți găsi numele lui Iisus în icoanele din casa voastră sau din biserică?

Dumnezeu scoate pe poporul Său din robie

Lecția
14

*„Iar Moise și-a întins mâna sa
asupra mării... și au intrat
fiii lui Israel
prin mijlocul mării,
mergând
ca pe uscat!”*

Dumnezeu scoate

Lecția 14

pe poporul Său din robie

Aaron și Moise s-au dus să spună poporului lui Israel că Dumnezeu îi va scoate din robia egiptenilor. Aaron a vorbit în locul lui Moise, iar Moise le-a arătat toate minunile pe care i le poruncise Dumnezeu. Atunci poporul lui Israel a crezut că Dumnezeu l-a trimis.

Și a zis Domnul către Moise: „Când vei merge și vei ajunge în Țara Egiptului, caută să faci înaintea lui Faraon toate minunile ce ți-am poruncit. Apoi spune-i: «Așa zice Domnul Dumnezeu: Israel este fiul Meu, întâi născutul Meu. Ți zic, dar: Lasă pe fiul Meu să se închine; iar de nu-l vei lăsa, iată, îți voi ucide pe fiul tău cel întâi-născut»“.

Dumnezeu spune: „Lasă pe poporul Meu“

Cei doi frați s-au dus la Faraon și i-au spus: „Lasă pe poporul Meu!“. Dar Faraon nu i-a ascultat nici pe ei, nici pe Dumnezeul lor, ci a strigat: „Cine este acela Domnul? Nu-L cunosc pe Domnul și nu voi da drumul israeliților. Ba îi voi pune să muncească mai mult decât înaintea!“

Moise și Aaron s-au rugat iarăși de rege, de mai multe ori, să-i lase să plece, spunându-i că Dumnezeu îl va pedepsi pe el și pe poporul său, dar Faraon nu i-a ascultat. Evreii erau nevoiți acum să lucreze din greu pentru a putea face față muncilor împovăraătoare ale robiei. Ei făceau adeseori plângeri la Faraon și erau mândri pe Moise. Atunci Dumnezeu l-a trimis din nou pe Moise să-l avertizeze pe Faraon.

Dumnezeu trimite semne cumplite

Când Faraon a refuzat să-L asculte, Dumnezeu i-a dat lui Moise puterea de a face minuni ce vor aduce ruină asupra lui Faraon și asupra Egiptului. Apele Nilului s-au transformat în sânge, mulțime de broaște au ieșit din apa râului și au umplut casele egiptenilor, roiuri uriașe de țânțari și tăuni (muște mari) au umplut aerul și s-au așezat pe oameni și pe vite. De fiecare dată, Faraon se ruga de Moise să-L facă pe Dumnezeu să oprească aceste plăgi groaznice, dar, de câte ori Dumnezeu le oprea, de atâtea ori Faraon refuza cu încăpățănare să elibereze pe poporul evreu din robie. Astfel încât Dumnezeu a continuat să trimită plăgi asupra lui Faraon și a egiptenilor: vitele și toate celelalte animale ale lor au murit, în timp ce dintre vitele israeliților n-a murit nici una. Apoi Dumnezeu a stărnit o pulbere în tot pământul Egiptului care a umplut pe toți egiptenii de bube și bășici usturătoare.

În cele din urmă, Dumnezeu i-a spus lui Moise să-l atenționeze pe Faraon că toți întâi-născuții ai egiptenilor vor muri, iar ai israeliților vor trăi. Îngâmfatul Faraon însă nu l-a crezut și l-a scos pe Moise afară.

Paștile

Domnul Dumnezeu i-a învățat pe Moise și pe Aaron ce să facă. Fiecare familie de evrei trebuia să frigă un miel tânăr și să-l mănânce cu ierburi amare și cu azimă (pâine nedospită). În ziua a paisprezecea a lunii, mielul trebuia ucis, iar cu sângele lui fiecare familie urma să ungă ușorii și pragul cel mai de sus al ușii casei sale pentru protejarea locuinței și a familiei. Dumnezeu le-

a spus: „Să mâncați tot mielul și să nu ieșiți nici unul afară, până dimineța“.

Moise și poporul au făcut tot ceea ce le spusese Dumnezeu. Când a sosit noaptea cea groaznică, toți întâi-născuții ai egiptenilor au murit, de la întâiul-născut al lui Faraon și până la întâi-născuții ai animalelor. Domnul a trecut pe lângă casele însemnate cu sânge ale israeliților și i-a izbăvit pe ei, încât nici unul din fiii lor n-a pierit.

Faraon le spune: „Duceți-vă!“

În aceeași noapte, Faraon i-a chemat la el pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Luați cu voi și oile și boii voștri, cum ați cerut, și vă duceți!“ Urmând astfel făgăduinței de slobozire dată de Faraon însuși, mai mult de șase sute de mii de bărbați, cu familiile și vitele lor, au ieșit din Egipt în noaptea aceea. Ei și-au luat cu ei toate veșmintele și vasele de aur și argint pe care le primiseră de la egipteni și au plecat în grabă din țară.

Trecerea prin Marea Roșie

Dumnezeu l-a condus pe poporul său prin pustie până la Marea Roșie. Evreii au luat cu ei osemintele lui Iosif, căci nu voiau ca ele să rămână îngropate în pământul străin al Egiptului. Și, pe când înaintau ei prin pustie, Dumnezeu le arăta calea, mergând înaintea lor noaptea în stâlp de foc, iar ziua în stâlp de nor.

După ce evreii au ieșit din Egipt, Faraon s-a răzgândit. Iată că rămăsese fără robii care-i slujeau din greu, căci plecaseră cu toții, evrei fiind! Atunci și-a luat toată oștirea, s-a urcat degrabă în carele de război împreună cu oștenii săi și au plecat pe urmele evreilor. Poporul lui Israel i-a văzut venind și s-a temut, căci credeau că vor pieri. „Nu vă temeți!“ le-a spus Moise. „Stați și veți vedea că Domnul ne va scăpa. Domnul are să Se lupte pentru voi, căci pe egiptenii pe care-i vedeți astăzi nu-i veți mai vedea niciodată“.

Dumnezeu își salvează poporul

Poporul a vrut să fugă, dar nu avea încotro să meargă. În față avea întinderea imensă a mării, iar din spate veneau carele pline cu soldații lui Faraon. Atunci Dumnezeu a pus între ei și Faraon un nor, pentru ca soldații să nu-i poată vedea, apoi i-a zis lui Moise să-și întindă toiagul deasupra apei. Dumnezeu a trimis atunci un vânt puternic asupra mării și s-a făcut marea uscată, căci s-au despărțit apele, făcându-se ca două ziduri înalte de o parte și de alta, despărțite la mijloc de o lungă fâșie de pământ. Și au intrat fiii lui Israel prin mijlocul mării ca pe uscat, dar, când s-au uitat înapoi, au văzut că Faraon și căruțele lui intraseră după ei în mijlocul mării.

Când poporul a ajuns pe malul celălalt, iată că Faraon și carele lui s-au împotmolit în noroi și roțile au început să le cadă de la căruțe. Atunci Dumnezeu i-a spus lui Moise să-și întindă din nou toiagul asupra mării. Apa s-a întors la locul ei și așa a înecat Dumnezeu pe Faraon cu toate carele și călăreții lui în mijlocul mării! Astfel l-a salvat Dumnezeu pe poporul Său din robia egiptenilor!

CĂLĂTORII... CĂLĂTORII... Lecția 14

Marcați cu ✚ mijlocul de transport folosit în timpurile biblice.

Marcați cu ● mijloacele de transport folosite în zilele noastre.

Marcați cu ☺ vehiculul cu care doriți voi să călătoriți.

Marcați cu ⇨ cel mai rapid mijloc de călătorie.

Marcați cu ★ vehiculul cu care călătoriți cel mai des.

Marcați cu ☹ cel mai încet mijloc de călătorie.

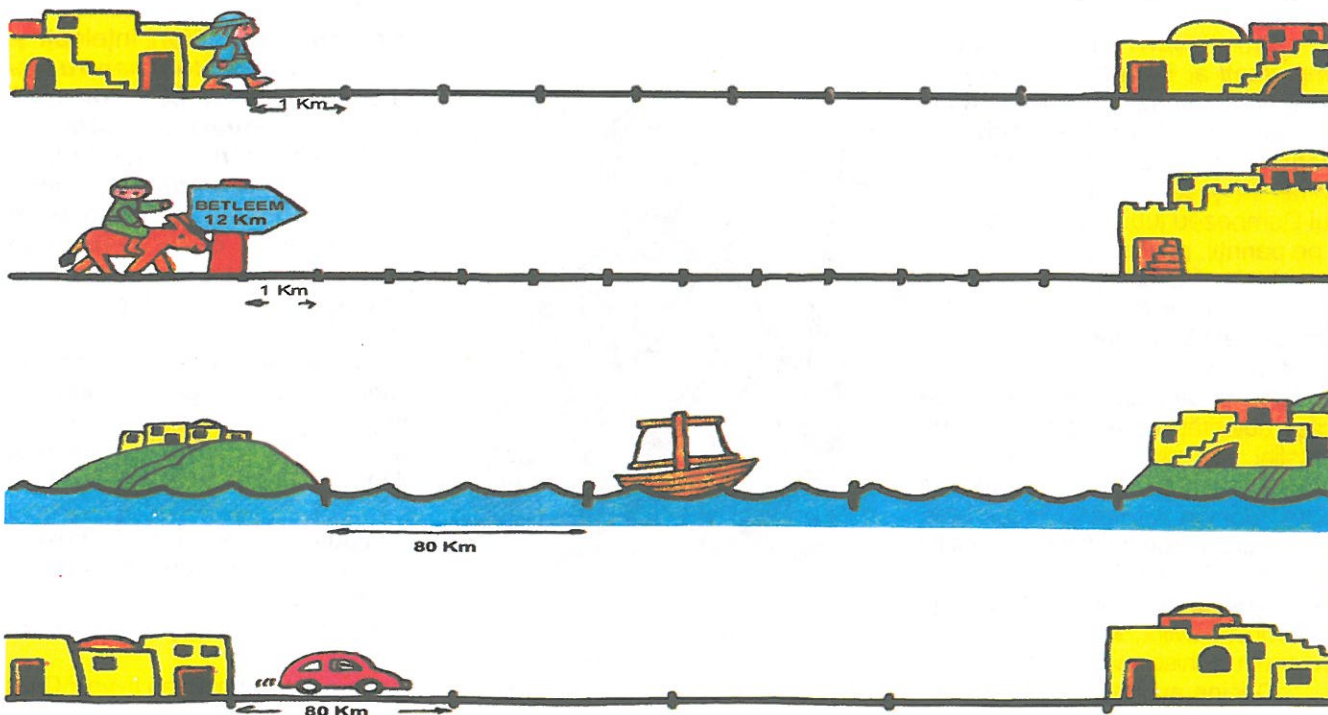
Cum au călătorit popoarele din timpurile biblice?

Care a fost cea mai lungă călătorie făcută de voi? Cum ați ajuns acolo? Astăzi noi călătorim cu mașina și cu trenul, cu autobuzul sau cu avionul. Nu la fel călătoreau însă oamenii care au trăit în vremurile biblice. Cel mai adesea, ei făceau călătorii îndelungate pentru a se deplasa dintr-o cetate în alta. Uneori călătoreau folosindu-se de măgari ori de cămile. Dacă aveau de parcurs un drum lung pe mare, atunci navigau într-o corabie. De obicei, distanțele erau mici, însă anumite cetăți se aflau la mare distanță unele de altele și oamenii aveau nevoie de luni sau chiar de ani ca să se deplaseze dintr-un loc în altul.

Citiți următoarele versete din Sf. Scriptură pentru a descoperi cum și cât timp călătoreau oamenii Bibliei: *Facere 24, 62-66; Deuteronom 29, 5; Luca 19, 28-36;*

Matei 14, 22-34. Rugați profesorul sau pe unul din părinți să vă ajute să calculați timpul de care era nevoie pentru a se parcurge toate aceste distanțe:

- Un om poate parcurge aproape 5 kilometri pe oră. Cât timp îi va trebui unui băiat pentru a străbate distanța de 9 kilometri dintre Nazaret și Nain?
- Acest asin merge cu 8 kilometri pe oră. Între Ierusalim și Betleem sunt 12 kilometri. De câte ore vor avea nevoie asinul și călărețul ca să ajungă de la Ierusalim la Betleem?
- Barca a pornit din insula Cipru spre cetatea Tir, pe o distanță de 240 kilometri. Ea poate naviga aproximativ 80 de kilometri într-o zi. În câte zile va ajunge în Tir?
- Cetatea Damasc se află la 320 de kilometri distanță de Antiohia. Dacă mașina voastră merge cu 80 de kilometri la oră, în câte ore veți ajunge la destinație?

Să folosim Sărbătoarea Nașterii Domnului pentru a-i ajuta pe alții

Lecția 14

De obicei suntem foarte ocupați în preajma Crăciunului. Vrem să ne pregătim să-L primim pe Hristos în Sfânta Împărtășanie, în viețile și în casele noastre. Ne pregătim casa curățind-o și împodobind-o ca pentru o mare sărbătoare. Preparăm mâncăruri speciale, pentru a ne putea invita familia și prietenii. Dorim, de asemenea, să pregătim cadouri deosebite pe care să le dăruim celor dragi.

Lumea întreagă se pregătește

Dacă ascultăm cu atenție Vecernia sărbătorii Sfântului Nicolae (6 decembrie), putem observa că întreaga lume este chemată să se pregătească pentru Nașterea lui Iisus. Iată câteva din cuvintele unui imn: „*Gătește-te, peșteră, căci, iată, vine Fecioara, purtându-L pe Hristos în pânțele ei. Primește, iesle, pe Cel ce ne-a mântuit pe noi cu Cuvântul Său (...) Păstorilor din câmpii, vestiți minunea, și voi, magi ai Persiei, aduceți Împăratului aur, tămâie și smirnă, căci, iată, Domnul Se naște din Maica Fecioară!*...”

Încercuți cuvintele care arată cine trebuie să se pregătească, sau subliniați cu o linie ce trebuie să facă în acest sens!

Să ne gândim și la alții

Există mulți oameni bolnavi, bătrâni sau singuri în jurul nostru. Ei nu au, poate, pe nimeni, nici un

suflet de om cu care să petreacă sărbătorile sau măcar să șadă împreună cu ei la masa de Crăciun. Poate sunt prea săraci ca să cumpere ori să pregătească un cadou pentru altcineva, și poate că nu se găsește nimeni care să se gândească să le dăruiască și lor un cadou ori să petreacă puțin timp cu ei.

Zilele de sărbătoare sunt zile fericite pentru mulți oameni, dar pot fi zile pline de singurătate și de tristețe pentru alții. Gândiți-vă la cunoștințele voastre sau la oamenii întâlniți adeseori pe stradă, în blocul vostru, la școală, în spitale sau în închisori, care au nevoie de o vorbă bună, de un zâmbet, de un mic dar făcut cu dragoste. Gândiți-vă cum anume ați putea aduce puțină bucurie în viețile lor în zilele acestea și în toate zilele anului, dar mai ales în vremea sărbătorilor.

Iată câteva lucruri bineplăcute lui Dumnezeu pe care le puteți face împreună cu familiile voastre:

- Meșteriți mici daruri sau felicitări pentru cei ce s-ar bucura de urările voastre.
- Vizitați o persoană ce nu poate ieși din casă prea des (din cauza bolii, a vârstei înaintate sau a unei infirmități etc.)
- Oferiți-vă să împliniți comisioane sau să ajutați pe cineva care are nevoie de sprijinul vostru. Dăruțiți cu această ocazie și flori.
- Faceți o vizită împreună cu copiii într-un spital sau orfelinat. Mergeți împreună cu alte familii sau cu clasa și cântați și câteva colinde.

Sfinții Bisericii

Sfinții sunt membri foarte importanți ai Bisericii. Ei L-au iubit mult pe Dumnezeu și s-au străduit întotdeauna să trăiască potrivit cu poruncile Sale. Unii dintre ei au trăit în familie și au încercat să facă voia lui Dumnezeu iubindu-i și ajutându-i pe părinții, pe frații și surorile lor.

Mulți sfinți au devenit cunoscuți prin iubirea lor față de Dumnezeu, manifestată în mărturisirea publică a credinței lor, chiar dacă aceasta atrăgea după sine uciderea lor de către autoritățile care-i persecutau pe creștini. Unii sfinți au fost mari misionari și au dus Cuvântul Domnului oamenilor din țări foarte îndepărtate.

Alții au propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu oamenilor din propriile lor orașe și sate, iar alții și-au dedicat viața îngrijirii bolnavilor, a săracilor, a celor lipsiți de adăpost, a celor din închisori și a celor necăjiți.

Oricine au fost acești sfinți și orice ar fi făcut ei – **apostoli** și **evangelisti**, simpli **călugări** și **asceți**,

împărați și **dregători** înțelepți și ascultători, **lucrători pentru cei săraci și bolnavi**, buni **episcopi**, **preoți**, **misionari** și **învățători**, **mărturisitori** și **mucenici** curajoși, precum și mulți **credincioși devotați** necunoscuți care au încercat să asculte de Dumnezeu și să împlinească voia Lui – cu toții L-au iubit pe Dumnezeu mai presus de orice.

Sfinții ne arată nouă roadele Duhului Sfânt: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bună-tatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea și curăția (Gal 5, 22-23). Prin viețile lor; ei ne învață cum putem folosi, la rândul nostru, darurile deosebite dăruite nouă de Dumnezeu.

Dumnezeu ne cheamă să fim sfinți și să ne folosim darurile cu înțelepciune.

Ce daruri sau talente a pus Dumnezeu în voi? Cum le puteți folosi spre slava Lui?

Sfântul Ierarh Nicolae, marele făcător de minuni

Lecția 14

Un exemplu de iubire
față de toată lumea

Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni, a fost Arhiepiscop în Mira Lichiei. Era fiul unic al unor părinți bogați și și-a pus întreaga viață în slujba lui Dumnezeu. A intrat călugăr într-o mănăstire înființată de către unchiul său. Când părinții i-au murit, el și-a împărțit toată averea la săraci.

Ca preot, Nicolae era foarte cunoscut pentru bunătatea sa. El era pur și simplu fericit atunci când îi ajuta pe alții și se ruga pentru ei. Dumnezeu avea însă alte planuri cu Nicolae, așa că l-a rânduit arhiepiscop în cetatea Mira din Lichia. Nicolae a suferit și a fost aruncat în închisoare în timpul persecuțiilor împotriva Bisericii. Când împăratul Constantin a convocat primul Sinod Ecumenic de la Niceea, în anul 325, episcopul Nicolae a fost și el prezent. El s-a mâniat atât de tare când Arie a susținut sus și tare că Hristos nu este Dumnezeu adevărat, încât i-a dat o palmă și l-a scos afară din sinod. Pentru fapta sa a fost întemnițat. Dar Dumnezeu S-a arătat în vis împăratului și celorlalți episcopi și le-a spus că Nicolae a grăit adevărul, astfel încât a fost eliberat imediat din închisoare.

Există multe istorisiri despre faptele bune și despre minunile făcute de Sfântul Nicolae, atât în timpul vieții, cât și după moartea sa. El a dăruit tot aurul său unui tată sărac, pentru ca acesta să-și poată mărita cele trei fete; a eliberat prizonieri; i-a vindecat pe cei bolnavi și s-a rugat lui Dumnezeu pentru marinarii care se aflau în pericol pe mare în timp de furtună.

Prin predicile sale și prin apărarea credinței în fața ereziilor, Sfântul Nicolae a adus lumina lui Hristos în sufletele multor oameni. Prin smerenia sa, dragostea și bunătatea arătată poporului său, el constituie un exemplu pentru toți episcopii, un model de păstor și preot adevărat pentru turma sa.

La moartea sa, mirul frumos mirositor care izvora din mormântul său a vindecat mulți bolnavi.

Sfântul Nicolae este pomenit în Biserică pe 6 decembrie și în fiecare joi din timpul anului și, de asemenea, este pomenit împreună cu apostolii, ierarhii și făcătorii de minuni ai Bisericii.

„Îndreptător credinței și chip blândeților,
învățător înfrânării te-a arătat pe tine turmei
tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai
câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele
bogate. Părinte Ierarhe Nicolae, roagă pe
Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele
noastre.”

Troparul Sfântului Nicolae

Sfânta Muceniță Filoteea și Sfântul Ierarh Spiridon

Sfânta Muceniță Filoteea, pomenită la 7 decembrie, a avut o deosebită dragoste de oameni, ajutându-i pe cei aflați în nevoi, iar Sfântul Spiridon, episcopul Ciprului, făcătorul de minuni este pomenit de Biserică la 15 decembrie.

Ei ne arată că fiecare din noi – indiferent de timpul sau de locul unde trăim – putem să-i iubim pe ceilalți oameni, să avem grijă de cei săraci și bolnavi și să-I fim credincioși lui Dumnezeu în tot ceea ce facem.

Acasă și în viața de familie

În cadrul vieții de familie se poate lesne observa că fiecare persoană crește și se schimbă treptat. Vedem cum aptitudinile noastre cresc pe măsură ce trebuie să facem față unor noi responsabilități și probleme. Putem chiar descoperi că suntem în stare să facem o seamă de lucruri pentru care nu credeam că avem îndemânarea necesară pentru a le realiza.

Moise este în acest sens un exemplu grăitor de persoană ce a crescut și s-a schimbat atât de mult încât a ajuns să aibă o credință deosebită și să facă fapte extraordinare. Revedeți împreună cu cei din familie istorisirea „Chemarea lui Moise” din lecția anterioară. Moise era atât de sigur că nu poate face ceea ce Dumnezeu i-a cerut, încât și-a exprimat îndoiala nu o dată, ci de mai multe ori. Acum însă, în istorisirea de astăzi, vedem cum a devenit un conducător puternic al poporului său. El le liniștește oamenilor temerile, se confruntă cu un dușman tare

și amenințător ca Faraon și își conduce poporul urmărit îndeaproape de egipteni pe drumul înfricoșător al trecerii prin Marea Roșie.

Discutați ce a făcut Moise și ce putem face noi pentru a ne spori îndemânările. Ce obstacole a trebuit să depășească Moise pentru a-și putea conduce poporul? Cum a arătat el evreilor și lui Faraon că Dumnezeu era cu el?

Asemeni lui Moise, și noi putem să-I cerem lui Dumnezeu să ne călăuzească și să ne întărească în acele domenii unde simțim că suntem slabi ori neputincioși să facem ceea ce ni se cere. Îl putem ruga pe Dumnezeu să ne descopere voia Sa în orice situație. Vom putea astfel să ne sporim nădejdea în Dumnezeu prin rugăciune și împlinirea voii Lui. Apoi, ca și Moise, ne vom trezi că facem tocmai lucrurile care nu cu multă vreme în urmă ni se păreau cu neputință de realizat cu slabele noastre puteri.

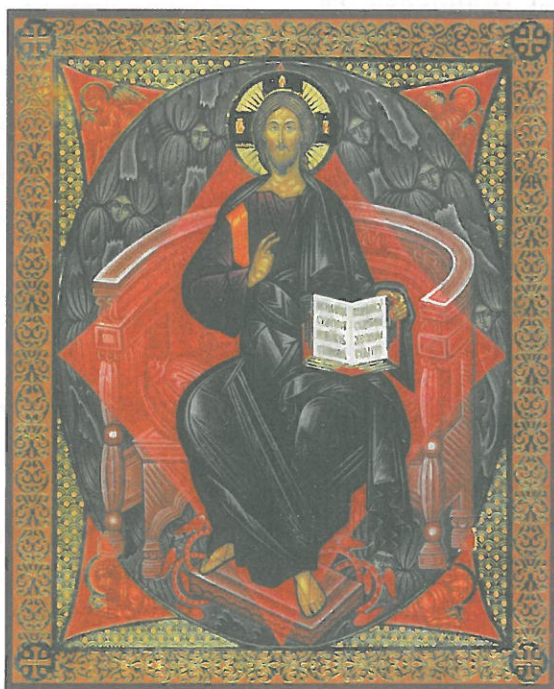
ICOANELE LUI HRISTOS – 2

Pantocratorul: Hristos pe Tronul Slavei

Pantocratorul

Numele de **Pantocrator** înseamnă „Atotstăpânitorul”. Domnul Iisus Hristos este numit Pantocrator, fiindcă are „toată puterea în cer și pe pământ” (Matei 28, 18) și fiindcă la Judecata de Apoi va veni „să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit” (Crezul niceean).

Există multe icoane intitulate Pantocrator, zugrăvite conform cu anumite modele și stiluri. Cea prezentată aici arată întreaga persoană a lui Hristos Domnul, șezând pe Tronul Slavei.

un tron înconjurat de chipuri de heruvimi (Apoc 5, 11-12) și ține pe genunchi o Evanghelie deschisă, în timp ce mâna Sa dreaptă este ridicată în semn de binecuvântare. Este înconjurat de o mandorlă ovală (o aură de sfințenie și de slavă) și de două pătrate cu laturile curbate, ce alcătuiesc un fel de stea. Simbolurile celor patru evangheliști apar adesea în cele patru colțuri ale stelei: fața unui om pentru Sf. Evanghelist Matei, un leu pentru Sf. Evanghelist Marcu, un vultur în zbor pentru Sf. Evanghelist Ioan și

un vițel pentru Sf. Evanghelist Luca (Apoc 4, 6-8).

Chipul lui Hristos nu ne arată un judecător aspru și neîndurător, ci unul plin de iubire și de milă pentru oamenii care vor veni în fața Lui spre a fi judecați.

Hristos pe Tronul Slavei

Icoana lui Hristos șezând pe Tronul Slavei îl arată pe Domnul în toată mărirea Lui. El șade pe

Dumnezeu Își ajută poporul

Lecția
15

*„Diseară carne veți mânca,
iar dimineață vă veți sătura de pâine și veți
cunoaște că Eu, Domnul, sunt Dumnezeuul vostru.”*

Dumnezeu

Își ajută poporul

Lecția 15

Nădejdea în Dumnezeu

Poporul lui Dumnezeu era acum liber. Evreii au fugit din robia egiptenilor și au pornit spre pământul făgăduinței. Erau fericiți și cântau un cântec de biruință pentru a-și exprima întreaga bucurie și mulțumire că au ieșit teferi din Marea Roșie. Dar unde voia oare Dumnezeu să-i ducă? Înaintea lor era numai deșert și doar un stâlp de nor sau de foc după care se călăuzeau. În aceste condiții grele și neliniștitoare, poporul trebuia să aibă deplină nădejde că Dumnezeu le va arăta calea de urmat.

Apa cea amară

Poporul a mers vreme de trei zile prin deșertul uscat, sub un soare dogoritor! Peste tot era doar nisip și nici urmă de vreun copac la umbra căruia să se răcorească! Pe măsură ce înaintau își dădeau seama că nu vor găsi nici un sat ori măcar o casă unde să ceară puțină mâncare și apă. Nu aveau decât corturile unde se odihneau de osteneala drumului, iar apa era pe sfârșite. Le era din ce în ce mai sete! Trebuia să găsească apă cât mai degradă pentru a rămâne în viață.

Atunci au ajuns la un loc numit Mara (care înseamnă „amar”) și cineva a strigat „Apă!” Și, iată, chiar în fața lor era o frumoasă oază cu apă, tocmai în mijlocul deșertului! Poporul a alergat să bea, dar, vai, apa era atât de amară încât nimeni n-ar fi putut să-și ude măcar buzele cu ea. Dar, nerăbdători să-și potolească setea, oamenii s-au repezit și au băut câteva înghițituri pe nerăsuflăte. Așa că acum erau nu doar însetați, ci aveau și un gust amar în gură și nici un strop de apă curată ca să-și clătească gâtleurile și să scape de gustul acela neplăcut. Atunci Moise s-a întors spre Dumnezeu și L-a rugat să-i ajute.

Dumnezeu i-a arătat un lemn și i-a spus să-l arunce în apă. Moise a ascultat și iată că apa s-a făcut dulce. Oamenii au băut și și-au umplut și urcioarele. Apoi Dumnezeu i-a călăuzit spre Elim, unde au găsit douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de pomi de finic și au așezat tabăra acolo lângă apă.

Drumul prin pustie

După ce s-au odihnit o vreme în Elim, au mers mai departe prin pustie. Dar n-au găsit nici animale și nici curmali ca să-și potolească foamea. Poporul a început să murmure și să cârtească împotriva lui Moise, uitând toate minunile pe care Dumnezeu le făcuse cu ei.

Atunci Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Iată, Eu le voi ploua pâine din cer. Să iasă, dar, poporul

și să adune în fiecare zi cât trebuie pentru o zi, ca să-l încerc dacă va umbla sau nu după Legea mea”. Când Moise a spus poporului că Dumnezeu a auzit cârtirea lor, Domnul i-a spus: „Spune-le, dar: Diseară, carne veți mânca, iar dimineață vă veți sătura de pâine și veți cunoaște că Eu, Domnul, sunt Dumnezeul vostru”.

Mana – hrana cea din cer

Iar dacă s-a făcut seară, au venit prepelițe și au acoperit tabăra, iar dimineața, după ce s-a luat roua dimprejurul taberei, iată, se afla pe întinderea pustiei ceva mărunț, ca niște grăunțe, și albicios ca grindina căzută pe pământ. Moise a zis: „Aceasta e pâinea pe care v-o dă Dumnezeu să o mâncați. Iată ce a poruncit Domnul: «Adunați fiecare cât să vă ajungă de mâncat; luați tot atât pentru fiecare din cortul său. Mâncați-o toată și nu lăsați nimic pe a doua zi»”.

Casa lui Israel i-a pus numele *mană* și aceasta era albă ca sămânța de coriandru, iar la gust ca turta cu miere. Poporul a adunat atâta cât să-i ajungă pentru fiecare membru al familiei, dar unii n-au ascultat de Dumnezeu. Ei au păstrat cu lăcomie și pe a doua zi, dar până dimineața a făcut viermi și s-a stricat. Iar ceea ce rămânea pe pământ neadunat, se topea după ce se înfierbânta soarele.

Porție dublă pentru Sabat; ziua de odihnă

Apoi Dumnezeu le-a spus să adune o porție dublă în ziua a șasea, să o coacă sau să o fiarbă, căci ce va rămâne pentru a șaptea zi (ziua de Sabat) nu se va strica. Dumnezeu le-a spus să nu lucreze în ziua a șaptea ca să culeagă mana, ci să petreacă ziua aceea doar cinstind pe Dumnezeu.

Dar unii din popor au ieșit să adune și în ziua a șaptea și n-au găsit. Atunci Domnul a zis către Moise: „Până când nu veți voi să ascultați de poruncile Mele și de învățăturile Mele? Vedeți că Domnul v-a dat ziua aceasta de odihnă și de aceea vă dă El în ziua a șasea și pâine pentru două zile; rămâneți fiecare în casele voastre și nimeni să nu iasă de la locul său în ziua a șaptea”. Și s-a odihnit poporul și L-a cinstit pe Dumnezeu în ziua a șaptea.

Pentru aducere-aminte

Dumnezeu i-a poruncit mai apoi lui Moise să ia un vas, să-l umple cu mană și să-l păstreze spre aducere-aminte. Iar fiii lui Israel au mâncat mană patruzeci de ani, până au ieșit din pustie într-o țară locuită, în pământul Canaan, unde pământul dădea hrană din belșug.

CE MÂNCAU OAMENII BIBLIEI

Lecția 15

Știm deja că oamenilor nu le era ușor să călătorească, în timpurile biblice. Vom învăța acum că nu le era ușor nici să găsească hrană pe parcursul călătoriei. Chiar dacă stăteau acasă, mâncărurile lor erau mult mai simple decât cele pe care le consumăm noi astăzi. Oamenii aveau nevoie de mult pământ și animale, pentru a putea asigura hrana familiilor lor. Aveau nevoie, de asemenea, să locuiască în apropierea unei surse de apă ca să poată găsi ierburi, pomi fructiferi și apă pentru adăparea turmelor lor.

Găsiți versetele biblice de mai jos. Răspundeți la întrebări și apoi alcătuiți o listă (în coloana din dreapta) cu alimentele ce formau hrana de zi cu zi a popoarelor biblice. (Numiți alimentul, fructul care rodește din planta cultivată spre obținerea hranei, sau produsul obținut din prepararea alimentului de bază.)

1. (Facere 18, 1-10) Avraam și Sarra au pregătit o masă specială pentru oaspeții lor. Cine erau aceștia și ce veste bună au adus?

Enumerați ce anume au mâncat

2. (Facere 25, 29-34) Ce i-a dat Iacov fratelui său Isav să mănânce în schimbul dreptului de întâi-născut?

Adăugați această mâncare la lista voastră

3. (Facere 43, 11-15) Un tată a trimis prin fiii săi daruri unei persoane de vază din Egipt. Cine era tatăl?

Pentru cine erau darurile?

Ce alimente făceau parte dintre daruri?

Adăugați-le la lista voastră

4. (Ieșire 12, 3. 8-10) Ce au mâncat evreii la masa de Paște?

Adăugați aceste mâncăruri la lista voastră

Cum au pregătit mâncarea?

Ce nu aveau voie să facă cu mâncarea?

5. (Ieșire 15, 23-25. 27; 16, 4. 13-16. 31) Ce hrană a dat Dumnezeu poporului său în pustie?

Completați cu ele lista

6. (Numeri 20, 5) Ce mânca poporul evreu în Egipt, dar îi lipsea în timpul călătoriei prin pustie?

Adăugați și aceasta la listă

Ce se poate face din grâu?

Ce crește pe vița-de-vie?

Pomenirea strămoșilor din Vechiul Testament

Lecția 15

„Pe toți strămoșii cei mai înainte de Lege să-i lăudăm astăzi, credincioșilor: pe Avraam de Dumnezeu iubitorul, pe Isaac cel născut din făgăduință și pe Iacov și pe cei doisprezece patriarhi; pe David cel prea blând și pe Daniel, prorocul doririlor, lăudând împreună cu dânsii și pe cei trei tineri care au prefăcut cuptorul în rouă, și să cerem iertare de la Hristos Dumnezeu, Cel preaslăvit întru sfinții Săi“.

(„Slava“ de la „Doamne, strigat-am“)

„Veniți, iubitorilor de prăznuire, să lăudăm în psalmi adunarea Strămoșilor: pe strămoșul Adam, pe Enoh, pe Noe, pe Melhisedec, pe Avraam, pe Isaac și Iacov; iar după lege, pe Moise și pe Aaron, pe Isus al lui Navi, pe Samuel și pe David; împreună cu care și pe Isaia, Ieremia, Iezechiel și Daniel și pe cei doisprezece; cu aceștia, pe Ilie, pe Elisei, pe Zaharia și pe Ioan Botezătorul, și pe toți cei ce au propovăduit pe Hristos, Viața și Învierea neamului nostru.“

(„Slava“ de la „Stihoavnă“)

Găsiți toți strămoșii și profeții de care vă aduceți aminte din lecțiile anterioare.

1. Încercuiți numele patriarhilor.

2. Subliniați cu o linie pe dreptii trăitori înainte de Avraam.

3. Puneți câte un X deasupra numelui fiecărui profet de care vă amintiți.

4. Cine este numit „prietenul“ lui Dumnezeu?

5. Cine este numit „părintele“ omenirii?

6. Cine a schimbat flacăra cuptorului în rouă?

Duminica Strămoșilor după Trup și Duminica Sfinților Părinți după Trup ai Domnului

În cele două Duminici dinaintea Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, Biserica pomeneste pe toți dreptii Vechiului Testament care au fost martori credincioși ai lui Dumnezeu. Aceste duminici sunt numite: **Duminica Strămoșilor** și **Duminica Sfinților Părinți după Trup ai Domnului**.

În timpul celor două săptămâni pomenim pe patriarhii Vechiului Testament: Avraam, Isaac, Iacov (numit de către Dumnezeu și **Israel**) și pe cei doisprezece fii ai lui Iacov – conducătorii celor douăsprezece seminții ale lui Israel.

Mai pomenim și pe marii profeți ai lui Dumnezeu: Moise, Ilie, Isaia, Ieremia, Iezechiel, Daniel, Amos, Zaharia, Sofonie și pe alți bărbați drepti care au transmis oamenilor cuvântul lui Dumnezeu. Toți aceștia și mulți alții, rămași necunoscuți, și-au păstrat neclintită credința în Dumnezeu. Ei au împlinit Legea și au ascultat de profeți, așteptând cu răbdare venirea Mântuitorului făgăduit de Dumnezeu.

Domnului nostru Iisus Hristos

Mulți oameni se interesează în zilele noastre de istoria familiilor lor. De unde venim? Cine ne sunt străbunii și stră-străbunii? Au trăit în același loc cu noi, sau au venit de undeva de foarte departe, din ținuturi cu nume rare sau nemai-auzite? De multe ori vrem să știm cum erau tații și mamele noastre când au fost copii; ce lucruri obișnuiau să facă împreună cu părinții și bunicii lor. Astfel, mulți caută să-și alcătuiască **arborele genealogic**, adică o listă cu **strămoșii** lor.

Strămoșii lui Iisus

Când vorbim despre strămoșii Mântuitorului, ne referim la părinții și străbunii Săi pământești. Sfânta Scriptură Îl numește pe Iisus „Emanuel”, „Cu noi este Dumnezeu”. El este unicul Fiul al Tatălui nostru Cel ceresc. Sfânta Fecioară Maria a născut pe Iisus „după trup” (așa cum spun cântările bisericești), iar soțul ei după lege, Iosif, a devenit astfel tatăl adoptiv al Mântuitorului.

Evangelia Duminicii anterioare Nașterii Domnului nostru conține o listă lungă de nume – **genealogia** strămoșilor Dreptului Iosif, soțul după lege al Mariei. Ea enumeră pe toți capii de familie din **generațiile** de oameni care i-au precedat lui Iosif, începând cu Avraam și sfârșind cu Iosif. Deschideți Evangelia după Matei la cap. 1, 1-17 și identificați în listă câteva nume importante. Subliniați numele celor a căror viață o cunoaștem deja.

Avraam

Isaac

Iacov

Iuda

Rut

Iesei

David

Solomon

Manase

Amos

Iosia

Iosif

Deschideți acum Evangelia după Luca la cap. 3, 23-38. Aceasta este altă versiune a genealogiei Dreptului Iosif, dar **începe** cu Iosif și **urcă înapoi** până la Adam, omul cel dintâi creat de Dumnezeu. Urmăriți versetele 36 și 39 și scrieți mai jos numele pe care le recunoașteți din lecturile anterioare:

.....
.....
.....
.....

Deși între cele două liste apar diferențe de nume, ambele dovedesc Nașterea lui Iisus din Avraam, tatăl poporului ales, și din urmașii acestuia care i-au făgăduit lui Dumnezeu printr-un legământ că-I vor rămâne credincioși. Începând de la regele David, această familie de strămoși devine familie regală, și astfel Iisus Însuși va fi Fiul unui Împărat, Fiul lui David și Împăratul lui Israel. Iar Sf. Luca, reținând și numele unor profeți și preoți care urcă până la Dumnezeu, arată că Mântuitorul este Arhiereul suprem Care Se va aduce pe Sine jertfă pe Cruce pentru mântuirea oamenilor.

Activități în familie

Iesei este unul dintre strămoșii Mântuitorului. Profetul Isaia spune că o mlădiță va ieși din „tulpina lui Iesei”, ceea ce înseamnă că, într-o zi, un alt fel de om se va naște din urmașii lui Iesei. Și acesta va fi semnul prin care-L vor recunoaște toate popoarele: Duhul lui Dumnezeu Se va odihni peste El, Duhul înțelepciunii și al înțelegerii. Pe cine descrie Isaia?

Citiți Isaia 11, 1-2 și Luca 4, 14-15. 18.

Imagini cu „tulpina lui Iesei“

În unele fresce bisericești întâlnim simboluri și imagini ce ne amintesc de strămoșii Domnului Iisus Hristos. Una dintre ele se cheamă chiar „tulpina lui Iesei”. Ea înfățișează tulpina din lemnul căreia ies alte ramuri ce urcă și se unesc cu imagini ale lui David, Iesei, Avraam, ale celor trei tineri din cuptor, cu ale

altor persoane din Vechiul Testament și toate conduc spre icoana ce înfățișează Nașterea Domnului Iisus Hristos.

Iată câteva moduri în care puteți alcătui propria voastră „tulpină a lui Iesei”.

1. Decupați câteva cercuri din carton sau hârtie groasă și faceți din ele medalioane în interiorul cărora să desenați figuri ale câtorva strămoși ai Domnului. Faceți o gaură în partea de sus și atârnați-le cu o scurtă sfoară pe o ramură de copac. Aveți grijă să-i includeți pe Iisus și Iesei.

2. Confectionați lanțuri din hârtie. Desenați sau pictați pe ele frunze, apoi agățați pe ele medalioanele gata realizate și, când totul este gata, împodobiți cu ele camera sau casa voastră, lăsându-le acolo pe întreaga perioadă a Crăciunului.

Acasă și în viața de familie

Lecția 15

Toți oamenii au **strămoși**. De la ei moștenim înfățișarea, talentele și îndemânările, anumite preferințe și, desigur, multe amintiri de familie ce devin parte din identitatea și istoria noastră personală.

Această parte a lecției ne arată cât de importantă este obârșia Domnului. Din textul intitulat „Genealogiile Domnului nostru Iisus Hristos” reluați, împreună cu toată familia, ceea ce ni se spune despre El. Știm că S-a născut din familia și urmașii lui Avraam, cu care Dumnezeu a făcut un legământ. Știm, de asemenea, că prin strămoșul Său, David, Iisus este urmașul unui rege. Astfel, faptul că Iisus are o obârșie anume, clară și de netăgăduit, arată

că El este om deplin, că S-a născut în istorie și a trăit printre noi, în lumea noastră.

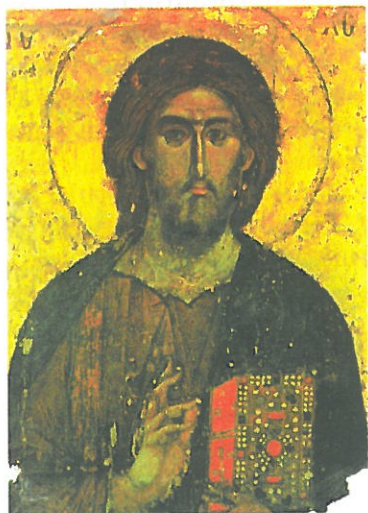
Povestiți cu cei ai casei voastre despre trăsăturile moștenite de la strămoșii voștri. Aveți în familie vreun nume ori o poreclă ce a desemnat la început culoarea ochilor, înălțimea sau locul nașterii cuiva? Ați descoperit cumva trăsături fizice care par să provină din generație în generație de la niște strămoși îndepărtați?

Și, ceea ce este cel mai important, cum ați ajuns să fiți o familie care îl are pe Dumnezeu în centrul vieții sale? Ce credințe și tradiții au fost transmise și au fost considerate sfinte de către strămoșii voștri, și cum au ajuns la voi?

ICOANELE LUI HRISTOS – 3

Pantocratorul: Învățătorul și Mântuitorul Stăpânitorul și Judecătorul

Pantocratorul

Modelul de bază al icoanei lui Hristos Pantocrator este Hristos pe Tronul Slavei. Totuși, cele mai multe icoane ce îl înfățișează ca Mântuitor, Învățător, Judecător sau Stăpânitor, arată doar jumătate din figura Sa. Vom examina două dintre ele și le vom numi: Hristos, Stăpânul Lumii și Hristos Mântuitorul.

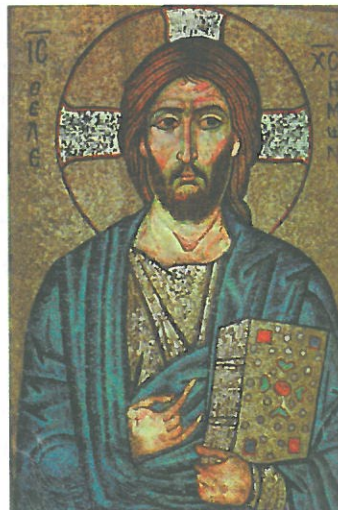
Hristos, Stăpânul Lumii

De obicei, în bisericile ortodoxe, icoana cu Hristos Pantocrator este pictată pe interiorul cupolei mari a bisericii. Aceasta îl înfățișează pe Domnul într-un medalion, doar de la brâu în sus, ținând în mână Evanghelia. Ceea ce ne trezește interesul este faptul că Hristos Se uită la noi din înălțime. Astfel, când ne uităm la El de jos în sus, Domnul ne apare ca un aspru Judecător sau Stăpân al lumii. Icoana ne amintește atunci că toți vom fi

chemați în fața lui Hristos în Ziua Judecății, ca să dăm seamă de modul cum ne-am trăit viața. Domnul va cântări faptele noastre bune sau rele, atunci când vom sta în fața Lui.

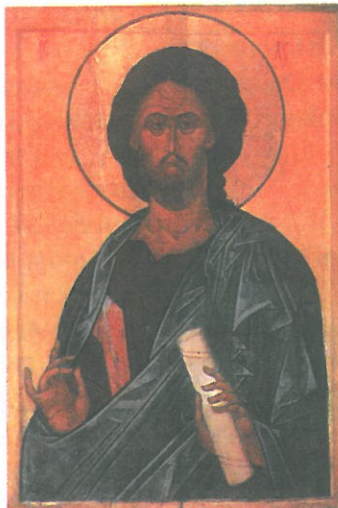
Hristos Mântuitorul

Dacă în icoana din cupola bisericii Hristos Pantocrator pare aspru, în icoana cu Hristos Învățătorul sau Hristos

Mântuitorul El își

deschide parcă inima spre noi, privindu-ne cu o milă infinită și cu o neclintită încredere în oameni. Simțim astfel din pricină că stăm chiar față în față cu El, într-un dialog direct, personal, ori de câte ori ne rugăm în fața icoanei acasă sau în biserică. Este icoana pe care o vedem cel mai des pe iconostase, așezată în dreapta Ușilor Împărătești. Domnul este înfățișat doar pe jumătate, ținând Evanghelia, de obicei, deschisă în mână stângă și binecuvântând poporul cu mâna dreaptă.

Legea lui Dumnezeu și slujirea Lui

Lecția
16

A zis Domnul: „De veți asculta glasul Meu
și de veți păzi legământul Meu...
Îmi veți fi împărăție preoțească
și neam sfânt!”

Legea lui Dumnezeu și slujirea Lui

Lecția 16

Pe când Moise și poporul lui Israel mergeau prin pustie, au ajuns la un munte din deșertul Sinai. Era același loc unde Dumnezeu îi vorbise lui Moise cu mai mulți ani în urmă, din rugul aprins. Acolo poporul și-a întins corturile în vreme ce Moise s-a suit în munte să se roage.

Poporul ales al lui Dumnezeu

Domnul l-a chemat pe Moise din vârful muntelui și i-a zis: „Spune poporului: Ați văzut ce am făcut egiptenilor și cum v-am luat pe aripi de vultur și v-am adus la Mine. Deci, de veți asculta glasul Meu și de veți păzi legământul Meu, dintre toate neamurile Îmi veți fi popor ales, că al Meu este tot pământul. Îmi veți fi preoție împărățească și neam sfânt!” Moise a spus poporului cuvintele acestea și ei toți au răspuns: „Toate câte a zis Domnul vom face și vom fi ascultători!”

Poporul se pregătește

Când Moise l-a spus această făgăduință a poporului, Dumnezeu i-a zis: „Iată, voi veni la tine în stâlp de nor des, ca să audă poporul că Eu grăiesc cu tine și să te creadă pururea. Pogoară-te și grăiește poporului să se țină curat astăzi și mâine, căci poimăine Se va pogori Domnul pe Muntele Sinai“. Și toți au făcut așa, și-au spălat hainele prăfuite și decolorate de soarele dogoritor și stăruiitor al pustiei, s-au instalat acolo, la picioarele muntelui, așa cum le poruncise Domnul, și au așteptat ca Domnul să le grăiască prin Moise.

Domnul grăiește lui Moise

Iar a treia zi, când s-a făcut ziuă, iată că erau tunete și fulgere și nor des pe Muntele Sinai și sunet de trâmbițe foarte puternic. Și s-a cutremurat tot poporul în tabără. Iar Muntele Sinai fumega tot, căci Se pogorâse Dumnezeu pe el în foc, în vreme ce sunetul trâmbiței se auzea din ce în ce mai tare!

Atunci Dumnezeu l-a chemat pe Moise pe munte și i-a zis: „Nu se poate ca poporul să se suie pe Muntele Sinai... Trage hotar împrejurul

muntelui și-l sfințește!” Moise a zis poporului să nu se apropie de munte, apoi s-a retras pentru a primi de la Dumnezeu poruncile.

O Lege pentru popor

Dumnezeu știa că oamenii poporului Său nu ar fi putut supraviețui în viața din pustie decât dacă rămâneau împreună și învățau să ducă o viață în comun. Domnul știa că va trebui să le dea legi pentru ca ei să trăiască în pace, să se ajute unul pe altul și să lucreze împreună. Atunci Dumnezeu le-a dat Cele Zece Porunci. Apoi Moise s-a coborât de pe munte la popor și i-a spus toate: „Iată ce zice Domnul:

1. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

2. Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer și pe pământ. Să nu te închini lor, nici să le slujești.

3. Să nu iei Numele Meu în deșert (adică: să-l rostești doar când te rogi ori vorbești despre Mine, dar să nu-l rostești niciodată la mânie sau în glumă):

4. Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințești. Lucrează șase zile, dar în ziua a șaptea să nu faci nimic. Atunci să te odihnești și să-L cinstești pe Domnul, că în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit“.

Apoi Dumnezeu a continuat cu poruncile prin care-și învăța credincioșii cum să se poarte unii cu alții:

5. „Cinstește pe tatăl și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ.

6. Să nu ucizi.

7. Să nu fii desfrânat.

8. Să nu furi.

9. Să nu minți sau să mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

10. Să nu dorești nimic din ceea ce este al aproapelui tău“.

Dumnezeu a scris Cele Zece Porunci pe două table de piatră, apoi Moise le-a luat și le-a dus poporului, vestind Cuvântul lui Dumnezeu. Dar, pe când a ajuns la piciorul muntelui, a văzut că în tabăra confracților săi îl aștepta o surpriză neplăcută.

Văzând poporul că Moise întârzie să se pogoare din munte, a început să se plictisească și să se teamă. Simțea nevoia unui nou ocrotitor care să-i ofere siguranță, așa că oamenii s-au apucat să strângă tot aurul și argintul ce-l aveau, apoi l-au topit și au turnat din el un vițel, un zeu închipuit ce le-ar fi oferit protecție. Când Moise a văzut cele întâmplate, s-a mâniat atât de tare, încât a zdrobit de piatră tablele Legii date lui de Dumnezeu. El s-a mâniat și i-a pedepsit pe cei din poporul său pentru necredința și nerăbdarea lor.

Poporul s-a căit și s-a rușinat de ceea ce făcuse. Moise îi iubea mult pe oamenii aceștia de viețile cărora s-a îngrijit și s-a ostenit ca un tată și un frate mai mare, astfel că s-a suiat din nou în munte și L-a rugat pe Dumnezeu să ierte pe poporul Său. Dumnezeu i-a spus să facă alte două table ale Legii și să scrie pe ele poruncile.

Când s-a pogorât Moise din munte a doua oară la popor, i-a spus că Domnul i-a arătat cum să se închine Lui: să-și construiască un locaș unde să se adune cu toții și să pomenească toate lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru ei.

Un locaș de închinare

Și le-a zis Moise: „Iată ce a mai poruncit Domnul: aduceți din ale voastre daruri Domnului, fiecare cât îl lasă inima...” Vom face din ele un cort frumos unde să-I aducem închinare lui Dumnezeu. Acela va fi Cortul Mărturie și acolo Dumnezeu va fi cu noi!

Israelii nu puteau să construiască o biserică din piatră sau lemn, fiindcă ei erau toată vremea pe drum, trăind în corturi. De aceea, Dumnezeu le-a spus cum să construiască un cort pentru închinare. Moise i-a îndemnat să aducă tot ce aveau ei mai frumos și mai scump: aur și argint,

mătase stacojie și violetă, lemn, pietre prețioase și miresme. I-a chemat pe cei care se pricepeau la dulgherie, la țesut, cusut și brodat. Cu toții au muncit din greu ca să facă un cort minunat, așa cum le spusese Moise.

Au făcut apoi o cutie frumoasă din aur, pe care au numit-o Chivotul Legii, căci au pus în ea cele două table ale Legii. Chivotul era prevăzut cu pârghii lungi pe fiecare parte, pentru ca atunci când se aflau pe drum să poată fi purtat de câțiva bărbați.

Care sunt poruncile lui Dumnezeu?

Încercuiți semnele care arată Poruncile date de Dumnezeu.

Dumnezeu intră în Cortul Adunării

În sfârșit, totul era gata. Poporul recunoștea că nu mai văzuse niciodată un cort atât de frumos, un locaș cu adevărat sfânt unde să-I slujească lui Dumnezeu. Atunci un nor a acoperit cortul adunării și locașul s-a umplut de Slava Domnului și Moise n-a putut să intre în cortul adunării, pentru că-l cuprinsese pe acesta norul, și Slava lui Dumnezeu umpluse locașul. În cele din urmă, norul s-a ridicat și poporul a

cunoscut că Dumnezeu era cu ei și că binecuvântase munca lor.

Vreme de 12 zile conducătorii poporului au adus daruri ca să-și arate mulțumirea și să-L laude pe Dumnezeu. Și, ori de câte ori norul acoperea cortul adunării, Slava lui Dumnezeu umplea altarul cel sfânt. Nimeni, nici măcar Moise, nu putea să intre atunci în cort. Iar când norul se ridica, israelii adunau cortul, puneau chivotul și celelalte lucruri sfinte în cort și își continuau călătoria. Când norul cobora din nou, rămâneau în acel loc, pentru că ziua stătea peste cort norul Domnului, iar noaptea se afla peste el foc, înaintea ochilor întregii case a lui Israel.

Proorocul Daniel

și cei trei sfinți tineri

Lecția 16

Istoria Sf. Prooroc Daniel și a celor trei sfinți tineri din cuptorul de foc este foarte populară în Biserica Ortodoxă. Profetul Daniel este pomenit an de an în Biserică pe 17 decembrie. De asemenea, în aceeași perioadă a anului (adeseori în aceeași zi), el este pomenit și în cântările bisericești pe care le cântăm în Duminica Sfinților Strămoși ai Domnului.

Daniel și cei trei prieteni ai săi

Viața lui Daniel ne amintește de viața lui Iosif, fiul lui Iacov. Regele Babilonului a împre-surat Ierusalimul și l-a cucerit. Printre cei luați prizonieri se afla și Daniel, împreună cu cei trei prieteni ai săi: Anania, Misael și Azaria. După ce au ajuns în cetatea cea mare a imperiului, babilonienii le-au schimbat celor patru prieteni numele: al lui Daniel în Belșațar, al lui Anania în Șadrac, al lui Misail în Meșac și al lui Azaria în Abed-Nego. Cu toții au fost duși la palatul regal și pregătiți să slujească la curtea regelui.

Visul regelui

Regele era foarte tulburat de visele ciudate pe care le visa și a poruncit să fie chemați vrăjitorii și înțelepții de pe toată întinderea împărăției ca să-i ghicească și să-i tâlcuiască visele, dar toți i-au spus că este omeneste cu neputință. Cum ar putea ei să știe ce anume a visat regele? Apoi regele a poruncit să fie uciși, iar printre cei hărăziți morții se aflau și Daniel împreună cu prietenii săi. Atunci Daniel l-a rugat pe rege să-i cruțe, căci el va împlini cererea regelui.

Visul regelui tâlcuit de Daniel

După ce s-a rugat lui Dumnezeu, lui Daniel i s-a descoperit visul regelui. Daniel i-a repetat apoi regelui întregul vis, după care i l-a și tâlcuit. Visul

descoperea faptul că toate împărățiile lumii vor pieri la sfârșitul veacurilor, iar Dumnezeu cerurilor va ridica o Împărăție veșnică ce nu va fi nimicită niciodată. Regele Nabucodonosor a fost atât de impresionat de înțelepciunea și de evlavia lui

Daniel, încât l-a pus guvernator peste întreg ținutul Babilonului. Istoria vechi-testamentară a lui Daniel tâlcuind visul regelui Babilonului se citește în ajunul Nașterii Domnului, fiindcă noi, creștinii, știm că împărăția care nu va fi niciodată biruită este Împărăția lui Dumnezeu al cărei început Se face Hristos prin Întruparea Sa.

Groapa cu lei și cuptorul de foc

Mai târziu, anumiți oameni de vază de la curtea regală, invidioși pe Daniel, au încercat să scape de el prin intrigi și denunțuri răuvoitoare. Astfel, Daniel a fost aruncat într-o groapă cu lei înfometat, dar Dumnezeu l-a scăpat de la moarte. Cei trei tineri prieteni ai săi au fost, la rândul lor, aruncați într-un cuptor cu foc, din cauză că n-au vrut să se închine statuii regelui. În fiecare an, în Sfânta și Marea Sămbătă din Săptămâna Patimilor, adică în ajunul Sfințelor Paști, putem auzi în biserici citindu-se cum Dumnezeu a trimis pe Îngerul Său ca să-i mântuiască pe cei trei tineri din focul cuptorului.

Daniel și prietenii săi s-au rugat și au avut tot timpul nădejde în Dumnezeu. Ei au refuzat să-L tăgăduiască pe singurul Dumnezeu adevărat, chiar și atunci când au fost amenințați cu moartea. Dimpotrivă, ei și-au mărturisit cu tărie credința în Dumnezeu în acele momente cumplite și nu s-au temut să-i spună regelui adevărul despre Dumnezeu sau să refuze supunerea față de porunca regelui care le cerea să-l trădeze pe Dumnezeu Cel viu și să se închine idolilor. Domnul i-a ocrotit pe acești trei sfinți tineri și i-a binecuvântat, pentru că și-au mărturisit cu bărbăție și demnitate credința.

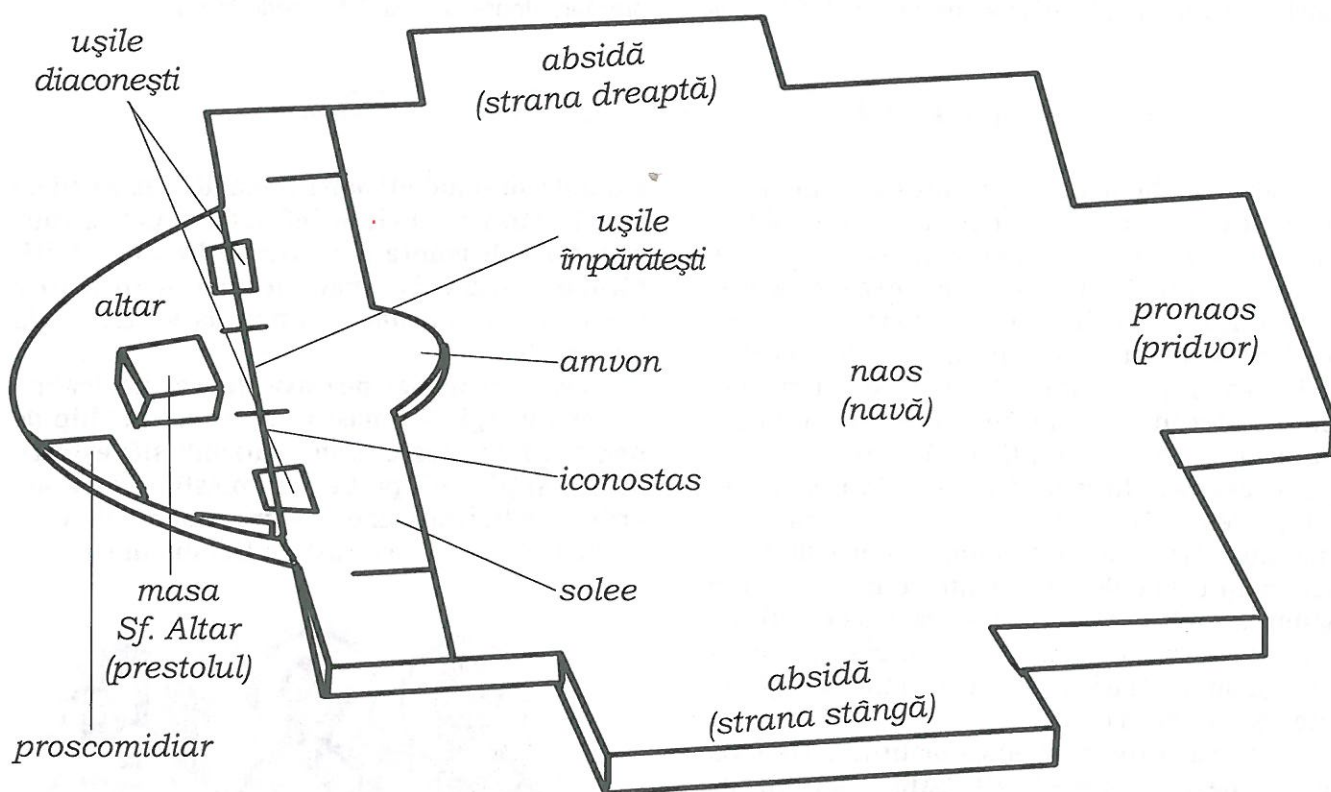
Locașul bisericii

Când intrăm în biserică, ne dăm seama că ne aflăm într-un loc deosebit. Icoanele și frescele cu Domnul Iisus Hristos, cu Maica Domnului, cu sfinți și îngeri ne întâmpină din toate părțile. Biserica miroase frumos a tămâie, iar lumânările răspândesc în jur lumina lor pâlpâitoare. În locașul bisericii îi vedem pe episcopi, pe preoți sau pe diaconi purtând veșminte minunate și strălucitoare, ale căror culori variază în funcție de perioadele liturgice. Auzim apoi vocile din strună și pe cele ale credincioșilor cântând cântece de laudă închinare lui Dumnezeu.

Asemenea Cortului Mărturie din vremea lui Moise, construit într-un mod cu totul deosebit, și interiorul bisericilor ortodoxe se încadrează într-o ordine desăvârșită. Iată cele trei părți principale ale locașului:

- *Pronaosul* sau intrarea în sfântul locaș.
- *Naosul* (*nava*) unde poporul se adună pentru a-l sluji lui Dumnezeu.
- *Altarul*, cu *masa altarului* în mijloc (Sfânta Masă).

Naosul se separă de *Sf. Altar* prin *Iconostas*. Acesta este un perete încărcat cu icoane, fiind așezat pe *solee*. *Soleea* este prelungită în partea din mijloc cu o platformă (o parte mai lată, numită *amvon*) și poate cuprinde două *abside* laterale pentru strane.

Activități în familie

Citiți istoria celor trei tineri aruncați în cuptorul de foc (Daniel 3, 1-27; notă: unele Biblii nu conțin rugăciunea lui Azaria sau cântarea celor trei tineri).

Realizați o scenetă pe care să o jucați în fața familiei, prietenilor și a vecinilor. Puteți solicita și ajutorul altora.

Confecționați instrumente muzicale din oale și tigăi; întindeți benzi de cauciuc de-a curmezișul unei cutii ca să obțineți o liră;

întindeți o bucată de piele peste o cutie rotundă și veți avea o tobă, la care puteți folosi drept bețe două linguri de lemn; legați spate în spate două linguri de metal, obținând astfel o pereche de castaniete; faceți trompete din tuburi de hârtie (ca în lecția 14); lipiți cu bandă de lipit două farfurii de tablă în interiorul cărora ați introdus boabe de fasole sau pietricele, și veți avea astfel o tamburină etc.

Acasă și în viața de familie

Această lecție are drept temă, printre altele, ideea *așteptării* lucrării lui Dumnezeu și a dispoziției noastre de a aștepta. Răbdarea este una din virtuțile pe care o deprindem cel mai greu. De obicei, noi vrem să facem totul singuri și încercăm să aranjăm lucrurile așa cum vrem noi și când vrem noi. Dar în același timp ni se pare firesc să așteptăm cu nerăbdare un eveniment deosebit, să-l pregătim din timp, mai ales dacă știm că va fi o sărbătoare plină de bucurii pentru noi!

Discutați cu familia voastră pe marginea următoarelor întrebări: Cum l-a dezamăgit pe Moise poporul lui Israel atunci când n-a avut răbdare să aștepte? (Au făcut un vițel de aur și i s-au închinat.) Cum și-au arătat Daniel și cei trei tineri credința prin răbdare? (Chiar și

atunci când s-au găsit față în față cu moartea, pe când se aflau în cuptorul de foc, sau când Daniel era în groapa cu lei, ei s-au rugat cu nădejde neclintită și au așteptat ca Dumnezeu să vină și să-i scape, deoarece credeau cu putere că va veni.)

Puneți pe copiii dumneavoastră să spună ce lucruri sau evenimente așteaptă ei acum și în zilele următoare. Sunt lucruri greu sau ușor de așteptat? (Zile de naștere, teste sau lucrări scrise la școală, evenimente deosebite, sfârșitul unei furtuni care-i împiedică să iasă afară la joacă.) Revedeți modul cum Biserica ne ajută să așteptăm, pregătindu-ne pentru minunatele evenimente ce vor veni. Citiți împreună versurile imnelor din zilele premergătoare sărbătorii Nașterii Domnului.

Ne pregătim să-L primim pe Fiul lui Dumnezeu

Știm cu toții cât de importantă este săptămâna dinainte de Sfintele Paști. În fiecare zi sunt slujbe în Biserică și fiecare zi are o temă specială ce ne ajută să ne pregătim cum se cuvine pentru Marea Sărbătoare a Paștilor. Și săptămâna dinaintea Nașterii Domnului nostru ne ajută să ne pregătim să-L primim pe Hristos, Cel ce vine printre noi smerit, născându-Se din trup omenesc. În timpul slujbelor din această săptămână, întreaga creație este chemată să fie gata să-L primească pe Fiul lui Dumnezeu în mijlocul ei, cu dragoste și bucurie. Iată câteva dintre imnele cântate acum în Biserică. Subliniați cuvintele importante ce ne arată cum anume ar trebui să se pregătească toată creația lui Dumnezeu pentru venirea Ziditorului ei. Puteți adăuga unul sau altul din aceste imne la rugăciunile voastre de zi cu zi.

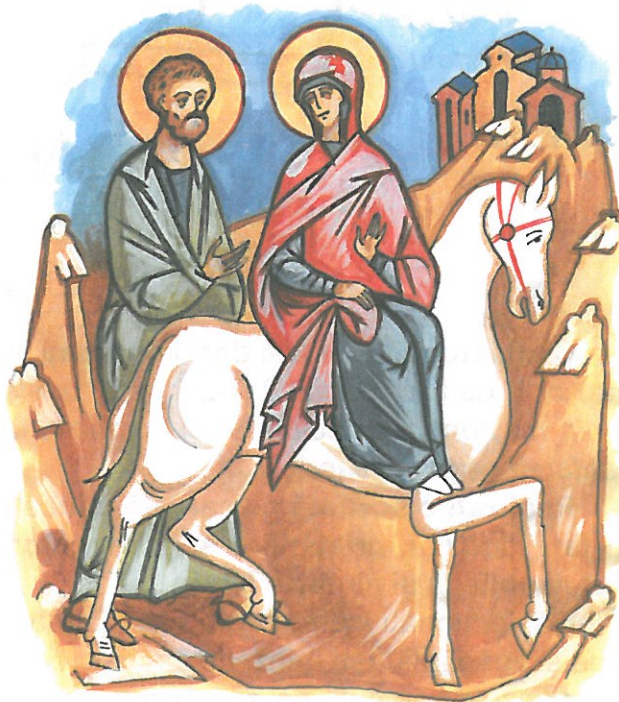
Iată s-a apropiat vremea mântuirii noastre, împodobește-te, peșteră, Fecioara se apropie să nască. Betleeme, pământul lui Iuda, bucură-te și te veselește, că din tine va răsări Domnul nostru! Ascultați, munți și dealuri și împrejurimile Iudeii! Că vine Hristos, ca să mântuiască pe omul pe care l-a zidit, ca un iubitor de oameni. (De la Slavă, și acum... Stihovna Vecerniei, 20 decembrie.)

Cel ce este mai înainte de Avraam, de Isaac și de Iacov, bucuria patriarhilor și făgăduința profeților, Se pogoară la noi din înălțime. Veniți, cetele îngerilor și fiii oamenilor, să întâmpinăm Nașterea Sa cu bucurie dumnezeiască! (De la Exapostilarii, 21 decembrie.)

Isaie, dănuiește, primește pe Cuvântul lui Dumnezeu; proorocește Fecioarei Maria că rugul se va aprinde, și de foc, adică de raza dumnezeiască, nu va fi mistuit. Betleeme, gătește-te;

Edenule, deschide-ți porțile; magilor, mergeți de vedeți Mântuirea în iesle înfășată, pe Care steaua a vestit-o deasupra peșterii: pe Domnul, Dătătorul de viață, Cel ce mântuiește neamul nostru! (De la Slavă, și acum..., Stihovna Vecerniei, 22 decembrie.)

Fecioara, astăzi, pe Cuvântul cel mai înainte de veci merge să-L nască în peșteră în chip de negrit. Dănuiește lumea auzind; slăvește cu îngerii și păstorii pe Cel ce voiește să Se arate Prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci. (Condacul din Ajunul Nașterii Domnului.)

Hristos Se naște

Lecția
17

*„Iată, Fecioara va avea în pânțe și va naște Fiu
și vor chema numele Lui Emanuel,
care se tâlcuiește
«Cu noi este Dumnezeu»!”*

Hristos Se naște

Lecția 17

Făgăduința lui Dumnezeu

Vreme de multe secole după Moise, Dumnezeu a repetat mereu făgăduința făcută poporului evreu că îi va trimite un Mântuitor, pe Mesia. Și profeții lui Dumnezeu anunțau rând pe rând venirea Lui. Profetul Isaia a spus poporului: „Pentru aceasta, Domnul Meu vă va da un semn: Iată, Fecioara va lua în pânțe și va naște fiu și vor chema numele lui *Emanuel*, «Cu noi este Dumnezeu!»”. „Și mare va fi stăpânirea Lui – a continuat Isaia – și pacea Lui nu va avea hotar. Va împărăți pe tronul și peste împărăția lui David, ca s-o întărească și s-o întemeieze prin dreptate, de acum și până-n veac...”

O mamă aleasă pentru Fiul lui Dumnezeu

Ce minune nemaigrăită! Fiul lui Dumnezeu venea pe pământ ca să Se facă om! Pentru aceasta, Dumnezeu voia cea mai bună mamă pentru Fiul Său, o femeie din poporul ales, cu adevărat credincioasă lui Dumnezeu și făgăduințelor Lui, o descendentă din neamul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov și al tuturor Israeliților care au făcut legământ de a fi întotdeauna credincioși și din inimă lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu a găsit o astfel de femeie în persoana unei fecioare curate și smerite, pe nume Maria.

Maria a fost crescută în Ierusalim, lângă templul construit de către regele Solomon. Părinții ei erau bătrâni și neputincioși atunci când, după ani de îndelungate și stăruitoare rugăciuni, li s-a născut Maria; astfel că au dus-o la templu ca să fie crescută de femeile ce slujeau acolo. Când s-a apropiat de vârsta de paisprezece ani, ar fi trebuit să părăsească templul, dar nu putea să se înapoieze acasă, căci nici nu mai avea casă, întrucât părinții ei muriseră de bătrânețe. Atunci, preoții de la templu s-au dus la un bărbat vârstnic, pe nume Iosif, care era rudă cu familia Mariei, și l-au rugat să o ia sub ocrotirea lui. Iosif a acceptat să o ia în casa lui și să aibă grijă de ea.

O veste surprinzătoare

Într-o zi, un înger al lui Dumnezeu s-a arătat Fecioarei Maria și i-a zis: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine!” Ea a rămas puțin surprinsă și s-a tulburat de cuvântul lui, căci cine mai auzise vreodată ca un înger să se închine unui muritor, și încă unei femei! Și îngerul i-a zis: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu! Și, iată, vei lua în pânțe și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit”.

Maria a rămas nedumerită și nu știa cum se va petrece aceasta, de vreme ce ea nu avea bărbat. Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul Care Se va naște din tine Fiul lui

Dumnezeu Se va chema. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință”. Și a zis Maria către înger: „Iată roaba Domnului! Fie mie după cuvântul tău!” Și îngerul a plecat de la ea.

Pruncul Se naște

În acea vreme, împăratul Romei a trimis o înștiințare către toate popoarele aflate sub stăpânirea sa, poruncind guvernatorilor săi să înregistreze într-un recensământ pe toți oamenii din împărăție, pentru a se ușura astfel strângerea impozitelor. Fiecare persoană trebuia să meargă în satul sau orașul său natal ca să se înscrie pe liste. Așa încât s-au suit și Iosif cu Maria din Nazaretul Galileii în Iudeea, în Betleem, cetatea regelui David. Dar, pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască. Iosif s-a grăbit să afle o cameră la un han, dar toate erau pline cu oameni veniți din toate zonele țării ca să se înscrie. Nu mai era loc nicăieri! Au găsit atunci o peșteră unde erau ținute animalele și au intrat acolo, iar Iosif s-a străduit să-i afle Mariei un locșor cât de cât comod, potrivit pentru odihnă; iar Pruncul nou-născut a fost culcat în iesle.

Vestea cea minunată

În ținutul acela erau păstori, stând pe câmp și făcând de strajă, noaptea, împrejurul turmei lor. Și, iată, îngerul Domnului a stătut lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor, și ei s-au înfricoșat cu frică mare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți! Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta vă va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle”. Și, deodată, s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”

Iar după ce îngerii au plecat de la ei la cer, păstorii vorbeau unii către alții: „Să mergem, dar, până la Betleem și să vedem cuvântul acesta pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut”. Și, grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și un Prunc minunat, culcat în iesle. Și, văzându-L, s-au întors acasă, vestind tuturor cele aflate de ei de la înger, și laudau și slăveau pe Dumnezeu pentru Mântuitorul Care li Se născuse.

Mai târziu, trei magi din Persia au venit la Ierusalim și au întrebat: „Unde este regele iudeilor, Cel ce S-a născut? Căci am văzut la Răsărit steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui”. Cei trei merseseră multă vreme după steaua călăuzitoare, până ce steaua s-a oprit în Betleem deasupra locului unde era Pruncul Iisus. Intrând în casă și văzând Pruncul, s-au bucurat și au căzut la pământ și i s-au închinat Lui. Și, deschizând vistieriile lor, i-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă. Apoi s-au întors în țara lor.

IUBIRE ȘI IERTARE

Lecția 17

Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să ne aducă pe noi înapoi la El, Tatăl nostru Cel Ceresc. Domnul Iisus Hristos a venit să ne învețe despre Dumnezeu și să ne arate cum să-L iubim pe Dumnezeu și pe ceilalți oameni. El ne-a dovedit cât de mult ne iubește Dumnezeu și cum este El gata să ne ierte, alergând în întâmpinarea noastră și primindu-ne în brațele Sale deschise ca pe fiul cel risipitor. Dar

Dumnezeu așteaptă ca și noi să fim buni și iubitori cu toți oamenii și cu toate făpturile create de El cu bunătate și iubire.

Confecționați piese de puzzle întocmai cu cele de mai jos și potriviți-le împreună, pentru a afla cum trebuie să ne manifestăm iertarea. Comparați-le cu versetele din Efeseni 4, 31-32 și 5, 1-2.

Uitați-vă și la I Corinteni 13, 4-6.

**Nu spuneți
cuvinte
care rănesc!**

Nu țineți minte răul!

**Fiți buni
unii cu alții!**

**Nu
vă
mâniați!**

**Nu
vă
purtați
urât cu
nimeni!**

**Aduceți-vă aminte
cum v-a iertat
Dumnezeu!**

**Iertați
pe
oricine
vă
supără!**

Iconostasul

Locașul bisericii este un Templu Sfânt - un loc unde mergem să-L întâlnim pe Dumnezeu. Dar Templul lui Dumnezeu este mai mult decât o simplă clădire. Este chiar poporul lui Dumnezeu! Sfinții Apostoli Petru și Pavel ne spun că **noi** suntem templul (biserica) lui Dumnezeu. Toți împreună, ca niște pietre vii, ne adunăm ca să constituim un locaș duhovnicesc - o **biserică vie** - pe care Hristos, piatra cea din capul unghiului, o ține strâns unită. Când suntem botezați și primim pe Duhul Sfânt în Sfânta Taină a Mirungerii, noi devenim biserici sfinte ale Domnului, pentru că din acel moment Dumnezeu sălășluiește în noi.

Locașul bisericii se umple de oameni care sunt parte din Biserică - Templul viu al lui Dumnezeu. Iar sfinții, cei ce sunt și ei pietre vii ale Bisericii, se află cu toții în jurul nostru, participând împreună cu noi la sfintele slujbe. Îi putem vedea pe **iconostas** atunci când stăm cu fața spre Sfântul Altar. Iconostasul („suport pentru icoane”) separă naosul de Sfântul Altar. Pe el se pot găsi mai multe sau mai puține icoane, în funcție de numărul de rânduri orizontale din care este alcătuit. Fiecare registru (nivel) al său are o structură anume.

Centrul iconostasului: Ușile împărătești

În mijlocul primului registru al iconostasului se află o ușă largă cu două canaturi, numite Ușile împărătești. Când se intră pe aceste uși, se intră de fapt de pe pământ în cer, în rai. Pe Ușile împărătești se găsesc icoanele Sfinților Evangheliști, autorii celor patru Evanghelii. Deasupra lor se află o icoană cu Buna-Vestire ce înfățișează pe Sf. Arhanghel Gavriil vestind Sfintei Fecioare că va deveni Maica lui Dumnezeu.

În dreapta Ușilor împărătești vedem icoana

Domnului nostru Iisus Hristos, iar în stânga lor, icoana Maicii Domnului cu Pruncul. Tot pe acest nivel mai găsim o icoană a sfântului sau a sărbătorii căruia ori căreia îi este închinată biserica (așezată în marginea din dreapta sau din stânga iconostasului).

Ușile diaconești

În dreapta icoanei Mântuitorului și în stânga icoanei Maicii Domnului se găsesc două uși mai mici, numite Uși Diaconești, din pricină că pe ele intră și ies de obicei din Sfântul Altar diaconii și ceilalți slujitori bisericești (paracliserii, epitropii și cântăreții). Aceste uși înfățișează icoanele Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil sau icoanele a doi dintre Sfinții Diaconi (de exemplu, Ștefan și Filip). Alți sfinți locali importanți pot apărea pe acest prim registru al iconostasului.

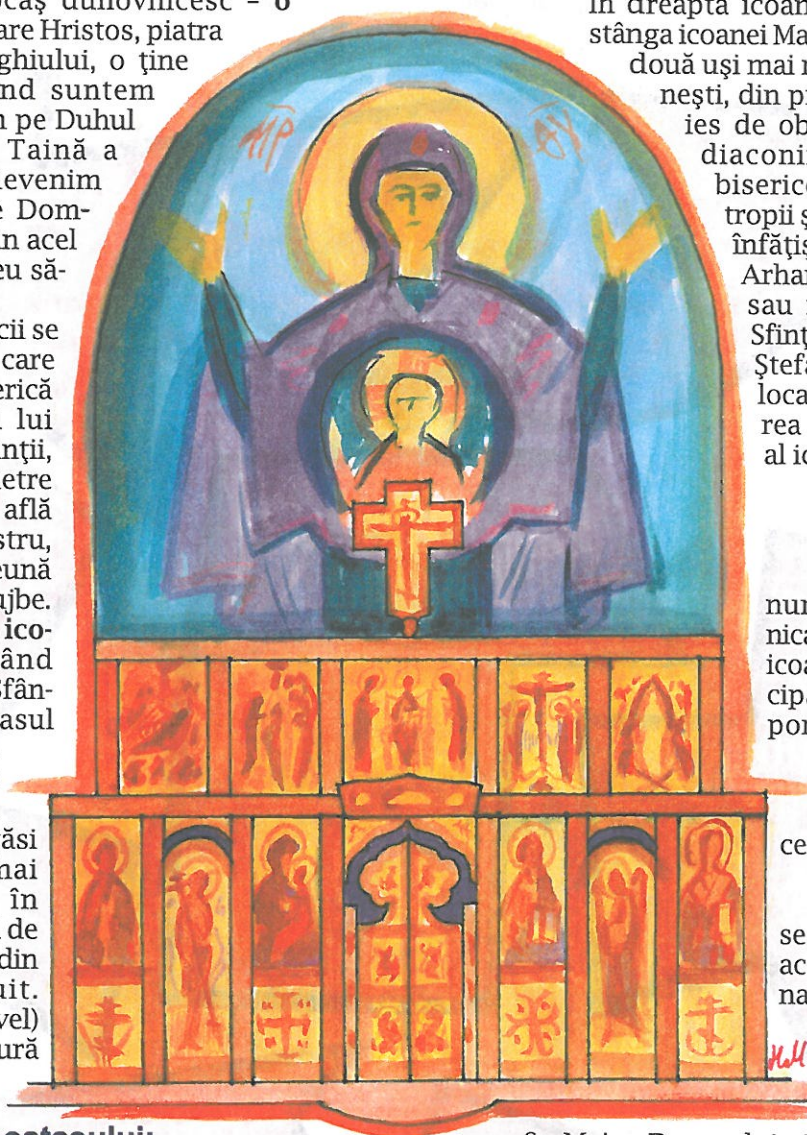
Celelalte registre

Al doilea registru se numește registrul Prăznicarelor fiindcă el conține icoanele sărbătorilor principale și ale altor zile importante din calendarul bisericesc. Deasupra Ușilor împărătești se află icoana cu Cina cea de Taină.

Al treilea registru se numește „Tâmplă” (cu acest nume este desemnat uneori întreg iconostasul). În centrul lui se află Hristos pe Tronul Slavei, iar în stânga și în dreapta

Sa Maica Domnului și Sf. Ioan Botezătorul, alcătuind icoana numită „Deisis”. Chipurile altor sfinți cunoscuți completează acest registru, de o parte și de alta a icoanei „Deisis”, de obicei chipurile Celor Doisprezece Apostoli.

Registrele patru și cinci cuprind icoane cu Profeții Vechiului Testament, zugrăviți ținând în mână câte un papirus pe care este înscrisă profeția lor. Pe registrul de sus, când există, se mai pot vedea uneori și alți drepti ai Vechiului Testament.

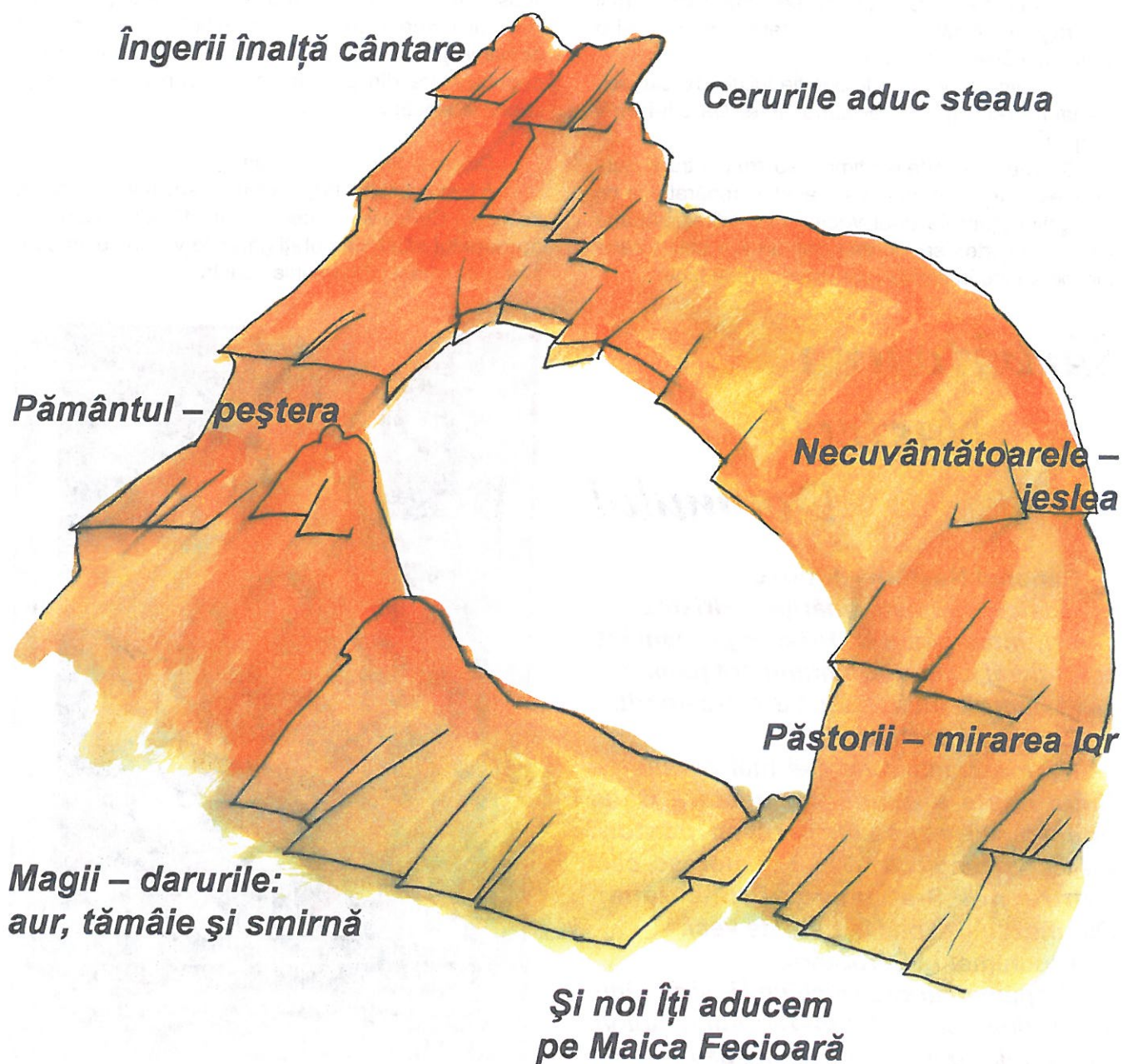

Ce daruri să-Ți aducem?

Lecția 17

**Ce daruri să-Ți aducem, Hristoase,
Cel ce ai venit pe pământ ca un om?
Toată făptura daruri de mulțumire aduce Ție.**

*Folosind Icoana Nașterii drept model,
completați desenul de mai jos cu personajele
potrivite, fie dedesubt, fie alături de textul care
se referă la ele.*

Acasă și în viața de familie

Lecția 17

Exercițiul din această lecție, intitulat „Ce daruri să-ți aducem?” ne-a cerut să descriem cum a oferit întregul pământ daruri lui Dumnezeu, mulțumindu-I pentru marele dar adus de El: Însuși Fiul Său, Domnul Iisus Hristos. Darul lui Dumnezeu este unul deosebit, fiindcă *Dumnezeu Se dă pe Sine Însuși* pentru noi.

Discutați despre daruri. Un mod comun de a face daruri este să mergem la un magazin și să cumpărăm un lucru de care credem că persoana respectivă ar fi încântată. Există însă și alte modalități de a dăru, și anume acela de „a ne dăru pe noi înșine”, așa cum Dumnezeu S-a dat pe Sine. Iată câteva exemple ilustrative pentru felul acesta deosebit de a dăru:

1. Memorați și recitați unei persoane dragi poemul sau fragmentul său de proză preferat, ori cântați-i o strofă din cântecul ei favorit.

2. Surprindeți într-o fotografie locul, obiectul sau animalul preferat al unei cunoștințe. Dăruți-i apoi fotografia.

3. Oferiți o parte din timpul vostru pentru a ajuta pe cineva; de pildă, puteți să faceți cumpărăturile ori să îngrijiți plantele unui vecin, să curățați zăpada depusă în curtea sa, ori să-i citiți un ziar sau o carte unei persoane în vârstă care nu mai vede bine.

4. Ajutați și pe cei din familia voastră să se gândească la alte daruri ce nu se pot cumpăra de la magazin, ci sunt roade ale dăruirii de sine.

Citiți în familie un fapt petrecut în realitate:

Unui bărbat aruncat în închisoare din pricina credinței sale creștine i s-a ordonat să-și scoată de la gât crucea pe care o purta. A refuzat și a fost bătut apoi atât de crunt de către temnicieri până a leșinat. Când s-a trezit, crucea sa dragă nu mai era. Se afla singur în mica celulă înghețată, îmbrăcat doar cu o haină zdrențuită. Prizonierul din celula de alături auzise cele întâmplate și și-a dat seama cât de importantă fusese acea cruce pentru bietul om. Pe acel frig cumplit, și-a scos una dintre șosete, a deșirat-o și a împletit apoi lâna sub forma unei cruci. A împachetat-o într-o bucată de hârtie și a aruncat-o în celula vecinului printr-o mică deschizătură din perete, locșor prin care treceau cablurile electrice.

Discutați împreună cu familia:

A fost acest dar făcut vecinului său unul al „dăruirii de sine”? Cum a venit acest dar în întâmpinarea nevoii aproapelui său? Vă puteți gândi la vreun vecin care s-ar putea folosi de darurile voastre?

Sărbătoarea Nașterii Domnului

Canonul Nașterii – Irmosul 1

Hristos se naște, măriți-L! Hristos din ceruri, întâmpinați-L! Hristos pe pământ, înălțați-vă! Cântați Domnului tot pământul și cu bucurie lăudați-L că S-a preamărit!

Condacul Sărbătorii

Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peșteră Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii măresc și magii cu steaua călătoresc, căci pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci.

Prochimenul Sărbătorii

Tot pământul să se închine Ție și să cânte Ție. Strigați către Dumnezeu toți locuitorii pământului, dați slavă numelui Său.

Botezul Domnului

Lecția
18

**Și S-a pogorât Duhul Sfânt peste El
și s-a făcut glas din cer:**

„Tu ești Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit.“

Ioan, fiul lui Zaharia și al Elisabetei

Un alt prunc de parte bărbătească s-a născut în Tara Sfântă, doar cu câteva luni înainte de Nașterea lui Iisus în Betleem. Numele lui era Ioan, iar mama sa, Elisabeta, era rudă a Fecioarei Maria. Înainte de zămislirea lui Ioan, îngerul Gavriil s-a arătat lui Zaharia, tatăl lui Ioan, ca să-i spună că Dumnezeu îi va dăruia un fiu ce va avea o misiune deosebită de împlinit în poporul lui Israel. După vizita îngerului, Zaharia a rămas mut și n-a mai putut vorbi până la nașterea fiului său. Când a venit ziua să pună nume pruncului, Zaharia a cerut o tăbliță și a scris: „Ioan este numele lui“. Și îndată i-a revenit graiul și a proorocit, zicând:

„Iar tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feței Domnului, ca să gătești căile Lui, să dai poporului Său cunoștința mântuirii spre iertarea păcatelor lor, prin milostivirea milei Dumnezeului nostru, cu care ne-a cercetat pe noi Răsăritul cel de Sus“.

O viață cu Dumnezeu în pustie

Pe când era încă un copil, Ioan s-a dus de cealaltă parte a râului Iordan și a trăit acolo în pustie, pe o întindere largă de pământ lipsit de vegetație și acoperit doar de nisip și stânci. Trăia singur, purtând cea mai simplă și mai aspră îmbrăcăminte, o haină modestă, făcută din păr de cămilă, și se hrănea numai cu bruma de mâncare pe care i-o oferea pustia - puține lăcuste și miere sălbatică. Și astfel trăia acolo rugându-se și ascultând glasul lui Dumnezeu.

Ioan începe lucrarea lui Dumnezeu

Într-o zi, pe când ajunsese deja un tânăr în putere, Ioan și-a dat seama că a sosit vremea să înceapă lucrarea încredințată lui de către Dumnezeu. A ieșit din pustie și mergea de-a lungul Iordanului, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu celor ce locuiau în acele ținuturi. Mulțime de popor venea să-l vadă și să-l asculte pe acest om sfânt care îi învăța cum să se pregătească pentru venirea lui Iisus Hristos, Mântuitorul promis lor în atâtea rânduri de către Dumnezeu.

Când oamenii îl întrebau ce trebuie să facă, el le spunea să se pocăiască și să-și mărturisească păcatele, să fie cinstiți, buni și să-și ajute aproapele cu dragoste. Îi învăța cum să împartă ceea ce au cu ceilalți și cum să-și ierte unii altora greșelile.

Mărturisiți-vă păcatele și vă botezați!

Ca să-și dovedească părerea de rău pentru păcate și să-și îndrepte viața, Ioan îi îndemna pe oameni să își mărturisească păcatele și să primească botezul pocăinței. Și aceștia, mărturisindu-și păcatele, erau botezați de către el în râul Iordan. Iar Ioan se ruga cu stăruință pentru curățirea sufletelor și a inimilor lor.

Unii dintre cei care veneau să fie botezați credeau că el este Mântuitorul promis sau profetul Ilie ce avea să vină a doua oară. Ioan însă răspundea: „Nu, nu eu sunt Hristosul, nici Ilie“. Iar ei întrebau: „Cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuși?“ El a zis: „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: «Îndreptați calea Domnului», precum a zis Isaia proorocul“. Apoi Ioan a adăugat: „Eu vă botez cu apă, dar vine Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc“. Ioan vorbea despre Domnul nostru Iisus Hristos.

Iisus vine să fie botezat

Într-o zi, pe când boteza și era înconjurat de mulțime de oameni, Ioan l-a văzut pe Iisus coborând încetător spre Iordan. Iisus s-a apropiat de Ioan și s-a așezat la rând ca să fie botezat. Atunci Ioan l-a zis: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?“ Și, răspunzând, Iisus a zis către el: „Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea“.

Dumnezeu Îl arată lumii pe Fiul Său

Iar botezându-Se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu S-a văzut pogorându-Se ca un porumbel și venind peste El. Și un glas din ceruri s-a auzit: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit“.

Atunci Ioan și-a adus aminte cuvintele pe care i le spusese Dumnezeu mai demult, pe când se afla în pustie: „Peste Care vei vedea Duhul pogorându-Se și rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt“. Și a zis Ioan către popor: „Eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu!“

Ioan își trimite ucenicii la Iisus

A doua zi, iarăși stătea Ioan cu doi dintre ucenicii lui și boteza la râul Iordanului. Și, privind pe Iisus, Care trecea pe acolo, a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu!“, arătând prin aceasta că Iisus era Mesia, Mântuitorul făgăduit de Dumnezeu, Care Se va aduce pe Sine jertfă pe Cruce pentru mântuirea oamenilor, după cum profețise Isaia. Și cei doi ucenici, auzind cele spuse de Ioan, au mers după Iisus.

CINE A SPUS ?

Lecția 18

Completați linia din dreptul sau din josul fiecărei fraze cu numele persoanei **care a rostit cuvintele** sau **a făcut lucrurile indicate** acolo. Alegeți numele din lista aflată la sfârșitul exercițiului. Unele nume pot fi folosite de două ori.

Pot să-ți spun ce înțeles
au visurile tale.

Îngerii le-au zis lor: „Slavă
întru cei de sus, lui Dumnezeu!”

El a văzut rugul aprins
care nu se mistuia.

Ei mergeau după stâlpul
de foc și după cel de nor.

Iată, Fecioara va naște fiu
și vor chema numele Lui
Emanuel.

El a spus:
„Pocăiți-vă
și vă botezați!”

Ei i-au spus lui Faraon:
„Dumnezeu îți poruncește:
Lasă pe poporul Meu să plece!”

El S-a întâlnit cu Dumnezeu
pe munte și a primit Legea.

Ei au străbătut cale lungă
ca să-L afle
pe noul Împărat.

Bucură-te, cea plină de har,
Domnul este cu tine!

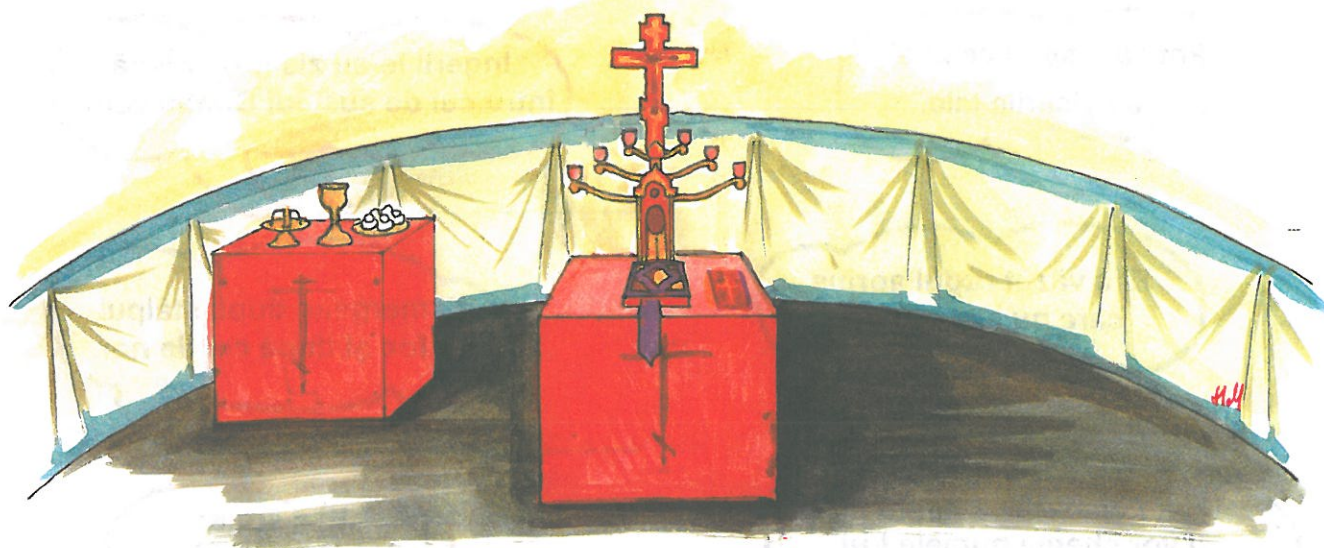
Fiul lor
L-a recunoscut
și L-a botezat pe Iisus.

Eu sunt
Cel ce sunt!

Iată roaba Domnului!

Revedeți lecțiile 11-18; potriviți următoarele nume lângă cuvintele corespunzătoare (unele pot fi folosite mai mult decât o singură dată): Dumnezeu, Maria, Ioan, magii, păstori, Moise, Aaron, Profetul Isaia, Arhanghelul Gavriil, Iosif, Zaharia, Elisabeta, evreii.

Sfântul Altar

Când intrăm într-o biserică, pășim mai întâi în *pronaos*, care simbolizează *lumea aceasta*. Apoi, cum pătrundem în *naos*, devenim membri ai poporului lui Dumnezeu adunat acolo pentru a-I sluji Lui, popor ce formează *Biserica*. Episcopul și preoții mai urcă niște trepte mici și intră prin Ușile Împărătești în *Sfântul Altar*, locul din biserică ce simbolizează *Împărăția lui Dumnezeu*.

Sfântul Altar (Prestolul)

În mijlocul Altarului se găsește Sfânta Masă. Această reprezintă Tronul lui Dumnezeu și Masa din Împărăția lui Dumnezeu. Aici preoții aduc darurile noastre și le oferă ca jertfe bineplăcute lui Dumnezeu. Domnul le binecuvintează și ni le dăruiește nouă înapoi în Sfânta Împărtășanie, sub forma Sfântului Său Trup și a Preacuratului Său Sânge.

Sfânta Masă a Altarului are formă de cub (sau de paralelipiped), fiind făcută din piatră sau lemn. Pe ea se află:

- un **antimis**, o bucată de țesătură ce conține bucăți de moaște din trupul unui sfânt și este semnată de către episcopul locului. În primele secole creștine, în timpul persecuțiilor, Sfânta Liturghie era săvârșită adesea pe mormintele sfinților, cel mai minunat și mai sfânt altar;
- **Sfânta Evanghelie**, pusă peste antimis;

- un **chivot** care are forma unei biserici în miniatură. Aici se păstrează Sfânta Împărtășanie pentru cei bonavi sau pentru cei aflați pe patul de moarte;

- o **cruce** mare, înfățișându-L pe Mânuiitorul răstignit și o cruce mai mică, folosită de preot când binecuvântează.

Proscomidarul

În stânga Sfintei Mese se găsește **Proscomidarul** sau **Jertfelnicul cel mic**. Proscomidia este o ofrandă. Aici preotul pregătește darurile de pâine și vin pe care credincioșii le aduc jertfe lui Dumnezeu. Pe această masă se află: **Sf. Potir** pentru vin; **Sf. Disc**, de forma unei mici farfurii întinse, cu picior, unde se pun **Sfântul Agneț** și **miridele**; o mică sulită, numită **copie**, folosită la tăierea prescurilor pentru Sf. Euharistie și o **linguriță** cu funcție liturgică, folosită de către preot pentru împărtășirea credincioșilor. Tot aici se găsesc acoperăminte speciale pentru sfintele vase, o tavă pentru prescurile aduse ca jertfă de credincioși, o **steluță** din metal ce se pune peste Sf. Disc și se acoperă cu un acoperământ, și o candelă sau o lumânare.

În partea din spate a Altarului, după Sfânta Masă, se află **Scaunul cel înalt** unde stă ierarhul (episcopul sau mitropolitul) în timpul citirii Apostolului.

Sfinții Serafim și Iuliana

Lecția 18

exemple de iubire și rugăciune

Luna ianuarie este o lună foarte rece în partea de nord a lumii. Dar tot atunci există o zi deosebită care încălzește inimile tuturor. Este ziua sărbătorii unor sfinți minunați, cunoscuți mai ales pentru puternica lor iubire față de Dumnezeu și de oameni. Aceștia sunt Sfântul Serafim de Sarov și Sfânta Iuliana cea Milostivă, pomeniți în Biserică pe data de 2 ianuarie.

Sfântul Serafim de Sarov

Sf. Serafim, pe numele său de mirean Prohor Moșnin, s-a născut în orașul Kursk. Mama lui, Agata, era foarte cunoscută pentru dragostea deosebită cu care îi îngrijea pe orfani, pe văduve și pe cei bolnavi. Tatăl său, Isidor, a murit pe când Prohor avea doar un an. La vârsta de 10 ani, micul Prohor s-a îmbolnăvit de o boală misterioasă și era cât pe ce să moară. Atunci a visat-o pe Maica Domnului care i-a spus că se va însănătoși. Câteva zile mai târziu, în aceeași săptămână, pe lângă casa lor a trecut o procesiune bisericească ce avea în frunte o celebră icoană făcătoare de minuni a Sfintei Fecioare. Agata l-a scos afară ca să se închine și să sărute icoana. În curând, a început să se simtă mai bine și să meargă tot mai des la biserică, să citească Sfânta Scriptură, Cea-surile și Vietile Sfinților.

Când a devenit flăcău, Prohor a intrat în afacerile familiei și s-a împrietenit curând cu fiii altor negustori. Le plăcea foarte mult să se adune cu toții ca să citească din Sfânta Scriptură și să vorbească despre viața duhovnicească. Unii dintre prietenii săi intraseră deja în mănăstirea din Sarov. Prohor le-a spus mamei și fratelui său că ar vrea să ia și el drumul vieții monahale. Mai înainte însă, a pornit pe jos, împreună cu prietenii săi, într-un pelerinaj de 480 de kilometri până la faimoasa Lavră a Peșterilor de la Kiev. Acolo a cerut sfatul unui stareț, iar acesta i-a spus că Duhul Sfânt Se va sălășlui în el și-l va călăuzi în viața sa duhovnicească.

Prohor s-a întors acasă, a dat săracilor tot ce avea și, împreună cu alți prieteni, a intrat în mănăstirea din Sarov. După opt ani de rugăciune, muncă și ascultare, a fost tuns în monahism sub numele de Serafim și apoi hirotonit diacon. Ca diacon, îi plăcea mult să slujească cu preoții în

Sfântul Altar, unde auzea și vedea adesea pe îngeri stând în jurul lor și înălțând cântece de laudă lui Dumnezeu. Odată, L-a văzut pe Domnul Iisus Hristos intrând în Altar în Duminica Floriilor, înconjurat de heruvimi și serafimi. Ceilalți călugări și-au dat seama că s-a petrecut ceva, căci Serafim nu se mai putea mișca. Se albise la față și a trebuit să fie scos afară pe brațe. Din acea zi înainte, viața lui s-a umplut de bucurie și lumină.

Există multe istorisiri ce relatează faptele minunate prin care Serafim își arăta dragostea și grija pentru alții: cum dădea unui urs și altor animale sălbatice să mănânce din mâna sa; cum sfătuia pe credincioșii care îl căutau pentru a-i cere diverse sfaturi duhovnicești; și, mai ales, cum le povățuia pe maicile de la mănăstirea Diveievo, unde a fost o vreme stareț. Cea mai faimoasă istorisire este cea a întâlnirii cu prietenul său, Nicolai Motovilov, în cursul căreia fața sfântului a strălucit de lumina Duhului Sfânt și i-a umplut pe amândoi de slava Sa. Sfântul Serafim a adormit în Domnul pe 2 ianuarie 1839.

Sfânta Iuliana cea Milostivă

Sfânta Iuliana a trăit în satul Lazarevo, în apropiere de orașul Murom. Mama ei a murit pe când ea avea doar șase anișori, astfel încât a fost crescută de către bunica și mătușa sa. De la o vârstă fragedă, Iuliana era smerită și ascultătoare, și își petrecea multă vreme în post și rugăciune. Adesea stătea până târziu în noapte și cosea haine pentru orfanii și văduvele din sat. Tot ea se îngrijea și de cei bolnavi.

Când Iuliana s-a făcut mare, a vrut să intre în mănăstire ca să-și dedice toată viața slujirii lui Dumnezeu, dar familia ei i-a aranjat să se căsătorească cu un bărbat virtuos și înstărit, pe nume Giorgi Ossorguin. Pe moșia lui se afla o capelă unde Iuliana a putut să se aplece cu osârdie asupra învățăturilor Bisericii. Părinții soțului ei, impresionați de viața virtuoasă și curată a Iuliane, i-au dat în grijă întreaga gospodărie. Ea făcea tot ce i se cerea, iar ei îl slăveau pe Dumnezeu pentru smerenia, bunul simț și dibăcia cu care Iuliana conducea treburile moșiei.

Soțul său era adeseori plecat, uneori pe perioade de câțiva ani, deoarece era de viță nobilă și Țarul îl trimitea cu diverse misiuni în străinătate. Iuliana folosea perioadele acestea de singurătate pentru a se ruga și a lucra în fiecare noapte. Tot ceea ce broda sau țesea vindea, iar banii îi dădea

Pagini din urmă pentru un nou început

Dacă celor mici le-am scris la început de Manual, celor mai mari se cade să le adresăm acum, pe pagini finale, un cuvânt ca de la doritorii de mântuire la doritorii de mântuire.

Desigur că Manualul pe care l-ați parcurs și cele ce au apărut anterior: „Cu noi este Dumnezeu. Manual de cateheză pentru copiii de 11-12 ani” (partea I, Ed. «Oastea Domnului», Sibiu, 2001: „Iisus Hristos – Mesia Cel făgăduit”, 112, p.; și partea a II-a: „Iisus Hristos – Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu”, lecțiile 19-36, 116 p.) se vor constitui în manuale, în primul rând, necesare în diversificarea propunerii pedagogice pentru copii. Ele nu vin să „detroneze” alte manuale, ci să ofere, pentru profesioniști și părinți, o alternativă în vederea largirii orizontului spiritual al celor mici. Ele nu sunt niște manuale „comode” pentru cei care cred că predarea religiei în școală ține doar de memorarea unor rugăciuni și simpla participare, împreună cu pruncii, la lucrarea liturgică a Bisericii.

Problema ține de ce oferim copiilor între pragul familiei și pragul bisericii și, mai ales, cât de maturi suntem dincolo de Pragul din Urmă. Prea multă vreme obișnuiți să-i tratăm pe copii ca pe niște „obiecte” sau „obiective” demne de lucru, trebuie să ne învățăm să-i aflăm pe copii ca pe niște subiecte de lucrare

duhovnicească, împreună cu Hristos.

Încă un lucru demn de reținut: cărțile acestea – și-am numit toate cele trei manuale, plus „manualul catehetului” anexat cărților – sunt un discurs corect și pentru acei care n-au avut, la vremea copilăriei lor, un ghid de cunoaștere a lui Dumnezeu și pe calea aceasta, binecuvântată, a cititului. Este, mai ales aceasta dintâi, o carte de alfabetizare duhovnicească absolut necesară pentru ca numele de ortodox să nu rămână simplă acoperire a necunoașterii Sfintei Scripturi sau a Sfintei Tradiții. În fond, nu-i rușine să-nveți laolaltă cu pruncii tăi lucruri care fac din tine om întreg, trup și suflet.

Firul roșu al cărților acestora vă va purta de la Facere la Cea de-a Doua Venire a Domnului nostru Iisus Hristos, punctând suficient de multe lucruri necesare maturizării în Harul Duhului Sfânt. Sigur, nu este suficientă simpla lor citire, dar o practică ortodoxă a credinței (*ortopraxia*, așadar) trebuie să nu se desfășoare doar așa, prin imitare goală, ci și în duhul cunoașterii.

Iată, așadar, câteva repere pentru a merge mai departe prin taina cea binecuvântată a credinței creștin-ortodoxe. Rămâne să ne bucurăm că pruncii noștri ne pot învăța cele bune...

Cu dragoste,
Pr. Constantin NECULA

Tu, Care-ntreci

*Tu, Care-treci închipuirea,
Tronând în sori de curcubeu,
Tu, Care-ntuneci strălucirea,
Tu mărginești Nemărginirea,
Nebănuite Dumnezeu!*

*Tu, Cel ce ești din Veșnicie,
Tu, Cel ce-n veci vei fi mereu,
Ce-nfricoșată Măreție
E-n tot ce Ți se-nchină Ție,
Preastrălucite Dumnezeu!*

*Ființa Ta, ori Neființa
E-n infinitul apogeu;
Ți-urmează vecii Elocința
Și Galaxiile Voința,
Neconcepute Dumnezeu!*

*Tu-Ți odihnești înalt Mărirea
În Fericitul Empireu,
Noi, preamărind Dumnezeirea,
Îți așteptăm Sărbătorirea,
Atotputernic Dumnezeu!*

Traian DORZ

Cuprins

<i>Dragii mei frățiori și lui Hristos prieteni</i>	<i>3</i>
<i>Biblia – Cuvântul Sfânt</i>	<i>4</i>
Lecția 1: Dumnezeu creează lumea	5
Lecția 2: Dumnezeu l-a făcut pe om	11
Lecția 3: Adam și Eva calcă porunca lui Dumnezeu	17
Lecția 4: Ascultarea lui Noe	23
Lecția 5: Credința lui Avraam	29
Lecția 6: Dumnezeu Își ține cuvântul dat	35
Lecția 7: O soție pentru Isaac	41
Lecția 8: Un târg necinstit	47
Lecția 9: Visul lui Iacov	53
Lecția 10: Împăcarea fraților	59
Lecția 11: Domnul îl păzește pe Iosif	65
Lecția 12: Iosif își ajută familia	71
Lecția 13: Chemarea lui Moise	77
Lecția 14: Dumnezeu scoate pe poporul Său din robie	83
Lecția 15: Dumnezeu Își ajută poporul	89
Lecția 16: Legea lui Dumnezeu și slujirea Lui	95
Lecția 17: Hristos Se naște	101
Lecția 18: Botezul Domnului	107
<i>Pagini din urmă pentru un nou început</i>	<i>114</i>
<i>Tu, Care-ntreci</i>	<i>115</i>
<i>Cuprins</i>	<i>116</i>

Editura «OASTEA DOMNULUI» – Sibiu
telefon: 069 / 216677; tel. fax: 069 / 216914;
e-mail: oasteadomnului@directnet.ro

Bun de tipar: aprilie 2002
Tiraj: 5000 ex.
Imprimat la S.C. Polsib S. A. – Sibiu